

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 377 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Κάτω οι Μανωλάδες

του Ρατσισμού, της Σύγχρονης Σκλαβιάς, της Νέας Χούντας

Εργαζόμενοι
Πογκρόμ απολύσεων
δημοσίων
υπαλλήλων

σελ. 5

Σχέδιο Β' Αλαβάνου
Νέος «αντιευρωπαϊκός»
φορέας, παλιός
ρεφορμισμός

σελ. 10

Οικονομία
«Κούρεμα» καταθέσεων
- Οι λήσταρχοι της
Ευρωζώνης

σελ. 11

Ιστορία
Τα διδάγματα
της Παρισινής
Κομμούνας

σελ. 15

Πολιτικό Μνημόσυνο στη μνήμη του Π. Πουλιόπουλου

Απευθυνόμενος το 1920 (στα 20 του χρόνια) στους στρατιώτες του Μικρασιατικού Μετώπου, ο **Παντελής Πουλιόπουλος** έγραφε: «Εμείς που ύστερα από τόσα μαρτύρια ξαναγεννηθήκαμε μέσα στον οραματισμό του κομμουνιστικού ιδανικού, ας αφιερώσουμε όλες τις δυνάμεις της νεότητας μας για την πραγματοποίησή του, φωτίζοντας με τη μεγαλειώδη λάμψη του κάθε μάρτυρα αδελφό μας που βρίσκεται στα σκοτεινά βάθη της άγνοιας και του πνευματικού θανάτου, στα βάθη του λήθαργου. Εργάτες ακούραστοι του ιδανικού αυτού, ας μην λησμονούμε πως ο αγώνας μας τελειώνει τότε μόνο, όταν στο πλήρωμα του χρόνου το οργανωμένο προλεταριάτο της χώρας μας θα σηκώσει την κόκκινη σημαία και θα γκρεμίσει την σημερινή κοινωνία. Από εμάς εξαρτάται να γρηγορέψουμε την μεγάλη και άγια εκείνη μέρα.»

Ο Πουλιόπουλος ανταποκρίθηκε πλήρως σε αυτό το καθήκον με ανείπωτη αυτοθυσία και αυταπάρνηση. Στάθη-

κε άξιος των ιδανικών του επαναστατικού μαρξισμού και υπηρέτησε έως το τέλος της ζωής του τον στόχο της απελευθέρωσης της εργατικής τάξης από την κτηνωδία του κεφαλαίου.

Το ηρωικό του τέλος ήρθε στις **6 Ιουνίου του 1943** όταν μαζί με τους διεθνιστές τροτσκιστές **Γ. Ευπόλυτο, Ν. Γιαννακό και Γ. Μακρή**, ανάμεσα σε άλλους 106 αγωνιστές, εκτελέστηκε από τους ιταλούς φασίστες στο Νεζερό (σήμερα Άγιος Στέφανος).

Φέτος συμπληρώνονται 70 χρόνια από την πρόωρη απώλεια αυτού του μεγάλου επαναστάτη, του μαρξιστή θεωρητικού και κύριου θεμελιωτή του ελληνικού τροτσκισμού. Τιμώντας την μνήμη του Παντελή Πουλιόπουλου, η **ΟΚΔΕ** θέλει να κρατήσει ζωντανή στο σήμερα την ανεκτίμητη και πάντα επίκαιρη προσφορά του στο επαναστατικό κίνημα της χώρας μας και όχι μόνο και ταυτόχρονα να διατρανώσει την πίστη της στην αναγκαιότητα της ανατροπής του καπιταλισμού, του προλε-

ταριακού διεθνισμού και της παγκόσμιας σοσιαλιστικής επανάστασης. Το πολύτιμο έργο, το φωτεινό και ανεκτίμητο παράδειγμα του Πουλιόπουλου είναι ένας άσβηστος φάρος για τις νέες γενιές επαναστατών. Τα πανανθρώπινα προλεταριακά ιδανικά του –αναγκαία όπλα στον μεγάλο και δύσκολο δρόμο της σύγκρουσης με τον καπιταλισμό – ας παλέψουμε να καλλιεργηθούν σε κάθε αγωνιστή του εργατικού κινήματος.

Η **ΟΚΔΕ**, ως ελάχιστη ένδειξη τιμής στην μνήμη του, στο έργο και στη δράση αυτής της μεγάλης επαναστατικής μαρξιστικής φυσιογνωμίας, οργανώνει την **Κυριακή 2 Ιουνίου** πολιτικό μνημόσυνο στον τόπο της εκτέλεσής του, στο Νεζερό (Αγ. Στέφανος) Λάρισας.

Για πληροφορίες και δηλώσεις συμμετοχής, επικοινωνήστε στα εξής τηλέφωνα:

Αθήνα 6996447765

Θεσ/νίκη 6936941470

Να οργανώσουμε την αντίσταση Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

Όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, βιώνουμε καθημερινά την απίστευτα σκληρή επίθεση του κεφαλαίου στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ατομικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής. Με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, την εμπορευματοποίηση/διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τις φαραωνικές ανισότητες με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας δράκας καπιταλιστών και χρυσοδάκτυλων της αγοράς χάρη στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στην λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των λαϊκών αποταμιεύσεων. Την καταπάτηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, τον εκφυλισμό των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών και συνολικά την αποσύνθεση της οικονομίας και της κοινωνίας.

Όλοι εμείς, βλέπουμε την εξαθλίωση, την φτώχεια και την πείνα ν' απλώνονται παντού στον πλανήτη. Την παιδική εργασία, την εγκληματικότητα, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό να φουντώνουν. Τον πόλεμο και την καταστροφή του περιβάλλοντος να απειλούν την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Την αλόγιστη χρήση των ανθρωπίνων και φυσικών πόρων από μια χούφτα πολυεθνικών/ διεθνικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστικών χωρών, που επιβάλλουν με την βία τον Νεοφιλελευθερισμό, την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για την σωτηρία των κερδών τους και του συστήματός τους από την βαθύτατη κρίση του.

Όλοι εμείς πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε. Να βάλουμε τέλος στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης. Να μετατρέψουμε με τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας τα συνδικάτα και τους συλλόγους μας σε όπλα αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό και τον πόλεμο. Να πετάξουμε οριστικά την «αρχαία σκουριά»: σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς, ρεφορμιστές και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όλους αυτούς, που αφού βίασαν ιδανικά και αξίες γενιών και γενιών για μια καλύτερη ζωή, σήμερα έχουν περάσει στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο ή αναπαλαιώνουν τις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας, της «κεντροαριστεράς», της «λαϊκής εξουσίας», που μας οδήγησαν σε τραγικές ήττες.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πολιτική μας. Να συγκρουστούμε με την λογική της αγοράς και του κέρδους στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Να χτυπήσουμε το κακό στην ρίζα του, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε τις επιχειρήσεις σ' όλους τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας). Να θέσουμε όλες τις μεγάλες επιλογές -ενέργεια, βιομηχανία, διατροφή, περιβάλλον, πολιτισμός- σ' ένα δημοκρατικό σχεδιασμό. Να αποδεσμεύσουμε την χώρα μας από την Ε.Ε. των καπιταλιστών, των κερδοσκόπων, του ρατσισμού και των τρομονόμων, του νεοαποικισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Να ανατρέψουμε την κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου, να διαχωρίσουμε οριστικά από τις σταλινικές δικτατορίες των γκούλαγκ ή τα πρότυπα του «ανθρώπινου καπιταλισμού» της σοσιαλδημοκρατίας και της κεντροαριστεράς. Να εγκαταστήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία στην χώρα μας και την Ε.Ε, που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρώπινες, ηθικές και πολιτικές αξίες. Να εγκαθιδρύσουμε την εξουσία των εργαζομένων, που θα στηρίζεται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμη και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πρακτική μας. Να στρατευτούμε στον αγώνα για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα στην ζωή. Να βάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, στις πολιτικές των αστικών κομμάτων (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) και του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού. Να παλέψουμε για την ενότητα του κινήματος μέσα στους αγώνες στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Να δημιουργήσουμε και να στηρίξουμε συσπειρώσεις αντίστασης και επιτροπές αγώνα σε κάθε σωματείο, σύλλογο, τόπο δουλειάς, σχολείο, σχολή, γειτονιά και κοινότητα. Να οικοδομήσουμε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική δύναμη μέσα στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα. Να χτίσουμε την δική μας μαζική εργατική, επαναστατική οργάνωση, πραγματικό εργαλείο στην πάλη μας για την σωτηρία από τους νεοφιλελεύθερους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές. Να στρατευτούμε στην υπόθεση της Ο.Κ.Δ.Ε. και του επαναστατικού μαρξισμού, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την 4^η Διεθνή.

11^ο Αντικαπιταλιστικό Κάμπινγκ Καστροσυκιά Πρέβεζας, 20-27 Ιουλίου

Για 11^η συνεχή χρονιά, η ΟΚΔΕ και οι παρατάξεις της (Αντεπίθεση των Εργαζομένων, Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη, Μαθητική Αντεπίθεση) πραγματοποιούν το κάμπινγκ τους, στην Καστροσυκιά Πρέβεζας (κάμπινγκ «Αστερίας»). Ξεκινάμε το Σάββατο 20/7 (άφιξη και εγκατάσταση) και αναχωρούμε την Κυριακή 28/7 (8 διανυκτερεύσεις). Έγινε κάθε δυνατή προσπάθεια να κρατηθεί χαμηλά το κόστος:

- Για 8 διανυκτερεύσεις σε σκηνή, με 1 πλήρες γεύμα την ημέρα: εργαζόμενοι 105 ευρώ, μαθητές-φοιτητές-άνεργοι 90 ευρώ, παιδιά 5-12 ετών 72 ευρώ. Για μικρότερα παιδιά, μόνο το κόστος του φαγητού τους.

- Υπάρχουν διαθέσιμα δωμάτια (απαιτείται έγκαιρη ενημέρωσή μας).

- Με δικό μας αυτοοργανωμένο κυλικείο, θα προσφέρουμε καφέ, αναψυκτικά, σάντουιτς κ.λπ. σε χαμηλές τιμές, όπως και βραδινό φαγητό με δικά μας ψησίματα.

Θα γίνουν προβολές ταινιών (και για παιδιά), μουσικές βραδιές, πάρτι, παιχνίδια και δημιουργική απασχόληση για τα παιδιά. Θα υπάρχει επίσης βιβλιοπωλείο με πολλές επιλογές πολιτικών και λογοτεχνικών βιβλίων.

Το πρόγραμμα των κεντρικών συζητήσεων είναι αφιερωμένο στα 70 χρόνια από την εκτέλεση του κορυφαίου επαναστάτη μαρξιστή Παντελή Πουλι-

όπουλου, με έμφαση στο έργο του, στην κληρονομιά του επαναστατικού μαρξισμού στην Ελλάδα:

1. Μετά την Κύπρο: Κρίση, μέλλον του Ευρώ και Ταξική Πάλη. Τα καθήκοντα των επαναστατών.

2. Ελληνικός Καπιταλισμός και Κομμουνιστικό Κίνημα στο Μεσοπόλεμο. Η μαρξιστική ανάλυση και η πάλη για ένα επαναστατικό κόμμα, ενάντια στο σταλινικό εκφυλισμό.

3. Η πάλη ενάντια στο Φασισμό και τον Πόλεμο. Η επαναστατική και διεθνιστική προοπτική.

4. Η κρίση του σημερινού πολιτισμού & η πάλη ενάντια στην αστική παρακμή.

Θα γίνουν επίσης συζητήσεις-ενημερώσεις από τις εργατικές και νεολαιίστικες παρατάξεις, καθώς και ενημερώσεις συντρόφων από οργανώσεις άλλων χωρών που θα συμμετάσχουν.

Επικοινωνία και συμμετοχές:

E-mail: ergatikipali@okde.gr

Αθήνα: 6996447765

Θεσσαλονίκη: 6936941470

Πάτρα: 6977077079

Ιωάννινα: 6974617344

Τρίκαλα/Θεσσαλία: 6977222803

Αλεξανδρούπολη: 6970180689

Σάμος: 6939762792

Κρήτη: 6976226525

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 και σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Πρωτοπορία" Λ. Νίκης 3

Πάνασσα

Βιβλιοπωλεία: "Δωδώνη", "Το βιβλιοπωλείο" στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα": Αμύντα 12, ισόγειο

Περίπτερα: Καμάρα, Αλεξάνδρου Σβάλου 39

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την **ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30

γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Μια εμπορική (όχι επενδυτική) τράπεζα ιδρύεται μ' ένα μετοχικό κεφάλαιο, ας πούμε 10 ευρώ, και στη συνέχεια δέχεται καταθέσεις (από επιχειρήσεις, μικροαστικά και εργατικά στρώματα), ας πούμε 100 ευρώ, τις οποίες διαθέτει σαν δάνεια (επιχειρηματικά, καταναλωτικά, στεγαστικά κ.α.) ή επενδύει (σε μετοχές, ομόλογα δημοσίου, χρηματοοικονομικά παράγωγα κ.α.). Το κέρδος της προκύπτει από τη διαφορά του επιτοκίου καταθέσεων που καταβάλλει (ας πούμε 2%) και του επιτοκίου που εισπράττει (ας πούμε 5%). Κινδυνεύει να χρεοκοπήσει είτε όταν οι καταθέτες κάνουν ανάληψη των καταθέσεών τους την ίδια μέρα (οπότε θα πρέπει να βρει 100 ευρώ για να τους τα δώσει – πράγμα αδύνατο, γιατί ήδη έχει δεσμεύσει τα χρήματα αυτά σε μακροχρόνια δάνεια κ.λπ.), είτε όταν αυτοί που έχουν δανειστεί από την τράπεζα δεν μπορούν να πληρώνουν τις δόσεις των δανείων τους ή η αξία των μετοχών στις οποίες έχει επενδύσει κατακρημνίζονται (έτσι η τράπεζα δεν μπορεί να δώσει καθόλου λεφτά, όταν το ζητήσει ακόμα κι ένας μικρός αριθμός καταθετών). Τέλος, μπορούν να συμβαίνουν και τα δύο ταυτόχρονα, οπότε η τράπεζα έχει χρεοκοπήσει πλήρως.

Το τελευταίο είναι ακριβώς αυτό που συμβαίνει στο ελληνικό τραπεζικό σύστημα, με το πρόβλημα να εκρήγνυται ήδη από το 2008. Μπορεί το ενεργητικό των ελληνικών τραπεζών να ήταν 266 δις ευρώ το 2005, 413 δις το 2008, 463 δις το 2010 και 415 δις το 2012 (από σχεδόν 110% του ΑΕΠ το 2005, στο 220% το 2012) – όμως **οι καταθέσεις κατακρημνίσθηκαν**: από 162 δις το 2005, 243 δις το 2009 αλλά 167 δις το 2012 (απώλεια 76 δις από το 2009).

Παράλληλα άρχισε η **απαξίωση των δανείων και επενδύσεών τους**. Οι τιμές των μετοχών έπεσαν στα τάρταρα (αν

Διαζύγιο Εθνικής-Eurobank Το χρεοκοπημένο ελληνικό τραπεζικό σύστημα

και στους ισολογισμούς των τραπεζών εμφανίζεται η τιμή κτήσης των μετοχών και όχι η τρέχουσα). Τα «κόκκινα» δάνεια (στεγαστικά, καταναλωτικά, επιχειρηματικά) πολλαπλασιάζονται. Υπολογίζονται επισήμως σήμερα στο 20% (δηλ. 20% των δανείων δεν πρόκειται ν' αποπληρωθούν ποτέ), αλλά στην πραγματικότητα ξεπερνούν ή θα ξεπεράσουν το 50% (αφού οι τιμές των ακινήτων πέφτουν συνεχώς, τα εισοδήματα μειώνονται κάθετα, οι επιχειρήσεις κλείνουν κ.α.). Τέλος, τα ομόλογα του ελληνικού δημοσίου κουρεύτηκαν κατά 53% (στην πράξη κατά 83%), με επίσημες απώλειες 37,5 δις για τις τράπεζες.

Γ' αυτό το δημόσιο προσφέρει ατέλειωτα ποσά στις τράπεζες, για να παραμείνουν στη ζωή – στην πραγματικότητα να φαίνονται ζωντανές. Πάνω από 200 δις έδωσε σε εγγυήσεις ή κεφάλαια, και τώρα θα δώσει άλλα 50 δις για την ανακεφαλαιοποίηση. Οι εγγυήσεις ήταν απαραίτητες για να μπορούν οι τράπεζες να παίρνουν ρευστό από την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα (ΕΚΤ) και να μην κλείσουν. Έτσι, το 2005 «χρωστούσαν» στην Τράπεζα της Ελλάδας (στην πράξη στην ΕΚΤ) μόνο 2,4 δις, το 2008 το χρέος γιγαντώθηκε στα 40,5 και το 2012 εκτοξεύτηκε στο αστρονομικό ποσό των 121 δις.

Ανακεφαλαιοποίηση σκάνδαλο

Η ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών, δηλαδή η ενίσχυση του μετοχικού τους κεφαλαίου και η αναπλήρωση ορι-

σμένων απωλειών τους, ώστε να παραμείνουν ζόμπι και να μην καταρρεύσουν, θα κοστίσει στο ελληνικό δημόσιο 50 δις. Από αυτά, 27,5 θα πάρουν οι τέσσερις συστημικές, όπως βαφτίστηκαν, τράπεζες: Εθνική, Eurobank, Alpha, σΠειραιώς. 13 δις οι υπόλοιπες (Εμπορική, Αγροτική, Ταχ. Ταμιευτήριο, Millennium, Γενική, Αττική κ.α.). Τα υπόλοιπα 9,5 δις θα χρησιμοποιηθούν ως απόθεμα ασφαλείας και για μελλοντικές ενισχύσεις. Οι τέσσερις συστημικές θα απορροφήσουν όλες τις υπόλοιπες. Αρκεί οι μέτοχοί τους να βάλουν 2,7 δις (δηλαδή μόλις το 10% των κεφαλαίων της ανακεφαλαιοποίησης) για να κρατήσουν τις τράπεζες, παρόλο που το δημόσιο θα βάλει το 90%! Ωστόσο, όπως προχωρά η ανακεφαλαιοποίηση, ο Σάλλας της Πειραιώς δεν έχει βάλει ούτε ένα ευρώ, εξακολουθεί όμως να κατέχει την τράπεζα και ταυτόχρονα απορροφά πολλές άλλες (που έχουν βέβαια εξυγιανθεί), όπως τις κυπριακές τράπεζες, την Millennium κ.α. Ο Κωστόπουλος της Alpha, ούτε κι αυτός βάζει λεφτά και μάλλον θα κρατήσει την τράπεζα απορροφώντας κι άλλες. Ο Λάτσης της Eurobank, της χειρότερα χρεοκοπημένης, την εγκατέλειψε χωρίς ζημίες και ίσως βγάλει και κέρδη, αν διατηρηθούν οι μετοχές της Εθνικής που κατέχει μετά την ανταλλαγή των μετοχών. Με άλλα λόγια, **Σάλλας και Κωστόπουλος, κατέχοντας περίπου το 14% των μετοχών των τραπεζών τους, έχουν φτάσει να είναι οι δύο μεγαλύτεροι τραπεζίτες της Ελλάδας**, όταν το 1995 ήταν ο μεν πρώτος ένα απλό ανερ-

χόμενο τραπεζικό στέλεχος και ο δεύτερος ένας συνοικιακός σαράφης. Ο καπιταλισμός είναι πράγματι ένα αξιοκρατικό σύστημα!

Η συγχώνευση Εθνικής-Eurobank προχωρούσε, ωστόσο σχεδόν μαζί με την τελική απόφαση για την Κύπρο η Τρόικα άλλαξε γνώμη. Ο Σάμαρας δήλωνε ότι η συγχώνευση θα γίνει, «είναι κόκκινη γραμμή για την κυβέρνηση», ο διοικητής της Τράπεζας της Ελλάδας Προβόπουλος φώναξε ότι «θα είναι καταστροφή, αν δεν προχωρήσει η συγχώνευση», αλλά σε λίγες μέρες όλοι ευθυγραμμίστηκαν με την Τρόικα, δηλώνοντας τώρα ότι «δεν μας ενδιαφέρει η συγχώνευση» (Στουρνάρας) ή «δεν με ενδιαφέρει αν οι τράπεζες είναι ελληνικές ή όχι» (Προβόπουλος).

Η Τρόικα ματαίωσε τη συγχώνευση, γιατί δεν ήθελε τη δημιουργία μιας μεγάλης τράπεζας, που θα συγκέντρωνε ένα ενεργητικό 170 δις (σχεδόν ένα ελληνικό ΑΕΠ) και θα αποτελούσε συστημικό κίνδυνο για την Ελλάδα αλλά και την Ευρώπη. Θέλει μικρές τράπεζες, για να υπάρχουν περιορισμένοι κίνδυνοι και η εξυγιάνσή τους να μην χρειάζεται λεφτά από την Ε.Ε. παρά μόνο «κούρεμα» καταθέσεων. Η Τρόικα προετοιμάζεται για την εφαρμογή του νέου πανευρωπαϊκού σχεδίου «διασώσεων». Αυτό όμως σημαίνει ότι **στην Ελλάδα έρχεται «κούρεμα» καταθέσεων και ακόμη χειρότερα έρχεται η «εξυγιάνση» των τραπεζών**: απολύσεις και υπερεκμετάλλευση τραπεζοϋπαλλήλων, αρπαγή σπιτιών των δανειοληπτών, κλείσιμο επιχειρήσεων (αφού δεν θα παίρνουν δάνεια) – και, το σημαντικότερο, πλήρης έλεγχος των επιχειρήσεων που θ' απομείνουν από τους ξένους. Αλλά αν ο ελληνικός καπιταλισμός χάσει και τις τράπεζες, ειδικά την Εθνική, τότε θα μετατραπεί σε μια μπαναλία, με ό,τι σημαίνει αυτό για την εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

«**Υ**πάρχουν και άλλες 'Μανωλάδες' στην Ελλάδα», τόνισαν οι εκπρόσωποι των υπαλλήλων και της Ειδικής Υπηρεσίας Ελέγχου και Ασφάλισης του ΙΚΑ, σε συνέντευξη τύπου που παραχώρησαν, καθώς το φαινόμενο της μαύρης εργασίας δεν αποτελεί «προνόμιο» της συγκεκριμένης περιοχής αλλά απλώνεται σε όλη τη χώρα. Τα στοιχεία που παρατέθηκαν δείχνουν ότι το 40,5% των εργαζομένων είναι ανασφάλιστοι, ενώ το 52% των επιχειρήσεων στην Ελλάδα απασχολούν ανασφάλιστο ή αδήλωτο προσωπικό. Σύμφωνα με τα αποτελέσματα των ελέγχων της Ειδικής Υπηρεσίας, μόνο τον Μάρτιο, από τις 1.891 επιχειρήσεις που ελέγχθηκαν, οι 979 απασχολούσαν ανασφάλιστους εργαζόμενους και από τους 7.959 εργαζόμενους που απασχολούνταν στις επιχειρήσεις αυτές οι 2.295 ήταν ανασφάλιστοι.

Οι εκπρόσωποι της Πανελλήνιας Ομοσπονδίας Συλλόγων Εργαζομένων ΙΚΑ (ΠΟΣΕ-ΙΚΑ) εκτιμούν ότι τόσο το μέγεθος της ανασφάλιστης εργασίας όσο και οι απώλειες από εισφορές, δεν μπορούν να προσδιοριστούν με ακρίβεια σε πραγματικούς αριθμούς. Τα προβλήματα δεν οφείλονται μόνο στην έλλειψη προσωπικού στην υπηρεσία ελέγχου, αλλά και στην εφαρμογή της νομοθεσίας, καθώς ο νόμος που τιμωρεί εργοδότες που εκμεταλλεύονται μετανάστες (ν. 4052/2012) παραμένει ανεφάρμοστος.

Στροφή σε φθηνά τρόφιμα από πολυκαταστήματα χαμηλού κόστους (Discount) έχουν κάνει οι Ιταλοί εξαιτίας της οικονομικής κρίσης. Σύμφωνα με έρευνα του Εθνικού Στατιστικού Ινστιτούτου της χώρας (ISTAT), το 71% των ιταλικών νοικοκυριών επιλέγει πλέον αυτά τα σούπερ μάρκετ. Ο πρόεδρος του ISTAT, Ενρίκο Τζοβανίνι, αναφέρει σχετικά ότι: «Από το 2007 μέχρι σήμερα, ο αριθμός οικογενειών που ψωνίζει στα Discount έχει διπλασιαστεί». Ο ίδιος εκτίμησε πως «ακόμη κι αν στο μέλλον τα εισοδήματα των οικογενειών αυξηθούν, η μεγάλη πλειονότητα θα προσπαθεί να εξοικονομεί και να αποταμιεύει χρήματα». Την ίδια ώρα, σύμφωνα με την έρευνα, οι Ιταλοί έχουν περιορίσει εντυπωσιακά τα έξοδα για ιατρικές επισκέψεις, μικροβιολογικές αναλύσεις και ακτινογραφίες. Ο μόνος τομέας που συνεχίζει να απορροφά μέρος των οικογενειακών εσόδων είναι αυτός των φαρμάκων, που «εκ των πραγμάτων είναι απόλυτα αναγκαία», όπως επισημαίνει το ινστιτούτο. Στο μεταξύ η χώρα αντιμετωπίζει μεγάλο πρόβλημα ανεργίας. Το ISTAT, σε άλλη έκθεσή του, επεσήμανε ότι 995.000 ιταλικές οικογένειες δεν διαθέτουν εισόδημα από κάποια εργασία, αριθμός αυξημένος κατά 223.000 συγκριτικά με το προηγούμενο έτος.

Περίπου 170.000 επιχειρήσεις δηλώνουν ότι αντιμετωπίζουν κίνδυνο κλεισίματος το επόμενο δωδεκάμηνο, με τις 64.000 απ' αυτές να είναι εμπορικές. Σύμφωνα με τις εκτιμήσεις του Ινστιτούτου Μελετών της ΓΣΕΒΕΕ, ο αριθμός των επιχειρήσεων που θα κλείσουν το επόμενο δωδεκάμηνο θα ανέλθει σε 55.000, εκ των οποίων οι 20.000 θα είναι εμπορικές. Αν επαληθευτούν αυτές οι προβλέψεις, τότε υπάρχει κίνδυνος απώλειας επιπλέον 195.000 θέσεων εργασίας (συνυπολογιζόμενων εργοδοτών, αυτοαπασχολούμενων, μισθωτών). Από την έρευνα προκύπτει ότι μόνο οι απώλειες θέσεων μισθωτής εργασίας για το πρώτο εξάμηνο του 2013 θα πλησιάσουν τις 69.000. Σημειώνεται ότι για 1 πρόσληψη στον ιδιωτικό τομέα γίνονται 7 απολύσεις, ενώ η αναλογία ήταν 1 προς 4 στην προηγούμενη έρευνα. Η οικονομική κρίση όλο και βαθιάει, ενώ πάνω από το 33% των μικρομεσαίων επιχειρηματιών εκτιμά ότι δεν πρόκειται να υπάρξει ανάκαμψη νωρίτερα από το... 2020.

Η κρίση χειροτερεύει, οι εργατικοί αγώνες αυξάνονται

Οι ναυτεργάτες πραγματοποίησαν προειδοποιητική 24ωρη απεργία στις 16 Απρίλη, με προοπτική επέκτασης και κλιμάκωσης, ενάντια στο κατάπτυστο και άδικο νομοσχέδιο που κατέβασε στη Βουλή το υπουργείο Ναυτιλίας. Το νομοσχέδιο προβλέπει κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων εργασίας (ΣΣΕ) των ναυτεργατών στα κατώτερα πληρώματα των ποντοπόρων πλοίων, ανοίγοντας διάπλατα τον δρόμο και για άλλες κατηγορίες πλοίων.

Τα σχέδια κυβέρνησης-εφοπλιστών επιφέρουν μείωση των οργανικών συνθέσεων των πλοίων και σίγουρη επέκταση της μαύρης ανασφάλιστης εργασίας. Χαρακτηριστικά, το νομοσχέδιο προβλέπει πως οι οργανικές συνθέσεις θα καθορίζονται από υπουργική απόφαση για κάθε πλοίο ξεχωριστά και στη βάση του αριθμού των ναυτεργατών που απαιτούνται για τη χρήση των σωστικών μέσων και όχι ανάλογα με τους επιβάτες, τις κλίβες κ.λπ. Καταργεί την υποχρεωτική 10μηνη και 7μηνη δρομολόγηση για τα συμβατικά και ταχύπλοα ακτοπλοϊκά πλοία αντίστοιχα και δίνει το ελεύθερο στους εφοπλιστές να τα δρομολογούν σε όποια γραμμή τους συμφέρει. Καταργούν το δικαίωμα στην απεργία, στήνοντας «Διοικητική Επιτροπή Ναυτικών Επιτάξεων και Ναυλώσεων» και άλλα πολλά.

Επιπλέον, το νομοσχέδιο ιδιωτικοποιεί με διεθνείς διαγωνισμούς το σύνολο των υποδομών και εγκαταστάσεων των λιμανιών μέσω του ΤΑΙΠΕΔ (Ταμείο Αξιοποίησης Ιδιωτικής Περιουσίας Ελληνικού Δημοσίου). Το υπουργείο Ναυτιλίας κατέβασε και την κύρωση με μορφή νομοσχεδίου του «Μνημονίου Κατανόησης», που υπογράφηκε στις 15/6/2010 μεταξύ του τότε υπουργού Ναυτιλίας και του υπουργείου Μεταφορών της Κίνας, «για συγκεκριμένους τομείς ναυτιλιακού ενδιαφέροντος».

Ενάντια σε αυτά τα νομοθετικά εκτρώματα και απέναντι σε βάρβαρη καταστολή (θυμίζουμε ότι είναι ακόμα σε καθεστώς επιστράτευσης από την προηγούμενη απεργία) απήργησαν οι ναυτεργάτες και διεκδικούν: Επιστροφή των ΣΣΕ σε όλα τα πλοία, να καταβληθούν τα δεδουλευμένα στους επί μήνες απλήρωτους ναυτεργάτες. Υπογραφή και ανανέωση ΕΓΣΣΕ, ΣΣΕ.

Απόσυρση του νομοσχεδίου για την «ανασυγκρότηση» του Υπουργείου Ναυτιλίας, σύγχρονα και ασφαλή πλοία.

Στο μεταξύ, στην ΑΓΕΤ ΗΡΑΚΛΗΣ στη Χαλκίδα, η εταιρεία ανακοίνωσε ότι, «στο πλαίσιο της αναδιάρθρωσης της παραγωγικής της δομής», κλείνει το εργοστάσιο και η παραγωγή τσιμέντου θα γίνεται πλέον από τα εργοστάσια του Βόλου και του Μηλακίου Ευβοίας. Επίσης, η εταιρεία ανακοίνωσε ότι έχει καλέσει τους εκπροσώπους των εργαζομένων σε διαβούλευση για να συμφωνήσουν για τη διαδικασία απόλυσής τους.

Αυτό σημαίνει ότι βρίσκονται στον αέρα 236 εργάτες της ΑΓΕΤ ΗΡΑΚΛΗΣ στη Χαλκίδα. Η εταιρεία ισχυρίζεται ότι αυτό το πρόγραμμα «αναδιάρθρωσης» είναι αποτέλεσμα των επιπτώσεων της ύφεσης στον κατασκευαστικό τομέα, και έτσι, σύμφωνα με την εταιρεία, η παραγωγή τσιμέντου θα γίνεται από τα εργοστάσια του Βό-

λου και του Μηλακίου Ευβοίας λόγω των συγκριτικών τους πλεονεκτημάτων. Η ένωση εργαζομένων τσιμεντών Χαλκίδας κάλεσε σε γενική συνέλευση τους εργαζόμενους της ΑΓΕΤ ΗΡΑΚΛΗΣ.

Στα ναυπηγεία Σκαραμαγκά, οι χίλιοι εργαζόμενοι είναι απλήρωτοι από τις 18 Απρίλη του 2012, όταν η εργοδοσία των αραβογερμανικών εταιριών που κατέχουν τα ναυπηγεία επέβαλε το μέτρο της εκ περιτροπής εργασίας, με ένα μεροκάματο την εβδομάδα, δηλαδή 4 το μήνα.

Οι εργαζόμενοι συγκεντρώθηκαν στην πλατεία Κλαυθμώνος και ξεκίνησαν πορεία στο Μέγαρο Μαξίμου. Η πορεία διακόπηκε από ισχυρές δυνάμεις καταστολής έξω από τη Βουλή, όπου τελικά αντιπροσωπεία των εργαζομένων επέδωσε ψήφισμα στο πρωθυπουργικό γραφείο.

Στον τομέα των σιδηροδρόμων, οι εργαζόμενοι σε ΟΣΕ και προαστιακό προχώρησαν σε οκτώρες επαναλαμβανόμενες στάσεις εργασίας, από την Τετάρτη 3 Απριλίου έως και την Παρασκευή 5 Απριλίου. Διεκδικούν την υπογραφή νέας συλλογικής σύμβασης εργασίας και αγωνίζονται ενάντια στην υπαγωγή τους στο ενιαίο μισθολόγιο του Δημοσίου και στην ιδιωτικοποίηση της ΤΡΑΙΝΟΣΕ. Τετράωρες στάσεις εργασίας πραγματοποίησε και η Πανελλήνια Ένωση Σταθμαρχών ΟΣΕ (ΠΕΣΟΣΕ).

Να παύσει η πειθαρχική δίωξη του συναδέλφου-εκπαιδευτικού Στέφανου Γκουλιώνη!

ΟΧΙ στην ποινικοποίηση της πολιτικής και συνδικαλιστικής δράσης!

ΟΧΙ στις απολύσεις και την κατασκευή «επίορκων», με τον αντιδραστικό ν. 4093/12!

Τα νέα Πειθαρχικά Συμβούλια του Δημοσίου, λειτουργώντας ως έκτακτα στρατοδικεία, ανέλαβαν δράση. Ο συνάδελφος εκπαιδευτικός Στέφανος Γκουλιώνης παραπέμπεται στο πειθαρχικό συμβούλιο στη Λάρισα, με την εντελώς αόριστη και αστήρικτη κατηγορία της «ανάρμοστης για υπάλληλο συμπεριφοράς εκτός υπηρεσίας», αντιμετωπίζοντας άμεσα τον κίνδυνο της απόλυσης.

Ο συνάδελφος είχε συλληφθεί κατά τη διάρκεια διαμαρτυρίας στην παρέλαση της 25^{ης} Μαρτίου 2012 ενάντια στην πολιτική του Μνημονίου και τις επιπτώσεις της. Μια πολιτική που οδηγεί στη διάλυση κάθε κοινωνικής παροχής, της παιδείας, της υγείας, της ασφάλισης και οδηγεί στην ανεργία και την εξαθλίωση χιλιάδες εργαζόμενους. Παραπέμπεται με μια εντελώς ασαφή κατηγορία, στην οποία χωράει κάθε είδους πολιτική και συνδικαλιστική δράση.

Ο νέος Πειθαρχικός Κώδικας δεν αποτελεί εργαλείο «εξυγίανσης» του Δημοσίου, αλλά εργαλείο πειθαρχικής και απόλυσης χιλιάδων εργαζομένων.

Ζητάμε να σταματήσει κάθε δίωξη του συναδέλφου Στέφανου Γκουλιώνη όπως και όλων των δημοσίων υπαλλήλων, διότι η πολιτική δράση δεν αποτελεί κανενός είδους πειθαρχικό παράπτωμα και δεν μπορεί να ποινικοποιείται.

Παλεύουμε για την κατάργηση του αντιδραστικού ν. 4093/2012 και για την υπεράσπιση των δημοκρατικών, συνδικαλιστικών και πολιτικών δικαιωμάτων και ελευθεριών, των δημοσίων υπαλλήλων και όλων των εργαζομένων.

Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών

επίκαιρα...

Μηδενική ανοχή και ξύλο σε απεργούς και αγωνιστές

Στις 19 Απρίλη, οι απλήρωτοι εργαζόμενοι στα ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΜΥΝΤΙΚΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ (ΕΒΟ-ΠΥΡΚΑΛ) σήκωσαν τις μπάρες διοδίων στο Ρίο και στη συνέχεια πήγαν στην Αθήνα, έξω από το Υπουργείο Οικονομικών. Πριν προλάβουν να μιλήσουν με οποιονδήποτε υπεύθυνο, εμποδίστηκαν από τα ΜΑΤ που άρχισαν να τους σπρώχνουν και να τους βρίζουν. Οι ίδιοι δηλώνουν στην ανακοίνωση του επιχειρησιακού σωματείου τους: «Στη Μανωλάδα χθες, τα φασισταριά αφεντικά πυροβόλησαν 50 εργάτες μετανάστες γιατί διεκδίκησαν τα δεδουλευμένα τους! Στα Αμυντικά Συστήματα δεν μας πυροβόλησαν ακόμη, είμαστε δυο μήνες σε επίσημη εργασία, μας έχουν 4 μήνες απλήρωτους και μας κοροϊδεύουν, ενώ τώρα μας απειλούν ότι θα βρεθούμε στον δρόμο, διαλύοντας την τελευταία αμυντική παραγωγική βιομηχανία».

Την επόμενη μέρα, στη Θεσσαλονίκη, οι συμμορίες των ΜΑΤ έδειραν τους δικηγόρους που ήθελαν να παρέμβουν στην ομιλία του υπουργού Δικαιοσύνης Ρουπακιάτη στα γραφεία του Δικηγορικού Συλλόγου, για να δοθεί λύση στο πρόβλημά τους: οι μισοί δικηγόροι της Θεσσαλονίκης, σχεδόν 3.000 άτομα, δεν έχουν να πληρώσουν τις ασφαλιστικές εισφορές τους, με αποτέλεσμα να κινδυνεύουν να μείνουν χωρίς ιατροφαρμακευτική περίθαλψη! Ο υπουργός δεν τόλμησε καν να εμφανιστεί και έστειλε στη θέση του τον Γενικό Γραμματέα του Υπουργείου. Τα ΜΑΤ παρόλα αυτά έσπρωξαν και χτύπησαν τους δικηγόρους, εμποδίζοντάς τους να μπουν στα γραφεία τους αν και είχαν προσκλήσεις για την εκδήλωση!

Το ίδιο σκηνικό διαδραματίζεται στους περισσότερους χώρους εργασίας. Έτσι, στις 16 Απρίλη, ο διευθυντής της εταιρίας «ΣΠΟΝΔΥΛΟΣ» φώναξε την αστυνομία γιατί μέλη της Ομοσπονδίας και του Συνδικάτου Φαρμάκου ήρθαν στην εταιρία για να απαιτήσουν να επιστρέψει στην εργασία της μια εργαζόμενη που απολύθηκε επειδή είχε πάρει μέρος στην απεργία στις 20 Φλεβάρη. Επίσης, τρομοκράτησε τους εργαζόμενους για να μην υποστηρίξουν την απολυμένη και απείλησε με μήνυση, αν ξαναγίνει παρέμβαση του Συνδικάτου και της Ομοσπονδίας!

Σκούπα διαρκείας στο κέντρο της Αθήνας

Μετά την έναρξη της επιχείρησης «Ξένιος Δίας» και το συνεχές κυνηγητό, τις συλλήψεις και τα βασανιστήρια των μεταναστών, έχει έρθει η σειρά των αστέγων και των εξαρτημένων που ζουν στο ιστορικό κέντρο της Αθήνας. Από τον Μάρτιο, όταν 132 εξαρτημένοι συνελήφθησαν στην Ομόνοια και μεταφέρθηκαν στο στρατόπεδο της Αμυγδαλέζας, για να «καθαρίσει» το κέντρο πριν την επίσκεψη της Τρόικας, η πρακτική αυτή έχει γίνει σχεδόν καθημερινό φαινόμενο. Μέσα στον Απρίλιο, δεκάδες άστεγοι, από την Ομόνοια μέχρι του Ψυρρή, έχουν προσαχθεί για έλεγχο στοιχείων και έχουν μεταφερθεί στα ΑΤ Ωρωπού, Αμυγδαλέζας, Βάρης και Ελληνικού, όπου οι αστυνομικοί τους εγκατέλειψαν μετά τον έλεγχο, ελπίζοντας ότι δεν θα άντεχαν να διανύσουν τη μεγάλη απόσταση μέχρι πίσω στο κέντρο! Επιπλέον, αρκετοί άστεγοι έχασαν τα ρούχα, τα στρώματα και τις κουβέρτες τους, που τα πέταξαν οι κανίβαλοι της ΕΛΑΣ!

Φράγμα Πείρου (Αχαΐα)

απεργία για δεδουλευμένα 15 μηνών

Την κλιμάκωση των κινητοποιήσεών τους για την καταβολή δεδουλευμένων 15 μηνών, αποφάσισαν οι εργαζόμενοι του φράγματος Πείρου-Παραπεύρου, με νέα απεργία διαρκείας. Μετά την κήρυξη της απεργίας, η εργοδοσία ζήτησε συνάντηση με τους εργαζόμενους και το Σωματείο, η οποία και πραγματοποιήθηκε στο γραφείο του Γενικού Γραμματέα της Αποκεντρωμένης Διοίκησης Πελοποννήσου, Μ. Αγγελάκα, που εμφανίστηκε ως μεσάζοντας της επιχείρησης, για να πετύχουν τους εργαζόμενους... να γυρίσουν στη δουλειά και ότι «κάποια στιγμή θα πληρωθούν»!

Πογκρόμ απολύσεων δημόσιων υπαλλήλων και εκπαιδευτικών

Η τρικομματική κυβέρνηση, υλοποιώντας τη δέσμευση του αναθεωρημένου μεσοπρόθεσμου προγράμματος, εισάγει στο πολυνομοσχέδιο που κατατέθηκε στη Βουλή στις 25 Απρίλη την αύξηση του ωραρίου των εκπαιδευτικών των γυμνασίων και των γενικών και τεχνικών λυκείων. Την προηγούμενη μόλις μέρα το Διοικητικό Συμβούλιο της ΟΛΜΕ είχε συνάντηση με τον υφυπουργό Παιδείας, ο οποίος δεν ανέφερε τίποτα για το ζήτημα, εμπαιζώντας τους εκπαιδευτικούς για μία ακόμη φορά. Το εβδομαδιαίο διδακτικό ωράριο των εκπαιδευτικών αυξάνεται σε 23 ώρες (από 21) αν έχουν από 6 έως 12 έτη υπηρεσίας, σε 20 ώρες (από 18) αν έχουν 12 έως 20 έτη υπηρεσίας και σε 18 ώρες (από 16) αν έχουν πάνω από 20 έτη υπηρεσίας. Επίσης, αυξάνεται και το ωράριο των διευθυντών και υποδιευθυντών ως εξής: διευθυντές γυμνασίων, λυκείων και επαγγελματικών σχολών σε 10 ώρες (αν το σχολείο έχει τρία έως πέντε τμήματα), 9 ώρες (για έξι έως εννέα τμήματα), 7 ώρες (για δέκα έως δώδεκα τμήματα) και 5 ώρες (για περισσότερα από δώδεκα τμήματα). Για τους υποδιευθυντές και υπεύθυνους τομέων Σχολικών Εργαστηριακών Κέντρων (ΣΕΚ) το ωράριο αυξάνεται στις 16 ώρες (από 12). Επίσης, αυξάνεται το ωράριο για τους υπεύθυνους εργαστηρίων σε 20 ώρες (ήταν μείον 3 ώρες από το υποχρεωτικό ωράριο του καθενός).

Ο στόχος του μέτρου είναι αφενός να καλυφθούν τα χιλιάδες κενά που θα δημιουργηθούν από την κατάργηση των μόνιμων διορισμών και τη δραματική μείωση των αναπληρωτών (από 12.000 φέτος σε 2.000 το 2013-2014) και αφετέρου να καταργηθούν χιλιάδες οργανικές θέσεις εκπαιδευτικών, έτσι ώστε να δημιουργήσουν μια τεράστια δεξαμενή εκπαιδευτικών προς απόλυση.

Διώξεις Εκπαιδευτικών

Στην κατεύθυνση αυτή, το υπουργείο Παιδείας και η κυβέρνηση, υλοποιώντας το ν. 4093/12 (3ο μνημόνιο) και

τον αντιδραστικό ν. 4057/12 (πειθαρχικό δίκαιο δημοσίων υπαλλήλων), προχωρά σε δεκάδες διώξεις και αργίες εκπαιδευτικών. Προσπαθούν να κατασκευάσουν δήθεν ενόχους και «επίορκους» για να τους οδηγήσουν και αυτούς στην πυρά των απολύσεων. Τις τελευταίες ημέρες ελεγκτές δημόσιας διοίκησης ζήτησαν από το υπουργείο Παιδείας ονομαστική κατάσταση εκπαιδευτικών με στοιχεία σχετικά με την εξέλιξη των πειθαρχικών τους υποθέσεων, η εκδίκαση των οποίων εκκρεμεί σε οποιοδήποτε πειθαρχικό όργανο της διοίκησης, στο Διοικητικό Εφετείο ή στο Συμβούλιο της Επικρατείας, καθώς και στοιχεία όχι μόνο για εκκρεμείς Ένορκες Διοικητικές Εξετάσεις (ΕΔΕ), αλλά και για ΕΔΕ που έχουν ολοκληρωθεί για το χρονικό διάστημα από 1/1/2010 έως σήμερα!!

Πρόσφατο κρούσμα αυτής της αυταρχικής αντιδημοκρατικής πολιτικής, που παραβιάζει κατάφωρα το «τεκμήριο της αθωότητας», είναι η περίπτωση του εκπαιδευτικού Γκουλιώνη Στέφανου στη Λάρισα, που οδηγείται στο πειθαρχικό συμβούλιο για «απρεπή συμπεριφορά εκτός υπηρεσίας»!! Απρεπής συμπεριφορά θεωρείται η συμμετοχή του συναδέλφου σε διαμαρτυρία την ημέρα της παρέλασης για την 25η Μαρτίου ενάντια στην πολιτική του Μνημονίου. Το γεγονός αυτό έρχεται να προστεθεί σε δεκάδες περιπτώσεις εκπαιδευτικών που τέθηκαν σε αργία πριν καν εκδικαστεί η υπόθεσή τους στα αρμόδια συμβούλια και βρίσκονται σε ιδιότυπη ομηρία (π.χ. Ηλεία, Ιθάκη, Παννιτσά, Λακωνία, Θεσσαλονίκη κ.α.).

Δημιουργείται δηλαδή ακόμη μια μεγάλη κατηγορία προς απόλυση υπαλλήλων. Ο νέος Πειθαρχικός Κώδικας επιδιώκει την επιβολή κλιμάτος πειθαρχικής και φόβου, προκειμένου να περάσουν οι απολύσεις στο δημόσιο για να ικανοποιηθούν οι απαιτήσεις της Τρόικας. Είναι ένα ακόμα εργαλείο που χρησιμοποιεί η κυβέρνηση στην προσπάθειά της να εγκαθιδρύσει ένα κράτος έκτακτης ανάγκης, αφού μέσω αυτού ποινικοποιείται η πολιτική δράση και περιστέλλονται τα δημοκρατικά και συνδικαλιστικά δικαιώματα και ελευθερίες χιλιάδων εργαζομένων στο Δημόσιο.

Οι εκλογές των καθηγητών

Μέσα σε αυτό το κλίμα διεξάγονται οι εκλογές των καθηγητών για την ανάδειξη αντιπροσώπων για το 16ο συνέδριο της ΟΛΜΕ.

Η Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών συμμετέχει σε αυτές τις εκλογές πραγματοποιώντας πλατιά καμπάνια στα σχολεία, ενημερώνοντας τους συναδέλφους για τα μέτρα που προσπαθεί να περάσει η χούντα συγκυβέρνησης-τρόικας. Θέσαμε ως κυρίαρχο ζήτημα πάλης την αποτροπή των απολύσεων και την κατάργηση όλων των μέτρων και νόμων που οδηγούν σε αυτές (πειθαρχικό δίκαιο, αξιολόγηση εκπαιδευτικών και συγχωνεύσεις σχολείων). Προτείνουμε ένα σχέδιο αγώνων που έχει ως βασικό στόχο την ενεργή συμμετοχή της βάσης των εκπαιδευτικών, μέσα από επιτροπές αγώνα, και τη συμμαχία τους με μαθητές, γονείς και όλους τους εργαζόμενους που αντιστέκονται στη βαρβαρότητα των μνημονίων. Προτείνουμε την υιοθέτηση ριζοσπαστικών μορφών πάλης (καταλήψεων κ.α.) με τελικό στόχο τη γενική πολιτική απεργία διαρκείας, για να φύγουν κυβέρνηση και τρόικα, να καταργηθούν όλα τα μνημόνια και οι νόμοι που καταστρέφουν τη δημόσια εκπαίδευση και ολόκληρη την κοινωνία.

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

Από την δράση μας

Pizza Hut:

Απολύσεις και τρομοκρατία

Πέταξαν στον δρόμο 50 εργαζόμενους και τις οικογένειές τους! Στα τέλη Γενάρη, η εργοδοσία της FOOD PLUS (Pizza Hut - Kfc), που έχει μετατραπεί σε συμμορία κλεισίματος μαγαζιών, αποφάσισε να επιτεθεί, όπως φάνηκε με κάθε τιμήμα, στους εργαζόμενους των καταστημάτων της Θεσσαλονίκης. Κάνοντας πράξη τις απειλές και τους εκβιασμούς της, στις 5/2 απέλυσε εκδικητικά και καταχρηστικά όλους τους εργαζόμενους του καταστήματος της Καλαμαριάς, κλείνοντας το. Στις 28/3 απέλυσε όλους τους εργαζόμενους του καταστήματος της Χαριλάου, ενώ στις 11/4 του καταστήματος της Α. Νίκης, με τον ίδιο τρόπο. Το κέντρο ανομίας της Φραγκοκλησιάς (έδρα της εταιρίας στην Αθήνα), προσπάθησε με κάθε μέσο να ξεμπερδέψει με τις αντιστάσεις των εργαζομένων. Ενώ όλα τα προηγούμενα χρόνια έβγαλαν εκατομμύρια από τον ιδρώτα τους, ξεζουμίζοντάς τους (μερική απασχόληση, σπαστά ωράρια, βμερα κ.ο.κ.), τώρα τους πετάει στον δρόμο, γεμίζοντας τη χαβούζα της ανεργίας.

Βιομηχανία ψεύδους και τρομοκρατίας

Στη χώρα μας, αυτή των Μνημονίων και βάρβαρων πολιτικών, ο μόνος τομέας που «αναπτύσσεται» είναι η βιομηχανία ψεύδους και τρομοκρατίας - και η εργοδοσία της FOOD PLUS μάλλον έχει αποφασίσει να «επενδύσει» σ' αυτόν! Προσπάθησε πολλές φορές ν' αποσπάσει τις υπογραφές των εργαζομένων για νέες ατομικές, δουλικές συμβάσεις «εργασίας»! Δεν τα κατάφερε. Έτσι τους απέλυσε εκδικητικά και καταχρηστικά, κλείνοντας καταστήματα, τιμωρώντας τους γιατί δεν υποκύψανε στους εκβιασμούς και τις απειλές της:

- Δεν επρόκειτο για συμβάσεις εργασίας αλλά για μνημόνια, που μείωναν τους ήδη πενιχρούς μισθούς τους έως

και 30%, μετατρέποντάς τους σε ανειδίκετους εργάτες (ΕΓΣΣΕ). Με 150-300 ευρώ που ήθελε να τους πληρώσει τον μήνα, δεν μπορούσαν να ζήσουν ούτε αυτοί ούτε οι οικογένειές τους. Επιπλέον τους ζήτησε να την εξουσιοδοτήσουν εν λευκώ, ώστε να μειώνει ακόμη περισσότερο τους μισθούς, όποτε αυτή έκρινε σωστό!

- Γιατί δεν θέλανε να πληρώσουν οι ίδιοι την κρίση της οικονομίας και την κακοδιαχείριση τής εταιρίας όλα τα προηγούμενα χρόνια, νομιμοποιώντας έτσι τις λοβιτούρες και την ανικανότητα κυβερνήσεων, κράτους, εργοδοτών αλλά και στελεχών, διοίκησης και διευθυντών καταστημάτων, οι οποίοι αμείβονται με παχυλούς μισθούς! Γιατί δεν θέλανε να πουλάνε στον πελάτη φύκια για μεταξωτές κορδέλες, έναντι 15-20 ευρώ για μια πίτσα. Γιατί δεν θέλανε να δουλεύουν στα σύγχρονα κότεργα της Pizza Hut (βλ. καταστήματα της Αθήνας) για να σωθούν με κάθε τιμήμα τα κέρδη του κρατικοδίαιτου μεγαλοεπιχειρηματία Χ. Ιωάννου (μεγαλομετόχου των επιχειρήσεων J&P Άβαξ, 3Ε, Aegean κ.α.)!

Ο αγώνας των εργαζομένων και η σημασία του

Δεν είναι η πρώτη φορά που η εργοδοσία της FOOD PLUS (Pizza Hut - Kfc) προσπάθησε με διάφορες μεθοδεύσεις, εκβιασμούς και ψευτοσαμπουκάδες, να μειώσει τους μισθούς και να επιβάλει την πολιτική της. Η προσπάθειά της έχει ξεκινήσει εδώ και 2 χρόνια, με την απόλυση του 60% των εργαζομένων (περίπου 600) ενώ πανελλαδικά έκλεισαν πάνω από 25 καταστήματα! Τον Σεπτέμβριο του 2012, μετά την καταγγελία της Κλαδικής ΣΣΕ του Επισιτισμού (11/5/2012) από τους εργοδότες, η διοίκηση της εταιρίας ήρθε αποφασισμένη ν' αλλάξει τις συμβάσεις. Έτσι, στα καταστήματα της Αθήνας κατάφερε να μειώσει τους μισθούς, **μπουκάροντας γκανγκστερικά στα καταστήματα και αποσπώντας τις υπογραφές τους!**

Στη Θεσσαλονίκη, εδώ και 2 χρόνια δεν είχε καταφέρει να μειώσει τους μισθούς και να κάνει απολύσεις, λόγω της ισχυρής αντίστασης των εργαζομένων, που **οργανώθηκαν** στο Συνδικάτο Επισιτισμού-Τουρισμού και συγκροτήσανε την Επιτροπή Αγώνα Εργαζομένων με πρωτοβουλία της Αντεπίθεσης των Εργαζομένων στον Επισιτισμό. Παράλ-

ληλα, με την αυτοοργάνωση και των αγώνα τους (αντίσταση στα μαγαζιά, απεργίες κ.α.) κατάφεραν να επιβάλουν στην εργοδοσία καλύτερους όρους εργασίας, έλεγχο στα βιβλία της εταιρίας, επιρροή στις αποφάσεις της, δηλαδή μορφές εργατικού ελέγχου, σαν απάντηση στην κρίση και στην επίθεση στα δικαιώματά τους. Κατάφεραν να αποτελούν την εμπροσθοφυλακή και το παράδειγμα για τον κλάδο του Επισιτισμού, παρά τους γενικότερους αρνητικούς συσχετισμούς στον κλάδο, συμβάλλοντας επίσης σε όλες τις κεντρικές μάχες (γενικές απεργίες κ.α.) που έδωσε και συνεχίζει να δίνει η εργατική τάξη στη χώρα μας.

Από τα τέλη Γενάρη, ο αγώνας πέρασε σε άλλο επίπεδο. Με το κλείσιμο του πρώτου καταστήματος της Καλαμαριάς, ξεκίνησαν παραστάσεις διαμαρτυρίας έξω από το κεντρικό κατάστημα της Α. Νίκης, ενώ παράλληλα έβγαλαν τον αγώνα προς τα έξω ώστε να δημιουργηθεί ένα κίνημα αλληλεγγύης και συμπαραστάσης. Οργάνωσαν διαδήλωση στο κέντρο της Θεσσαλονίκης, μαζί με άλλους εργαζόμενους του κλάδου που βρίσκονταν σε κινητοποιήσεις (απλήρωτοι εργαζόμενοι στα αρτοζαχαροπλαστεία Ble και στο ψητοπωλείο Τσιτσι-Φαί), στην κατεύθυνση ενοποίησης των αγώνων και ανάδειξης συνολικά του θέματος της ανεργίας, των μισθών πείνας, των συνεχών λουκέτων και της απλήρωτης-ανασφάλιστης εργασίας, απαιτώντας να ξαναοίξουν τα καταστήματα και να γυρίσουν όλοι οι εργαζόμενοι πίσω στην δουλειά τους.

Σαν Αντεπίθεση των Εργαζομένων στον Επισιτισμό, δώσαμε από την πρώτη στιγμή όλες μας τις δυνάμεις ώστε να οργανωθεί μ' αυτούς τους όρους και να υιοθετηθεί αυτή η πολιτική αντίστασης των εργαζομένων στην Pizza Hut, όπως και στους υπόλοιπους αγώνες στον επισιτισμό (Banquet, Applebee's, Καφεναί, Goody's, Χατζής κ.α.). Ο αγώνας στην Pizza Hut, όπως και οι υπόλοιποι, νικηφόροι στην πλειοψηφία στον κλάδο, μας οδηγούν στο συμπέρασμα ότι μόνο μ' έναν μαχητικό-αντικαπιταλιστικό συνδικαλισμό μπορείς να πετυχαίνεις νίκες αλλά, στο τέλος τέλος, ο μόνος δρόμος για να λύσουμε οριστικά τα προβλήματα μας, είναι η εφαρμογή ενός προγράμματος που θα θέτει το ζήτημα της εξουσίας και της απαλλαγής από το σάπιο και βάρβαρο καπιταλιστικό σύστημα.

Φοιτητικές εκλογές

«Ουδέν νεότερον» προς το παρόν

Για να κατανοήσουμε σωστά τα αποτελέσματα των φοιτητικών εκλογών της 17ης Απριλίου, πρέπει να δούμε ποια είναι τα βασικά χαρακτηριστικά της περιόδου και πως αυτά επηρεάζουν τη συνείδηση των φοιτητών.

α) Οι φετινές εκλογές έγιναν μόλις 1 μήνα μετά την έγκριση του σχεδίου «Αθηνά», που για πρώτη φορά στη μεταπολίτευση μειώνει δραστηρικά τον αριθμό των τμημάτων γ' βάθμιας εκπαίδευσης. Αυτό μέσα σε μια χρονιά όπου τα ΑΕΙ-ΤΕΙ οικονομικά βρίσκονται «στο κόκκινο».

β) Η κρίση της ελληνικής οικονομίας συνεχίζεται, με ύφεση για 5η συνεχή χρονιά, πραγματική ανεργία πάνω από 30% (60% στους νέους) και όλους τους βασικούς δείκτες να πηγαίνουν απ' το κακό στο χειρότερο. Τα γεγονότα της Κύπρου, η όξυνση της κρίσης στην Ε.Ε. κάνουν τη μαύρη προπαγάνδα της τρικομματικής κυβέρνησης περί «ανάπτυξης» κ.λπ. να μοιάζει κακόγουστο αστείο.

γ) Αν εξαίρεσει κανείς τις σχολές που επλήγησαν άμεσα από την «Αθηνά», η φετινή χρονιά ήταν η πιο «νεκρή» για το φοιτητικό κίνημα από το 2007. Το φοιτητικό κίνημα δεν μπόρεσε να δώσει ενιαία απάντηση στην «Αθηνά». Άφησε ουσιαστικά αναπάντητες τις προκλήσεις των συνεχών παραβιάσεων του ασύλου (με συλλήψεις φοιτητών και εργαζομένων). Δεν έπαιξε σημαντικό ρόλο στις κινητοποιήσεις και απεργίες ενάντια στο Μνημόνιο 3. Έτσι, το φοιτητικό κίνημα και ειδικά οι πολιτικές δυνάμεις του δεν μπορούν να απαντήσουν στα αυξημένα καθήκοντα της εποχής και στα δύσκολα ερωτήματα που απασχολούν την πλειοψηφία των φοιτητών. Το προεκλογικό «κλίμα» ήταν πιο υποτονικό από ποτέ, με ελάχιστες εκδηλώσεις και ακόμα πιο περιορισμένο ενδιαφέρον των φοιτητών.

Παρόλο που η τρικομματική κυβέρνηση δεν πείθει πια κανέναν, δεν εκφράζονται στις φοιτητικές εκλογές παρά μόνο δειλά οι τεράστιες αλλαγές και διε-

ργασίες των 3 τελευταίων χρόνων. ΔΑΠ και ΠΑΣΠ μαζί διατηρούν ποσοστό πάνω από 55%, ενώ συνολικά η Αριστερά παίρνει περίπου 37% (μικρή άνοδος 3% από πέρυσι). Ενδεικτικό είναι ότι η παράταξη του ΣΥΡΙΖΑ, η ΑΡΕΝ, καταγράφει μικρή πτώση, με ποσοστά πολύ μακριά από το 27% του ΣΥΡΙΖΑ. Ένας λόγος γι' αυτό είναι και το μικρό πραγματικό ριζωμά της, καθώς και η αδυναμία του οργανωμένου μηχανισμού της. Σε μεγάλες σχολές, οι ΔΑΠ και ΠΑΣΠ διατηρούν έναν μηχανισμό (θέματα εξετάσεων, σημειώσεις, πάρτι κ.α.), που σε συνδυασμό με την αυξημένη αποχή και την κατάσταση του φοιτητικού κινήματος, τους επιτρέπει να επιβιώνουν (έστω προσωρινά). Αξίζει να σημειωθεί, όμως, ότι φέτος κυρίως η ΠΑΣΠ αλλά και η ΔΑΠ, σε μικρό αλλά σημαντικό αριθμό συλλόγων, εμφάνισαν οργανωτική διάλυση και αδυναμία στελέχωσης των ψηφοδελτίων τους.

Στις σχολές που επηρεάστηκαν άμεσα από την «Αθηνά» και βρίσκονταν σε κινητοποιήσεις, τα αποτελέσματα είναι διφορούμενα. Όπου η ΔΑΠ ή η ΠΑΣΠ κατάφερε να εγκλωβίσει το κίνημα στα δικά της πλαίσια (ΤΕΙ Θεσσαλονίκης, Σερρών, Κοζάνης κ.α.), διατήρησε ή αύξησε τα ποσοστά της. Όπου το κίνημα ανέπτυξε κάποια αυτοοργάνωση και τις ξεπέρασε (ΤΕΙ Πάτρας, Φιλοσοφική Αθήνας, Αγγλικό ΑΠΘ, Σάμος κ.α.), οι αριστερές δυνάμεις και τα ανεξάρτητα σχήματα καταγράφουν σημαντική άνοδο και οι ΔΑΠ και ΠΑΣΠ πτώση.

Τα αποτελέσματα

Η ΔΑΠ διατηρεί τα ποσοστά της στα ΑΕΙ (-0,3%) και ανεβαίνει στα ΤΕΙ, όπου απορροφά την οργανωτική διάλυση της ΠΑΣΠ. Η ΠΑΣΠ καταγράφει νέα πτώση (-2,5% στα ΑΕΙ και -13,6% στα ΤΕΙ) συνεχίζοντας τον κατήφορο από το 2010 και την ψήφιση του πρώτου Μνημονίου. Η ΠΚΣ ανεβαίνει (2% στα ΑΕΙ και 2,5% στα ΤΕΙ): μαζί με την κινητικότητα που

φέτος εμφάνισε, ο μηχανισμός της ΚΝΕ και του ΚΚΕ κινητοποιήθηκε πλατιά προσδίδοντας στο θετικό αποτέλεσμα της ΠΚΣ χαρακτήρα «επικύρωσης» των αποφάσεων του 19ου Συνεδρίου. Τα ΕΑΑΚ ανεβαίνουν επίσης (1,4% στα ΑΕΙ και 0,9% στα ΤΕΙ), ενώ η ΑΡΕΝ σημειώνει μικρή πτώση (-0,4% στα ΑΕΙ). Τα αποτελέσματα των ΤΕΙ σε αρκετούς συλλόγους είναι αμφισβητούμενα (καταγγελίες για νοθεία).

Η συμμετοχή ανήλθε στα ΑΕΙ σε περίπου 78.000 από 80.000 πέρυσι (και 93.500 το 2011) και στα ΤΕΙ σε περίπου 37.000 από 40.000 το 2012 (και 43.500 το 2011). Τα αποτελέσματα είναι (σε παρένθεση τα περσινά ποσοστά):

ΔΑΠ 37% (37,3%) στα ΑΕΙ και πάνω από 50% (46,5%) στα ΤΕΙ

ΠΑΣΠ 19,8% (22,3%) στα ΑΕΙ και 16,4% (30%) στα ΤΕΙ

ΠΚΣ 16% (13,5%) στα ΑΕΙ και 14,6% (13%) στα ΤΕΙ

ΕΑΑΚ 12,2% (10,9%) στα ΑΕΙ και 3,4% (2,5%) στα ΤΕΙ

ΑΡΕΝ 6,3% (6,7%) στα ΑΕΙ και 2,3% (2,2%) στα ΤΕΙ

Η παρουσία της Σοσιαλιστικής Σπουδαστικής Πάλης

Το δικό μας αποτέλεσμα ήταν ελαφρώς καλύτερο από το περσινό. Καταγραφίκαμε σε 13 σχολές, σε Θεσσαλονίκη, Ιωάννινα, Σάμο και Αλεξανδρούπολη (ποσοστά ανά σχολή μεταξύ 0,5% έως 15,4%), παίρνοντας συνολικά 5 έδρες στα νέα Διοικητικά Συμβούλια. Αν και το αποτέλεσμά μας είναι μικρό πανελλαδικά και δεν ξεφεύγει από τα γενικά χαρακτηριστικά της περιόδου, εκτιμούμε ότι η ΣΣΠ έχει καταγραφεί σαν μια διακριτή πολιτική θέση και πρακτική εκεί όπου παρεμβαίνει.

Συνεχίζουμε την προσπάθειά μας για την ανασυγκρότηση και ανασύνθεση του φοιτητικού κινήματος, ώστε να μπορέσει να απαντήσει στη βαθιά κρίση του ελληνικού καπιταλισμού. Για να επεκταθούμε σε περισσότερες σχολές και πόλεις και να δοκιμαστούν οι απόψεις μας στην πράξη, οικοδομώντας μια αντικαπιταλιστική/επαναστατική δύναμη μέσα στο φοιτητικό κίνημα, που συνειδητά θα προωθήσει ένα σχέδιο αγώνων, όχι μόνο για τα «φοιτητικά ζητήματα» αλλά συνολικά για την κατάσταση που βιώνουν η νεολαία, οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Για ένα κίνημα μπροστάρη στη σύγκρουση με την τρικομματική χούντα, την Τρόικα και τα Μνημόνια, μπροστάρη στις εξεγέρσεις που έχουμε μπροστά μας.

Σ.Σ.Π.

Επαναφέρεται στα σχολεία ο αναχρονιστικός θεσμός της αριστείας

Από τα πειραματικά σχολεία και τη μετατροπή τους σε «πρότυπα», ξεκινάει η εφαρμογή στη Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση της «παιδείας της αριστείας».

Όπως τα πρώτα πειραματικά σχολεία τη δεκαετία του 1910, έτσι και τα νέα θα δέχονται στο εξής μαθητές μόνο με εξετάσεις, θα αξιολογούν με δικό τους τρόπο διδακτικό προσωπικό και μαθητές, ενώ εξετάσεις θα κληθούν να δώσουν και τα παιδιά που ήδη φοιτούν σε αυτά, τουλάχιστον της Γ' Γυμνασίου και της ΣΤ' Δημοτικού, για τη μετάβαση σε Λύκειο και Γυμνάσιο αντίστοιχα. Τα παιδιά που θα αποτύχουν θα αναγκαστούν να φύγουν από το σχολείο τους και να αναζητήσουν νέο σχολείο με τη «ρετσινιά» του αποτυχόντα, μακριά από τους φίλους τους και το σχολικό τους περιβάλλον.

Αρκετές από τις αλλαγές που έρχονται είχαν ανακοινωθεί πέρυσι, από την τότε υπουργό Παιδείας Διαμαντοπούλου, με το σχέδιο για το «νέο σχολείο», ωστόσο δεν εφαρμόστηκαν. Η επαναφορά των εξετάσεων θα είναι το κύριο στοιχείο της υπουργικής απόφασης που ανακοίνωσε ο υπουργός Παιδείας Αρβανιτόπουλος και θα ισχύσει στα πειραματικά σχολεία από την επόμενη χρονιά. Οι εξετάσεις υποτίθεται έχουν σκοπό να ελέγχουν βασικές δεξιότητες των παιδιών, αν μπορούν να κατανοήσουν ένα κείμενο, αν κατανοούν σε πρώτο επίπεδο τα Μαθηματικά και τις θετικές επιστήμες. Δεν θα υπάρχει καθορισμένη ύλη, έτσι ώστε να επιλέγονται οι «άριστοι» ή απλούστερα αυτοί που έχουν πιο γερό πορτοφόλι.

Παρόλο που ακούγεται από διάφορους ότι η επαναλειτουργία του θεσμού της αριστείας, με αξιολόγηση των μαθητών που φοιτούν στα «πρότυπα» σχολεία, αποτελεί πράξη υπέρ των «οικονομικά ασθενέστερων τάξεων», αυτό είναι λάθος διότι οι οικογένειες των υποψήφιων θα αναγκαστούν να χρυσοπληρώνουν τα φροντιστήρια για την προετοιμασία. Αυτό φαίνεται από τώρα, αφού το διαδίκτυο έχει γεμίσει από αγγελίες φροντιστηρίων.

Το ζήτημα δεν περιορίζεται μόνο στα πειραματικά σχολεία, που είναι μόλις 60 σε όλη την Ελλάδα, αλλά ούτε μόνο στη Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση. Πρόκειται για μια νέα πολιτική στην παιδεία, άδικη, ταξική, αν όχι ταξικά ρατσιστική, αλλά και καταστροφική για την ίδια την εκπαιδευτική διαδικασία. Προφανώς, δεν είναι καθόλου αποκομμένη από τα μνημόνια και τις πολιτικές που επιβάλλονται σε όλη την κοινωνία. Τα κυριότερα στοιχεία της είναι δύο:

α) Η δημιουργία, επίσημα, σχολείων και μαθητών δύο «ταχυτήτων». Αυτό που ξεκινάει από τα πειραματικά θα επεκταθεί σε όλα τα σχολεία, έτσι ώστε με διάφορους φραγμούς, από εξετάσεις μέχρι δίδακτρα, τα παιδιά των εργαζομένων να εγκαταλείπουν το σχολείο. Ο διαχωρισμός σχολείων και μαθητών σε καλούς-κακούς θα έχει οδυνηρές συνέπειες για την παιδεία. Δεν θα διδάσκεται η ίδια ύλη, δεν θα προσφέρονται οι απαραίτητες γνώσεις για να σπουδάσεις μια επιστήμη. Έτσι, μαζί με τα πρότυπα σχολεία θα έχουμε και τα σχολεία που θα βγάζουν αμόρφωτους.

β) Αυτό φυσικά συνδυάζεται ήδη με την κάθετη μείωση των δαπανών για την εκπαίδευση, πράγμα που είναι και ο βασικός τους στόχος, με το κλείσιμο σχολείων και την εγκατάλειψη τους αλλά και με την «αξιολόγηση» (απόλυση) καθηγητών, που θα γίνεται με πολύ σκληρότερα κριτήρια. Φαίνεται πως ο ελληνικός καπιταλισμός αντέχει μόνο τους άριστους μαθητές, δηλαδή αυτούς που έχουν τα λεφτά για να πληρώσουν τα φροντιστήρια, δηλαδή τους μαθητές των «ανώτερων» τάξεων. Οι υπόλοιποι απλά περισσεύουμε. Έτσι στερείται από τη νεολαία το δικαίωμα στη μόρφωση, το οποίο μετατρέπεται σε ένα ακριβό χόμπι.

Δημήτρης Γ.

“Θέλουμε τα δάση, τη γη και το νερό και όχι έναν τάφο φτιαγμένο από χρυσό”!

Αυτό είναι ένα από τα συνθήματα του αγώνα ενάντια στην εξόρυξη χρυσού από την «Ελ Ντοράντο» και την «Ελληνικός Χρυσός» στην περιοχή Σκουριές της Χαλκιδικής, που συνεχίζεται με αμείωτη ένταση και αποφασιστικότητα, παρά την πρωτοφανή, απίστευτη ένταση και σκληρότητα καταστολή και παρά τη συνεχόμενη φίμωση και συκοφάντηση από τα ΜΜΕ.

Ο αγώνας έχει καταφέρει να δημιουργήσει ένα τεράστιο διεθνές δίκτυο αλληλεγγύης, μέσα και έξω από τη χώρα, με διαδηλώσεις αλληλεγγύης σε Στοκχόλμη και Ζυρίχη και με αναφορές στον ξένο τύπο, όπως στη γαλλική *Liberation*: «Θυμηθείτε το όνομα αυτού του χωριού, την ιστορία αυτών των ανθρώπων. Επέλεξαν μια στάση περήφανη και αποφασισμένη. Θα πρέπει να χρησιμοποιήσει ως παράδειγμα για όλους τους άνδρες και τις γυναίκες που φιλοδοξούν να αντιμετωπίσουν την αυξανόμενη βαρβαρότητα των αγορών».

Αρχικά είχαμε ανθρωποκνηνητό και πλαστικές σφαίρες μέσα στο δάσος και μέσα στα χωριά. Έπειτα είδαμε δακρυγόνα να πέφτουν σε σχολικές αυλές και μέσα στα σπίτια, εξαιτίας των οποίων 11μηνα μωρά βρέθηκαν στο νοσοκομείο. Είδαμε να οδηγούνται ανήλικοι στον ανακριτή εν αγνοία των γονιών τους. Περιστατικά εκβιασμών και βίαιης λήψης DNA. Επιδρομή κουκουλοφόρων αστυνομικών και αρπαγή πατεράδων μπροστά στα μάτια των παιδιών τους, στις τρεις η ώρα τη νύχτα! Μετά από όλα αυτά, μάλλον δεν θα έπρεπε να μας προκαλέσει έκπληξη η απόφαση προφυλάκισης των δύο αγωνιστών, μετά από ανακριτική διαδικασία στη Γενική Αστυνομική Διεύθυνση Θεσσαλονίκης (ΓΑΔΘ) αντί για τα δικαστήρια Πολυγύρου. Οι δύο προφυλακισθέντες και άλλοι 18 αγωνιστές κατηγορούνται ότι έλαβαν μέρος στην εμπρηστική επίθεση στις εγκαταστάσεις της εταιρίας εξόρυξης χρυσού τα ξημερώματα της 17ης Φεβρουαρίου. Ο σκούφος του ενός που βρέθηκε κοντά στο επίμαχο σημείο και τα σκάγια από την καραμπίνα του άλλου, καθώς και οι μαρτυρίες υπαλλήλων της εταιρείας, στάθηκαν αρκετά για την απόφαση προφυλάκισης.

Δήμοι - Μέσα σταθερής τροχιάς

Κάτω τα χέρια από τους αγωνιστές συνδικαλιστές

Ολοένα και αυξάνονται οι ποινικές διώξεις κατά συνδικαλιστών καθώς και οι απεργίες που κρίνονται παράνομες. Η τρόικα εσωτερικού ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ και η συμμορία του ευρώ και της Μέρκελ προσπαθούν να μας τρομοκρατήσουν για να επιβάλουν τον εργασιακό μεσαίωνα που θέλουν. Η καταστολή των εργατικών κινητοποιήσεων, με πιο πρόσφατα τα παραδείγματα των επιστρατεύσεων των εργαζομένων του Μετρό και των ναυτεργατών, κορυφώθηκε με τις ποινικές διώξεις κατά συνδικαλιστών της ΠΟ-Ε-ΟΤΑ και του Α. Σταματόπουλου, προέδρου του σωματίου εργαζομένων στο Μετρό.

Το Μονομελές Πλημμελειοδικείο Αθηνών καταδίκασε τρεις εργαζόμενους συνδικαλιστές των ΟΤΑ σε εξάμηνη φυλάκιση. Πρόκειται για τους Νίκο Αδαμόπουλο, πρόεδρο του Συλλόγου Εργαζομένων του δήμου Νέας Ιωνίας, τη Βασιλική Καραγεώργου, πρόεδρο του Συλλόγου Εργαζομένων δήμου Ηρακλείου Αττικής και τον Νίκο Μαυρουδή, μέλος του ΔΣ του Συλλόγου Εργαζομένων του δήμου Νέας Ιωνίας. Σε μια δίκη παρωδία, όπου κανείς από τους μάρτυρες (ακόμη και από τους αστυνομικούς) δεν ανέφερε κάποιο στοιχείο κατά των κατηγορουμένων, ο εισαγγελέας απεφάνθη πως «και μόνο η παρουσία των 3 συνδικαλιστών στον απεργιακό αγώνα ασκεί ψυχολογική βία σε αυτούς που ήθελαν να εργαστούν» και πρότεινε την καταδίκη τους!!! Η καταδικαστική απόφαση αυτή δεν είναι τυχαία! Όπως τυχαίο δεν είναι πως λίγες μόλις ημέρες μετά διώκεται ποινικά ο πρόεδρος του Σωματίου Εργαζομένων Λειτουργίας Μετρό Αθηνών (ΣΕΛΜΑ) Αντώνης Σταματόπουλος, για τη συμμετοχή του στις κινητοποιήσεις που αποφάσισαν με συντριπτική πλειοψηφία οι εργαζόμενοι στο Μετρό!

Η τρικομματική-μνημονιακή κυβέρνηση και η εργοδοσία επιστρατεύουν όλα τα μέσα για να κάμψουν τις αντιδράσεις και τις αγωνιστικές διεκδικήσεις των εργαζομένων, για να επιβεβαιω-

Καθημερινά υπήρξαν κινητοποιήσεις σε Θεσσαλονίκη και Χαλκιδική, από την απαγωγή των δύο αγωνιστών έως την προφυλάκιση τους. Γύρω στις 2.000 κόσμου συγκεντρώθηκαν στη ΓΑΔΘ περιμένοντας την απόφαση μέσα στη βροχή, ενώ τα ΜΑΤ δημιούργησαν φράγμα για την αποτροπή προσέλευσης περισσότερων αλληλεγγυών. Χαρακτηριστική ήταν η ελάχιστη κινητοποίηση του κόσμου των δύο κοινοβουλευτικών κομμάτων της αριστεράς. Το ΚΚΕ, όπως σε κάθε μεγάλο αγώνα που δεν ελέγχει, δεν κινητοποιεί τον κόσμο του, πολύ δε περισσότερο σε μαχητική κατεύθυνση. Μόνο κάνει επερωτήσεις στη Βουλή και βλέπει προβοκάτορες σε κάθε μορφή βίαιης έκφρασης του αγώνα. Αναφέρει στον *Ριζοσπάστη* για την εμπρηστική επίθεση: «προβοκατόρική δράση μηχανισμών καλά εκπαιδευμένων στο μεταλλείο... από διαφορετικά επιχειρηματικά συμφέροντα». Λες και οι αγωνιζόμενοι δεν υπάρχει περίπτωση να επιλέξουν τέτοιους δρόμους (όπως για παράδειγμα την καταστροφή του Α.Τ. Ιερισσού μετά την αρπαγή των δύο αγωνιστών). Ο ΣΥΡΙΖΑ στέλνει βουλευτές στην Ιερισσό αντί να κινητοποιείται μαζικά, ενώ καλλιεργεί αυταπάτες όπως «όταν γίνουμε κυβέρνηση θα ακυρώσουμε την επένδυση στις Σκουριές», δηλώνοντας μάλιστα την αντίθεσή του για τον εμπρησμό των εγκαταστάσεων και ζητώντας από την ΕΛ.ΑΣ. να λειτουργεί με... σεβασμό στους νόμους!

Από την άλλη, η ΓΣΕΕ, που αυτή την τραγική και ιστορική σημασία περίοδο του εξευτελισμού της ανθρώπινης ζωής και αξιοπρέπειας παραμένει παθητικός θεατής των εξελίξεων και συχνά χειροκροτεί κιόλας, στην προκειμένη περίπτωση ξεπερνά κάθε όριο, τασσόμενη μαζί με το Εργατοϋπαλληλικό Κέντρο Χαλκιδικής υπέρ της εξόρυξης, υπερασπιζόμενη δήθεν τις θέσεις(;) εργασίας, λες και αυτές δεν θα μπορούσαν να εξασφαλιστούν με άμεση απορρόφηση των εργαζομένων στο δημόσιο όταν σταματήσει η εξόρυξη του θανάτου.

Στο μεταξύ, το Συμβούλιο της Επικρατείας (ΣτΕ) αποφάσισε υπέρ της εξόρυξης. Με την καραμέλα της «ανάπτυξης» και της «ανάγκης εξόρυξης των συγκεκριμένων μεταλλευμάτων» (!), η δικαστική απόφαση προβλέπει και μέτρα για την αποτροπή ή τον μετριασμό των επιπτώσεων και προτείνει «ανάληψη κοινωνικών δράσεων προς όφελος της τοπικής κοινωνίας»! Το ΣτΕ, πιστό στις επιταγές της διωσίλογης εσωτερικής τρόικας, πιστεύει ότι με την ανάληψη δράσεων προς όφελος της τοπικής κοινωνίας θα βουλώσει τα στόματα.

Οι κάτοικοι συνεχίζουν την αντίσταση με μπλόκα στην είσοδο της Ιερισσού. «Είμαστε γαλατικό χωριό» αναφέρουν. «Το θέμα δεν είναι τα μεταλλεία, δεν είναι καν ο Κάκκαβος... Αγωνιζόμαστε για το ίδιο το πολίτευμα...».

■ Γεωργία Β.

Να κλείσουν τα στρατόπεδα συγκέντρωσης

Ο Ξένιος Ζευς ήταν το σύμβολο της φιλοξενίας στην Αρχαία Ελλάδα. Το όνομα αυτό σφετερίζεται σήμερα η ΕΛ.ΑΣ. και το Υπουργείο Προστασίας του Πολίτη, βαφτίζοντας έτσι τα ρατσιστικά πογκρόμ και τις επιχειρήσεις-σκούπα σε όλη την Ελλάδα για συλλήψεις «λαθρομεταναστών», τους βασανισμούς και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Στα πλαίσια, λοιπόν, της επιχείρησης «Ξένιος Δίας» λειτουργούν ήδη τα νέα κέντρα «κλειστής φιλοξενίας» αλλοδαπών, στην Αμυγδαλέζα, στην Κομοτηνή, στο Τμήμα Δοκίμων Αστυφυλάκων Ξάνθης, στο Α.Τ. Δραπετσώνας, στο Παρανέστι Δράμας, στο Φυλάκιο Ορεστιάδας και στην Κόρινθο, ενώ στα σκαριά βρίσκονται άλλα δύο κέντρα στη Δεσκάτη Γρεβενών και στην Ηπειρο.

Σοκ προκαλούν οι φρικαλεότητες που έχουν έρθει στο φως της δημοσιότητας στους χώρους αυτούς και ιδίως στην Αμυγδαλέζα, όπου έχουν σημειωθεί ήδη τρεις απόπειρες αυτοκτονίας, με χρήση κομμένων γυαλιών, κατάποση σαμπουάν και άλλους ποικίλους τρόπους. Απεργία πείνας ξεκίνησαν περίπου δύο χιλιάδες κρατούμενοι μετανάστες σε ολόκληρη τη χώρα και πάνω από εξακόσιοι στο ομαδικό μπουντρούμι της Αμυγδαλέζας, με στόχο την ικανοποίηση των αιτημάτων τους: απελευθέρωση από τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, νομιμοποίηση των μεταναστών, άσυλο στους πρόσφυγες. Δυνάμεις των ΜΑΤ έσπευσαν να «επιβάλουν την τάξη», ξυλοκοπώντας με γκλομπς, βάρβαρα, αρκετά άτομα, με αποτέλεσμα να υπάρχουν τραυματίες με σπασμένα χέρια και πόδια. Επίσης, έσυραν κρατούμενους κρατώντας τους από τα χέρια και τα πόδια πάνω σε χαλίκια και έκαναν χρήση δακρυγόνων μέσα στους χώρους - κελιά. Οι συνθήκες κράτησης των μεταναστών επαναφέρουν στη μνήμη μας τα κολαστήρια των Εβραίων επί εποχής Χίτλερ! Καθεστώς πείνας με συσσίτια όπου η ποσότητα του φαγητού αποτελεί ντροπή, κατάργηση του προαυλισμού λόγω έλλειψης χώρου, καμία χορήγηση ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης, ούτε λόγος για στοιχειώδεις καλύψεις αναγκών, όπως π.χ. το σαπούνι, με αποτέλεσμα να ξεσπάσει επιδημία ψώρας στο «ξενοδοχείο της κόλασης», όπου είναι στοιβαγμένοι τόσο άνθρωποι!

Συγκεντρώσεις πραγματοποιήθηκαν τόσο στο Α.Τ. Δραπετσώνας όσο και στην Αμυγδαλέζα από αυτοοργανωμένες ομάδες, αντιεξουσιαστές, αριστερές οργανώσεις και κινήσεις ενάντια στον ρατσισμό. Αξίζει να σημειωθεί ότι η ΕΛ.ΑΣ., σε συνεργασία με το Εθνικό Κέντρο Επιχειρήσεων Υγείας (ΕΚΕΠΥ), έχει διεξαγάγει εξονυχιστικούς ελέγχους για συλλήψεις εξαρτημένων ατόμων, με σκοπό να μεταφερθούν στην Αμυγδαλέζα και να υποβληθούν, δήθεν, σε ιατρικούς ελέγχους, ενώ είναι υποχρεωμένοι να δώσουν τα πλήρη στοιχεία τους! Με απλά λόγια: στόχος, το φακέλωμά τους.

Η αδίστακτη τρικομματική χούντα, τα φερόφωνα της και το κράτος έκτακτης ανάγκης χτυπούν ανελέητα, όχι μόνο τους μετανάστες αλλά και τους ντόπιους εργαζόμενους, τη νεολαία, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, καταπατώντας κάθε ίχνος ανθρώπινων δικαιωμάτων και ελευθεριών! Περίτρανη απόδειξη η αιματηρή επίθεση με όπλα που δέχθηκαν διακόσιοι εργάτες γης από το Μπανγκλαντές από μπράβους - επιστάτες, στη Μανωλάδα Ηλείας, επειδή τόλμησαν να ζητήσουν τα δεδουλευμένα τους, όντας απλήρωτοι έξι ολόκληρους μήνες.

Πρέπει να μπει ένα οριστικό τέλος σε όλη αυτή την κτηνωδία. Η ενότητα και η αλληλεγγύη ντόπιων και μεταναστών, οι μαζικοί και αποφασιστικοί αγώνες, είναι το μόνο όπλο για να τσακίσουμε αυτή τη Νέα Χούντα, να επιβάλουμε στην πράξη την άσκηση των ελευθεριών μας και το δικαίωμα στην ανθρώπινη αξιοπρέπεια, που τσαλαπατιούνται καθημερινά από τις ορδές της αστυνομίας κι από τα πολιτικά αφεντικά τους της τρικομματικής συγκυβέρνησης.

■ Κιτσώνης Βαγγέλης

ΦΑΚΕΛΟΣ: ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Μίνι-μνημόνιο στη θέση του κομμένου δώρου για το Πάσχα

Μόλις οι τοξικομανείς της τρικομματικής κυβέρνησης εξασφάλισαν τη δόση των 2,8 δις ευρώ, άρχισαν τους πανηγυρισμούς και ξαναθυμήθηκαν την «ανάπτυξη», «το φως στην άκρη του τούνελ» κ.λπ. που είχαν «ξεχάσει» για λίγο. Πρώτος και καλύτερος ο Σαμαράς, που με τηλεοπτικό μήνυμα προσπάθησε για ακόμη μια φορά να εξαπατήσει τον ελληνικό λαό λέγοντας ότι «σε λίγο η Ελλάδα δεν θα εξαρτάται πια απ' τα Μνημόνια» και συνέχισε «Δεν λέω ότι τα δύσκολα πέρασαν, κάθε άλλο. Αλλά οι θυσίες πιάνουν τόπο και τα πράγματα αλλάζουν».

■ Σωφρόνης Παπαδόπουλος

Λίγες ώρες αργότερα, στο συνέδριο του Εκόνομιστ, συνέχισε τους πανηγυρισμούς αλλά και τις απειλές και τους εκβιασμούς προς το εργατικό κίνημα και όλους όσους κινητοποιούνται, απεργούν, διαδηλώνουν.

Στο ίδιο θριαμβευτικό μήκος κύματος και οι άλλοι δυο θλιβεροί εταίροι της κυβερνητικής συμμορίας. Ο Βενιζέλος με το απύθμενο θράσος, αναισχυντία και κυνικότητα που τον διακρίνει, αφού είπε ότι «τα πράγματα πάνε τώρα καλύτερα!», σχεδόν κλαίγοντας εξέφρασε την στοργή του (στοργή δήμιου!) για το 1,5 εκ. ανέργους και τις άοκνες προσπάθειες της κυβέρνησης και προσωπικά του ίδιου για την αποκατάστασή τους! Για ακόμη μια φορά ο «πάση θυσία στο Ευρώ» Κουβέλης αποδείχτηκε ότι είναι ο χειρότερος από τους τρεις της εσωτερικής τρόικας. Απ' όσα έλεγε, «το χαράτσι τελειώσε», «δεν θα γίνουν απολύσεις δημοσίων υπαλλήλων» κ.λπ. αποφασίστηκαν ακριβώς τα αντίθετα, και χαράτσι και απολύσεις!

Λίγες μέρες αργότερα όλη η τρικομματική χούντα έδινε σόου μπροστά σ' ένα στημένο σκηνικό στην «Ολυμπία Οδό», με εργατές που μεταφέρθηκαν από εργοτάξια της Κορίνθου, Τρίπολης και Καλαμάτας και δανεικά μηχανήματα από το λιμάνι της Πάτρας, μιλώντας για «ανάπτυξη και επανεκκίνηση της οικονομίας». Μ' αυτά τα σύγχρονα «χωριά Ποτέμκιν» προσπαθούν να εξαπατήσουν τους εργαζόμενους, να παρουσιάσουν μια εικόνα ευτυχίας!

Προς το 4ο Μνημόνιο

Όμως, η δόση των 2,8 δις θα στοιχίσει πολύ ακριβά στους εργαζόμενους και στα φτωχά λαϊκά στρώματα και τινάζει στον αέρα τις «θριαμβολογίες», όπως αποδεικνύεται από τη «συμφωνία» ανάμεσα σε κυβέρνηση και Τρόικα που ανακοίνωσε ο Στουρνάρας, την Τρίτη (16/4), που κατεβαίνει με τη μορφή πολυνομοσχεδίου προς ψήφιση.

Η «συμφωνία» προβλέπει 15.000 απολύσεις έως το τέλος του 2014 από τις οποίες 4.000 εντός 2013. Αυτές οι απολύσεις είναι εκτός των 25.000 που θα τεθούν σε διαθεσιμότητα, στο ίδιο χρονικό διάστημα, και κατά πάσα πιθανότητα θα απολυθούν οριστικά. Η είσπραξη από τη ΔΕΗ του περιβόητου χαράσιου θα επεκταθεί και στο 2013 (τουλάχιστον), υποτίθεται ελαφρά μειωμένο έως 15%, κάτι που δεν είναι βέβαιο. Ακόμη επεκτείνεται η απελευθέρωση των επαγγελματιών, με κύριο στόχο το άνοιγμα των καταστημάτων λιανικού εμπορίου τις Κυριακές. Για τους εκπαιδευτικούς, εντελώς πραξικοπηματικά, μεγαλώνει το ωράριο εργασίας υποχρεωτικά κατά δυο (2) ώρες τη βδομάδα χωρίς πρόσθετη αμοιβή. Τέλος, γίνονται κάποιες δαιδαλώδεις ρυθμίσεις των οφειλών (στεγαστικών δανειών) προς τις τράπεζες και των ληξιπρόθεσμων οφειλών προς το δημόσιο, κάτω από τους εκβιασμούς και τις απειλές των εταιρειών-δολοφόνων είσπραξης χρεών στην πρώτη περίπτωση και τη δαμόκλειο σπάθη της ποινικής δίωξης για χρέη πάνω από 5.000(!) ευρώ, στη δεύτερη περίπτωση. Όσο για τις τράπεζες, για την ανακεφαλαιοποίησή τους, θα πάρουν ένα δώρο 50 δις ευρώ που θα επιβαρύνει το δημόσιο χρέος!

Στο πολυνομοσχέδιο υπήρχαν και δυο διατάξεις (αποσύρθηκαν την τελευταία στιγμή, αλλά είναι βέβαιο ότι θα επανέλθουν) που δείχνουν πολύ καθαρά τις προθέσεις τις τρικομματικής χούντας για τα νέα μέτρα (οικονομικά, κοινωνικά, πολιτικά) που σχεδιάζει να λάβει στο άμεσο μέλλον. Η μια προέβλεπε τη μείωση των συντάξεων των ασφαλισμένων στον ΟΑΕΕ κατά 35%(!), η δε άλλη καταργούσε τις αποφάσεις της δικαιοσύνης και επέβαλε τον «Νόμο και Τάξη» με το έτσι θέλω της κυβέρνησης των δοσίλογων!

Έτσι, αυτή η «συμφωνία» είναι η εισαγωγή σε νέα σκληρά μέτρα που έρχονται, κατά πάσα πιθανότητα τον Ιούνιο. Μέτρα που ουσιαστικά θα ισοδυναμούν με ένα νέο Μνημόνιο, το 4ο κατά σειρά. Πέρα από το γεγονός ότι όλοι οι δείκτες της οικονομίας χειροτερεύουν, παρά τις ωραιοποιήσεις και τη «δημιουργική λογιστική», το ίδιο το οικονομικό επιτελείο της κυβέρνησης αναγνωρίζει ότι θα υπάρξει με-

ΚΑΤΩ Η ΤΡΙΚΟΜΜΑΤΙΚΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ

ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΟ ΣΦΑΓΕΙΟ ΕΥΡΩ ΚΑΙ Ε.Ε.

ΔΙΑΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΧΡΕΟΥΣ ΕΘΝΙΚΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ ΚΑΙ ΤΡΑΠΕΖΩΝ ΜΕ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΕΛΕΓΧΟ

ΓΙΑ ΜΙΑ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΙΕΞΟΔΟ

Ο.Κ.Δ.Ε.
Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας www.okde.gr

γάλο «δημοσιονομικό κενό» τη διετία 2015-16 (πέραν των προβλημάτων το 2013-14, που προσπαθεί να συγκαλύψει η τρόικα εσωτερικού), περίπου 2,5 δις. Στη πραγματικότητα αυτό το «δημοσιονομικό κενό» θα είναι πολύ μεγαλύτερο, πράγμα που αναπόφευκτα σημαίνει νέα σκληρά μέτρα.

Δίνουν τα πάντα στους καπιταλιστές

Η τρικομματική κυβέρνηση την ίδια στιγμή που ληστεύει τον ελληνικό λαό ξεπουλάει τα πάντα και λεηλατεί τη δημόσια περιουσία ονομάζοντας τις ενέργειές τη «μεταρρυθμίσεις» και «ανάπτυξη». Ξεπούλησε τον ΟΠΑΠ για περίπου 700 εκ. ευρώ όταν τα κέρδη του την 10ετία 2002-2012 ήταν **5,8 δις ευρώ!** – και έχει βγάλει στο σφυρί τις δυο εταιρίες φυσικού αερίου, τον ΟΣΕ κ.λπ. Την ίδια στιγμή έκανε δώρο (υποτίθεται για «αποζημίωση») στις κατασκευαστικές εταιρίες των λεγόμενων 4 μεγάλων έργων 440 εκ. ευρώ, πέρα από τα διόδια που εισπράττουν τόσα χρόνια χωρίς να έχουν αποπερατώσει κανένα έργο!

Αυτή η κυβέρνηση είναι καταστροφική για τα συμφέροντα των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας. Κάθε μέρα που μένει στην εξουσία προκαλεί τεράστια ζημιά στην οικονομική προοπτική της χώρας και στο βιοτικό επίπεδο των εργατικών και λαϊκών μαζών. Πρέπει άμεσα να την ανατρέψουμε, πρέπει να ετοιμάσουμε τη Γενική Πολιτική Απεργία Διάρκειας για να απαλλαγούμε από την τρόικα εσωτερικού και εξωτερικού, αυτούς τους υπηρέτες του ντόπιου και ξένου κεφαλαίου και για να επιβάλουμε τις δικές μας λύσεις.

Πρωτομαγιά: ιστορία αγώνα και θυσίας

■ Γιάννης Χαλάς

Η καθιέρωση της 1^{ης} Μάη ως παγκόσμιας ημέρας μνήμης και αγώνα για την εργατική τάξη έγινε μετά την εξέγερση των εργατών του Σικάγο το Μάη του 1886, με βασικό αίτημα το οχτάωρο, και την αιματηρή καταστολή της. Η πρωτοπορία της αμερικανικής εργατικής τάξης συσπειρωνόταν εκείνη την εποχή γύρω από τους «Ιππότες της Εργασίας» και την αναρχοσυνδικαλιστική IWPA (Διεθνής Ένωση του Εργαζόμενου Λαού). Στο Σικάγο, που ήταν το βασικό προπύργιο του εργατικού κινήματος, μέχρι το 1885 τα μεγαλύτερα και πιο μαχητικά συνδικάτα είχαν προσχωρήσει στο λεγόμενο Κεντρικό Εργατικό Συνδικάτο, όπου κυριαρχούσαν οι αναρχικοί.

Το 1886 τα αμερικανικά συνδικάτα αποφάσισαν να κηρύξουν γενική απεργία με αίτημα την καθιέρωση του οχτάωρου, με αρχή την 1^η Μάη. Η απεργία είχε πολύ μεγάλη επιτυχία και παρέλυσε την παραγωγή στο Σικάγο και σε όλα τα μεγάλα βιομηχανικά κέντρα των ΗΠΑ. Πάνω από 350.000 εργάτες συμμετείχαν στην απεργία και πολύ περισσότεροι στις διαδηλώσεις. Τα αφεντικά τρομοκρατήθηκαν από την έκταση του κινήματος (μίλησαν μάλιστα για «νέα Παρισινή Κομμούνια») και αναγκάστηκαν να παραχωρήσουν το οχτάωρο σε περίπου 150.000 εργάτες, ήδη από τις πρώτες τρεις μέρες της απεργίας. Παράλληλα όμως, ξεκίνησαν να συντονίζουν την αντίδρασή τους σε πανεθνικό επίπεδο, οργανώνοντας ομάδες απεργοσπαστών, τραμπούκων και χαφιέδων και προετοιμάζοντας την αστυνομία και το στρατό για να καταστείλουν την επερχόμενη εξέγερση.

Στο Σικάγο, τα αφεντικά των κυριότερων βιομηχανικών κλάδων αποφάσισαν να μην κάνουν καμιά παραχώρηση στους εργάτες και να εξαπολύσουν τη διαβόητη για την αγριότητα της τοπική αστυνομία για να τσακίσουν την απεργία. Στις 3 Μάη 1886 οι διαδηλώσεις δέχτηκαν βίαιες επιθέσεις. Το απόγευμα της ίδιας μέρας, μια ομάδα απεργιών επιτέθηκε σε απεργοσπαστές στο εργοστάσιο Μακ Γκόρμικ. Η αστυνομία έσπευσε στο εργοστάσιο και πυροβόλησε τους άοπλους εργάτες, σκοτώνοντας έξι από αυτούς και τραυματίζοντας δεκάδες. Η αστυνομική βαρβαρότητα ξεσήκωσε ένα τεράστιο κύμα διαμαρτυρίας σε όλες τις ΗΠΑ. Στο Σικάγο, τα συνδικάτα οργάνωσαν συγκέντρωση στην πλατεία Χεϊμάρκετ, που εξελισσόταν ειρηνικά μέχρι το βράδυ. Ωστόσο, ενώ οι περισσότεροι είχαν αποχωρήσει, η αστυ-

▲ Αγωνιστές με υψωμένες γροθιές, στην πρωτομαγιάτικη απεργία του '36, στη Θεσσαλονίκη

νομία άρχισε να κινείται απειλητικά προς τους εναπομείναντες διαδηλωτές. Τότε, κάποιος πέταξε μια βόμβα στους αστυνομικούς, σκοτώνοντας επτά από αυτούς και τραυματίζοντας πολλούς ακόμα. Η αστυνομία άνοιξε αμέσως πυρ. Ο αριθμός των θυμάτων δεν έχει εξακριβωθεί μέχρι σήμερα, όπως και το ποιος πέταξε τη βόμβα. Τα δραματικά αυτά γεγονότα ήταν η ιδανική αφορμή για τα αφεντικά για να εξαπολύσουν ένα τεράστιο κύμα τρομοκρατίας σε ολόκληρη τη χώρα. Στο Σικάγο, οδηγήθηκαν σε δίκη οχτώ αναρχικοί συνδικαλιστές. Όλοι τους στάθηκαν θαρραλέα στη δίκη-παρωδία, μετατρέποντάς την σε κατηγορητήριο για τη βαρβαρότητα του καπιταλισμού. Οι Άλμπερτ Πάρσονς, Όγκοστ Σπάις, Τζορτζ Ένγκελ και Άντολφ Φίσερ οδηγήθηκαν στην κρεμάλα. Ο μόλις 21 χρονών Λιούις Λιγκ αυτοκτόνησε καπνίζοντας ένα τσιγάρο με δυναμίτη. Οι υπόλοιποι τρεις (Σάμιουελ Φίλντεν, Μάικλ Σουάμπ και Όσκαρ Νίμπι) φυλακίστηκαν, όμως αφέθηκαν ελεύθεροι το 1893, μετά από ένα μεγάλο κίνημα αλληλεγγύης, που ανάγκασε τις αρχές να προχωρήσουν σε αναθεώρηση της αρχικής δίκης.

Η ηρωική θυσία των εργατών του Σικάγο συγκλόνισε τους καταπιεσμένους όλου του κόσμου. Το 1889 στο Παρίσι, στο ιδρυτικό συνέδριο της Δεύτερης Διεθνούς, καθιερώθηκε η Πρωτομαγιά ως μέρα διεθνούς αλληλεγγύης και αγώνα των εργατών ενάντια στην καπιταλιστική εκμετάλλευση και μέρα προπαγάνδας για την εργα-

τική εξουσία και το σοσιαλισμό. Την Πρωτομαγιά του 1890 πραγματοποιήθηκαν μαζικές διαδηλώσεις και απεργίες στις ΗΠΑ και την Ευρώπη, με βασικό αίτημα το οχτάωρο. Από τότε καθιερώθηκε ο εορτασμός της Εργατικής Πρωτομαγιάς κάθε χρόνο, αρχικά στην Ευρώπη και τη Βόρεια Αμερική, και σταδιακά σε όλες τις χώρες του κόσμου.

Η Εργατική Πρωτομαγιά στην Ελλάδα

Στην Ελλάδα, την πρωτοβουλία για τον εορτασμό της Πρωτομαγιάς πήρε για πρώτη φορά ο «Κεντρικός Σοσιαλιστικός Όμιλος» του Σταύρου Καλλέργη, ξεκινώντας από το 1891. Η πρώτη μεγάλη συγκέντρωση έγινε το 1893. Τα βασικά αιτήματα ήταν το οχτάωρο, η καθιέρωση της αργίας της Κυριακής, η κοινωνική ασφάλιση και η κατάργηση της θανατικής ποινής και της φυλάκισης για χρέη. Στη συνέχεια, για αρκετά χρόνια δεν είχε μporέσει να γίνει πρωτομαγιάτικη κινητοποίηση στην Αθήνα, μέχρι το 1912, όπου ο εορτασμός έγινε με πρωτοβουλία του «Σοσιαλιστικού Κέντρου» και του «Συνδέσμου των Εργατικών Τάξεων». Η αστυνομία απάντησε με καταστολή και συλλήψεις των διοργανωτών. Στη Θεσσαλονίκη, που βρισκόταν ακόμα κάτω από τουρκική κατοχή, ο εορτασμός της Πρωτομαγιάς κατά την περίοδο 1909-1911 είχε έντονο διεθμιστικό χαρακτήρα. Το 1910 ομιλητής ήταν ο επικεφαλής της Βαλκανικής Σο-

σιαλιστικής Ομοσπονδίας Κριστιάν Ρακόφσκι και το 1911 οι ομιλητές περιλάμβαναν τούρκους, βούλγαρους και εβραίους εργάτες. Μετά το 1919, και ενώ είχαν ιδρυθεί η Γενική Συνομοσπονδία Εργατών Ελλάδας (ΓΣΕΕ) και το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα Ελλάδας (ΣΕΚΕ, το μετέπειτα ΚΚΕ), ο εορτασμός της Πρωτομαγιάς αντιμετωπιζόταν πάντα με αστυνομική τρομοκρατία («προληπτικές» συλλήψεις, απαγορεύσεις των διαδηλώσεων κ.λπ.). Το 1924 είχαμε τον πρώτο νεκρό.

Το 1936 η Πρωτομαγιά έπαιξε ρόλο πυροδότη για την εξέγερση των εργατών της Θεσσαλονίκης. Η πιο αιματοβαμμένη Πρωτομαγιά στην Ελλάδα ήταν αυτή του 1944, όταν 200 περίπου αγωνιστές εκτελέστηκαν στο Σκοπευτήριο της Καισαριανής από τα γερμανικά στρατεύματα, ως αντίποινα για αντιστασιακές ενέργειες. Ανάμεσά τους ήταν και οι τροτσιστές αγωνιστές Χρήστος Σούλας, Ηρακλής Μήτσης, Γιώργος Κρόκος, Δημήτρης Πανταζής, Γιώργος Κοβάνης, Δημήτρης Πιαννακουρέας, Βασίλης Τζαματζάς και άλλοι.

Σήμερα, που το σάπισμα του καπιταλισμού απειλεί να βυθίσει την ανθρωπότητα στην απόλυτη βαρβαρότητα, το ηρωικό παράδειγμα των εργατών του Σικάγο, όπως και όλη η δοξασμένη ιστορία της τάξης μας, μας δείχνει το δρόμο που πρέπει να ακολουθήσουμε.

«Σχέδιο Β'» του Αλαβάνου

Νέος «αντιευρωπαϊκός» φορέας, παλιός ρεφορμισμός

Στις 4/4 ανακοινώθηκε η ίδρυση του «Σχεδίου Β'», νέου κόμματος/φορέα του Αλέκου Αλαβάνου. Η ιδρυτική συνέλευση έχει προγραμματιστεί για τις 18-19 Μάη, αλλά οι βασικές θέσεις έχουν γίνει ήδη γνωστές μέσα από τα «10 σημεία», που δόθηκαν στη δημοσιότητα, από άρθρα και συνεντεύξεις.

Προμετωπίδα είναι η θέση για έξοδο της Ελλάδας από την Ευρωζώνη. Όπως σωστά επισημαίνεται, «δεν υπάρχει έξοδος από το Μνημόνιο μέσα στο Ευρώ». Οι λόγοι που καθιστούν αυτό αναγκαίο διατυπώνονται ως πολιτικοί (δεν υπάρχει διαπραγματευση μέσα στο Ευρώ – βλ. Κύπρος) όσο και οικονομικοί (δεν γίνεται ανάκαμψη με «σκληρό» νόμισμα, όπως το Ευρώ).

Στη συνέχεια προτείνεται η αύξηση της ρευστότητας, μέσω της οποίας θα ανοίξουν ταχύτατα θέσεις εργασίας σε τουρισμό, αγροτικό τομέα, μικρομεσαίες επιχειρήσεις (που θα ανακατούν την εσωτερική αγορά), δημόσια έργα. Τέλος, προτείνονται εθνικοποιήσεις των τραπεζών, πάυση πληρωμών στους δανειστές, δημιουργία ενός ισχυρού κοινω-

νικού κράτους. Από 'κει και πέρα ξεκινούν οι ασάφειες, χωρίς οι θέσεις να παρουσιάζουν μεγάλη διαφορά από το πρόγραμμα που είχε ο ΣΥΡΙΖΑ τουλάχιστον πριν τις εκλογές.

Αξίζει να σημειωθεί ότι, σε αντίθεση με το Ευρώ, στο ζήτημα της παραμονής στην Ε.Ε. το «Σχέδιο Β'» είναι πιο επιφυλακτικό: διενέργεια δημοψηφίσματος, όταν η προτεινόμενη πολιτική συγκρουστεί με τις επιταγές της Ε.Ε.

Η κοινωνική απεύθυνση του νέου μορφώματος είναι αρκετά θολή (χαρακτηριστικό των ρεφορμιστικών κομμάτων), στοχεύοντας στο «κοινωνικό και πολιτικό μέτωπο των δυνάμεων της εργασίας με παλλαϊκή διάσταση». Όσο για το ποιος, εντέλει, θα βγάλει την Ελλάδα από την κρίση, προτείνεται η γνωστή συνταγή: μια αριστερή/φιλολαϊκή κυβέρνηση, που εδώ παίρνει τον τίτλο «κυβέρνηση απελευθέρωσης και προόδου», με την απαραίτητη βέβαια σάλτσα κινηματικών δομών, αμεσοδημοκρατικών διαδικασιών και πάντα στην... προοπτική του σοσιαλισμού, αρκετά μακρινή και ακαθόριστη.

Η διαγραφή του χρέους, η

κατάργηση των Μνημονίων και η έξοδος από το Ευρώ είναι σωστές και αναγκαίες προτάσεις. Ωστόσο δεν αντιμετωπίζουν την αιτία του προβλήματος. Μπορεί η είσοδος του ελληνικού καπιταλισμού στην Ε.Ε. (τότε ΕΟΚ) και τελικά στο Ευρώ να επιδείνωσαν την κρίση του, τα Μνημόνια να τον αποδιαρθρώνουν ακόμα περισσότερο, αλλά η κύρια αιτία της κρίσης του είναι η ίδια η φύση και η λειτουργία του: είτε αυτός ανατρέπεται – είτε διατηρείται και την κρίση πληρώνει αναγκαστικά η εργατική τάξη. **Μέση λύση δεν υπήρξε ποτέ και δεν πρόκειται να υπάρξει.** Μ' αυτή την έννοια, η «παραγωγική ανασυγκρότηση» του «Σχεδίου Β'» μόνο κάτω από μια επαναστατική κυβέρνηση και μια εξουσία των εργαζομένων μπορεί να επιτευχθεί, αφού έχει αρχίσει να επιβάλλεται μια σχεδιασμένη οικονομία σε ρήξη με τους νόμους της καπιταλιστικής οικονομίας – διαφορετικά είναι μια χίμαιρα.

Δεύτερον, το «Σχέδιο Β'» επιδεικνύει την γνωστή εγκληματική αδιαφορία και αφέλεια για την αντίδραση της αστικής τάξης (ελληνικής ή ευρωπαϊκής) **και κυρίως του κράτους της.** Θεωρεί

ότι αυτό το αστικό κράτος μπορεί να αλλάξει και να υπηρετήσει τα συμφέροντα «του λαού», αν η κυβέρνηση θα είναι με συνέπεια αριστερή! Αυτή η αντίληψη πάντα στο τέλος οδηγούσε σε αιματηρές ήττες της εργατικής τάξης.

Το «Σχέδιο Β'», παρόλο το πρώιμο στάδιο και το μάλλον χαμηλό σημείο εκκίνησής του, σηματοδοτεί κάποια νέα δεδομένα: α) Είναι η πρώτη φορά που αριστερό κόμμα προβάλλει τόσο έντονα σαν βασική του θέση την έξοδο της Ελλάδας από την Ευρωζώνη άμεσα (όχι σε κάποιο ασαφές μέλλον, όπως το ΚΚΕ). Αυτό έρχεται να καλύψει ένα υπαρκτό κενό στο χώρο της ρεφορμιστικής αριστεράς, ειδικά μετά τα γεγονότα της Κύπρου. β) Εντείνει τις διεργασίες στην Αριστερά και ιδιαίτερα στην άκρα αριστερά, που η πολιτική και στρατηγική σύγχυση της την οδηγεί όλο και πιο πυκνά σε αναζήτηση διάφορων υποκατάστατων, «μετώπων» και «συμ-

μαχιών». Έτσι, οι αντοχές σχηματισμών όπως της ΑΝΤΑΡΣΥΑ ή και του Αριστερού Ρεύματος του ΣΥΡΙΖΑ πρόκειται να δοκιμαστούν.

Δεν υπάρχει αποτελεσματική στρατηγική διεξόδου από την κρίση υπέρ της εργατικής τάξης, χωρίς ένα πρόγραμμα αγώνων, χωρίς την οργάνωση και ενοποίησή τους στην κατεύθυνση της ανατροπής του καπιταλισμού, της συντριβής του αστικού κράτους, της σοσιαλιστικής επανάστασης. Οι προτάσεις του «Σχεδίου Β'» για «σκέτη» έξοδος από το Ευρώ, όσο κι αν ακούγονται ρηξικέλευθες απέναντι στη δοσίλογη ντόπια «συμμορία του ευρώ», δεν παύουν να είναι ρεφορμιστικές, να συνιστούν μια αστική διαχείριση της καταρρέουσας καπιταλιστικής οικονομίας – και γι' αυτό να είναι πλήρως ανεδαφικές, αδιέξοδες και επικίνδυνες.

■ Πάννης Σ.

19^ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΚΚΕ: Το αντιδραστικό πρόγραμμα μιας θρησκευτικής σχέτας

Χωρίς τις διαφωνίες που εκφράστηκαν στον προσυνεδριακό διάλογο ολοκληρώθηκε στις 13/4 το 19^ο συνέδριο του ΚΚΕ. Το νέο πρόγραμμα και καταστατικό ψηφίστηκαν με ποσοστό 97% σύμφωνα με το ΚΚΕ.

Είναι φανερό ότι η αντιπαράθεση έμεινε έξω από το συνέδριο, καθώς είχε μεσολαβήσει ολομέτωπη επίθεση ενάντια στους «διαφωνούντες», με ολόκληρα άρθρα και αναφορές από την ηγετική ομάδα του κόμματος (Παπαρήγα, Μαΐλης, Μεντρέκας, Γόντικας) και βαρύτατους χαρακτηρισμούς, όπως «οπορτουμιστές», «αγράμματοι» και εχθροί του κόμματος. Επιπλέον, στην εισήγησή της η απερχόμενη γενική γραμματέας Α. Παπαρήγα αφιέρωσε ένα μεγάλο κομμάτι ενάντια στους διαφωνούντες και τον ΣΥ.ΡΙΖ.Α. Σημαντικά στελέχη (όπως π.χ. Σκυλλάκος, Μπογιόπουλος), που τόλμησαν να εκφράσουν μια διαφορετική άποψη, δεν εκλέχτηκαν καν σύνεδροι!

Νέος γ.γ. του ΚΚΕ εκλέχτηκε ο Δημήτρης Κουτσούμπας, παλιό μέλος της κομματικής νομενκλατούρας.

Υπενθυμίζουμε ότι οι βασικές διαφωνίες αφορούσαν κυρίως: α) την αλλαγή που προωθεί το 19^ο συνέδριο για τον χαρακτήρα της επανάστασης, που θα είναι σοσιαλιστικός, σε αντίθεση με την προηγούμενη στρατηγική, που μιλούσε για αντιμονοπωλιακό, αντιιμπεριαλιστικό, δημοκρατικό

μέτωπο (ΑΑΔΜ), ως στάδιο πριν το σοσιαλισμό, β) την εκλογική πτώση και οργανωτική συρρίκνωση, γ) το ζήτημα των συμμαχιών, δ) το ζήτημα της πάλης για μια λαϊκή κυβέρνηση και τον ΣΥ.ΡΙΖ.Α. Η κρίση και η πλήρης ανικανότητα του ΚΚΕ να παίξει κάποιο θετικό ρόλο μέσα στο κίνημα, η αφόρητη πίεση από τον ΣΥ.ΡΙΖ.Α. και η εκλογική κατάρρευση του Ιουνίου 2012 πυροδότησαν τη συζήτηση.

Το ΚΚΕ, με τις αποφάσεις του 19^{ου} συνεδρίου και την ανάδειξη νέου γραμματέα, δεν υιοθετεί κάποια αλλαγή ρότας στην πολιτική του. Οι κορώνες για λαϊκή εξουσία και σοσιαλισμό δε συνιστούν προφανώς ένα επαναστατικό πρόγραμμα. Πουθενά δεν υπάρχει μια «συγκεκριμένη ανάλυση της συγκεκριμένης κατάστασης» και όλα τα συμπεράσματα που βγάξει το ΚΚΕ είναι εντελώς διαφορετικά με την πραγματικότητα και τις ανάγκες της ταξικής πάλης.

Μερικά από τα ακατανόητα που λέει το ΚΚΕ είναι ότι θεωρεί πως τα τελευταία χρόνια το σύστημα και η αστική τάξη κατάρτησαν και προσαρμόστηκαν, ότι δεν τους ασκήθηκε καμία πίεση από τους αγώνες, ότι τα εκατομμύρια που καταψήφισαν τα αστικά κόμματα και προτίμησαν, παρά τους εκβιασμούς, να στραφούν προς μια πιο αριστερή κατεύθυνση, είναι γεμάτοι με αυταπάτες και πρώην πασόκοι, ότι όποιος θέτει οποιοδήποτε άλλο ζήτημα εκτός από την αλλαγή της ιδιοκτησίας των μέσων παραγωγής είναι ρεφορμιστής, ότι οι «αυθόρμητοι» αγώνες ελέγχονται από τους προβοκάτορες (π.χ. για τις πλατείες), ότι λίγο πολύ ο μεγαλύτερος εχθρός είναι ο ΣΥ.ΡΙΖ.Α., ότι οποιοδήποτε άλλος εκτός από το ΚΚΕ είναι ρεφορμιστής και δεν μπορεί να συνεργαστεί μαζί του, μπορεί όμως να συμμαχήσει με μικροαστικά ρεύματα που μπορεί να προκύψουν, ότι δεν έκαναν απολύτως κανένα

λάθος, απλώς εφησυχασαν επειδή είχαν πολύ σωστή πολιτική!

Τελικά, πραγματοποιούν ένα άλμα στο κενό, διακηρύσσοντας ότι όλα θα λυθούν σε έναν απροσδιόριστο χρόνο στο σοσιαλισμό, χωρίς επανάσταση, όταν οι συνθήκες ωριμάσουν. Μέχρι τότε αρκεί κάποιος να σταυρώσει τα χέρια του και να συμφωνεί με το ΚΚΕ και να το ψηφίζει, αφού οι αγώνες έτσι και αλλιώς δεν έχουν κανένα νόημα.

Δεν είναι καθόλου σίγουρο ότι η αλλοπρόσκληση «στροφή» του ΚΚΕ στο θέμα της αντικατάστασης του ΑΑΔΜ με τη λαϊκή εξουσία (που την ταυτίζει με τον σοσιαλισμό, τουλάχιστον όπως το ίδιο τον φαντάζεται) θα διαρκέσει. Επί της ουσίας, το ΚΚΕ καταδικάζει και αναιρεί όσα το ίδιο έκανε και υποστήριζε για δεκαετίες, με αποκορύφωμα την καταδική της περιόδου 1941-49. Επιπλέον, αν και μιλάει για «σοσιαλισμό», η όλη του ανάλυση διατρέχεται ξανά από τη θεωρία του κρατικομονοπωλιακού καπιταλισμού και της αντιμονοπωλιακής πάλης, που συνδέονται αντικειμενικά με τα «στάδια» και τις λαϊκομετωπικές συμμαχίες. Για ένα μόνο πράγμα μπορούμε να είμαστε σίγουροι: το μένος του για το κίνημα και ότι δεν μπορεί να ελέγξει, για ότι βρίσκεται αριστερότερα από αυτό θα συνεχιστούν και η διαιρετική και διασπαστική του πολιτική μάλλον θα ενταθεί ακόμα περισσότερο.

■ Χρήστος Ζ.

«Κούρεμα» καταθέσεων

Οι λήσταιχοι της Ευρωζώνης!

Το κυπριακό «κούρεμα» των καταθέσεων άνοιξε μια νέα φάση στη διαχείριση της «κρίσης χρέους» στην Ευρώπη. Μια προβληματική τράπεζα πλέον δεν θα διασώζεται από τα κράτη ή τους μηχανισμούς της Ευρωζώνης (εξωτερική διάσωση, bail out), αλλά «εσωτερικά» (bail in), δηλαδή θα εκκαθαρίζεται, με την επιβολή εισφοράς/χαρατσιού στις μη εξασφαλισμένες τοποθετήσεις χρημάτων σ' αυτή: μετοχές της τράπεζας, διάφορα τραπεζικά προϊόντα (τραπεζικά ομόλογα, αμοιβαία κεφάλαια, ασφαλιστικά και συνταξιοδοτικά προγράμματα κ.α.) και καταθέσεις πάνω από το -προς το παρόν- όριο των 100 χιλιάδων Ευρώ (εγγυημένο με την Οδηγία 2009/14 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου).

Τον Απρίλιο, οι υπουργοί οικονομικών της Ευρωζώνης συζήτησαν τις λεπτομέρειες του «κουρέματος», που θα γίνεται όταν και σε όποιο ποσοστό κρίνουν οι κυβερνήσεις, με πρόσχημα την κατάσταση της τράπεζας και τις ανάγκες του κρατικού προϋπολογισμού. Δηλαδή, τίποτα δεν περιορίζει το ύψος του: όσα περισσότερα λεφτά έχει ανάγκη μια κυβέρνηση και όσο πιο κακή είναι η κατάσταση μιας τράπεζας, τόσο μεγαλύτερες είναι οι ζημιές που θα επιβληθούν στους καταθέτες της, ακόμα και ολοκληρωτική απώλεια των χρημάτων τους. Πρόκειται ουσιαστικά για **κατάσχεση, δήμευση, αρπαγή καταθέσεων**. Όπως μάλιστα έχει προαναγγείλει ο Όλι Ρεν, η Κομισιόν ετοιμάει σχετική οδηγία και για όλη την Ε.Ε. Ενώ ο Μπαρόζο, αναφερόμενος στην πιθανή επέκταση του «κουρέματος» και κάτω από τις 100 χιλιάδες Ευρώ, δήλωσε ότι θα

ήταν κάτι δυσάρεστο, αλλά «μπορεί να γίνει» σε περίπτωση «εθνικής ανάγκης»!

Αυτό το «πολεμικό» μέτρο επιστρατεύεται γιατί όλες οι προηγούμενες πολιτικές (Μνημόνια, μηχανισμός ESM κ.λπ.) απέτυχαν παταγωδώς:

- Η κρίση χειροτερεύει πανευρωπαϊκά, χτυπώντας πια τον «σκληρό πυρήνα» της Ε.Ε. Η επίσημη πρόβλεψη της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας αναθεωρήθηκε προς το χειρότερο στις αρχές Μάρτη, προβλέποντας ύφεση 0,5% (αντί 0,3% αρχικά) στην Ευρωζώνη το 2013, ενώ η ανεργία στην Ευρώπη μεγαλώνει ασταμάτητα.

- Το πρόβλημα του χρέους απειλεί ξανά να εκραγεί. Αποκαλυπτική είναι η κατάσταση στην Ολλανδία, όπου οι τράπεζες κατέχουν γύρω στα 650 δις ευρώ δάνεια-φούσκα, ενώ το μέσο ιδιωτικό χρέος ανέρχεται στο 250% του μέσου ετήσιου εισοδήματος (όταν το μέσο καταναλωτικό χρέος π.χ. στην Ισπανία ανέρχεται «μόνο» στο 125%).

Μπροστά σ' αυτό τον φαύλο κύκλο κρίσης και χρέους, οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές επιχειρούν το μεγάλο άλμα τους προς τα μπρος. Φτάνουν πια οι δαπανηρές «διασώσεις» από τα κράτη του Βορρά και την ΕΚΤ, που «επιβαρύνουν τους φορολογούμενους». Τώρα απαιτούνται πολύ πιο δραστικά μέτρα. Σε όποια τράπεζα δεν την βγάξει ή σε όποιο κράτος πάει να φαλιρίσει, τα βιβλιάρια των καταθέσεων θα ανοίγουν και οι κυβερνήσεις θα αρπάζουν όσα χρήματα χρειάζονται!

Η Γερμανία, που έχει την πρωτοκαθεδρία στη διαμόρφωση αυτής της πολιτικής,

επιδιώκει έτσι: (α) Να σταματήσει να ρισκάρει χρήματα σε αμφίβολες «διασώσεις». (β) **Υπό το φόβητρο της ανασφάλειας των καταθέσεων στις «προβληματικές» χώρες, αυτές να συγκεντρωθούν απ' όλη την Ευρώπη στις γερμανικές τράπεζες.** Ετοιμάζεται έτσι για το νέο διεθνές τοπίο όξυνσης της κρίσης, όπου οι τραπεζικοί κολοσσοί (Citi, JPMorgan, Goldman Sachs κ.α.), αφού διασώθηκαν με κρατικό χρήμα μετά την κατάρρευση της Lehman Brothers το 2007, επιδιώκουν να καταστρέψουν μικρότερα χρηματοπιστωτικά ιδρύματα, αναλαμβάνοντας όλο το τραπεζικό έργο - μια γιγάντια συγκέντρωση και συγκεντροποίηση του τραπεζικού κεφαλαίου. Και όπου τα αμύθητα ποσά από μια τέτοια συγκεντρωση καταθέσεων είναι απαραίτητα στον παγκόσμιο νομισματικό πόλεμο που μαίνεται.

Η Γερμανία απαιτεί παράλληλα πλήρη αποδοχή των όρων της για την «ένωση» και «εποπτεία» των ευρωπαϊκών τραπεζών. Εδώ καλούνται να πληρώσουν (στο όνομα της «καταπολέμησης του μαύρου χρήματος», βλ. Κύπρος) ακόμα και σύμμαχοί της, όπως το Λουξεμβούργο (ήδη συνθηκολόγησε) και η Αυστρία, που θα πρέπει ν' ανοίξουν τους λογαριασμούς των τραπεζών τους. Η αυστριακή υπ. οικονομικών δήλωσε ότι θα παλέψει «σαν λιοντάρι» για να μην καταργηθεί το απόρρητο στις αυστριακές τράπεζες, αλλά εισέπραξε την απειλή να μπει η Αυστρία στη λίστα των μη συνεργάσιμων χωρών στο ζήτημα της φοροδιαφυγής! Τι θα γίνει όταν μπει επί τάπητος η εκκαθάριση ισπανικών, ιταλικών ή και γαλλικών τραπεζών; Οι ανταγωνισμοί που πυροδοτεί το γερμανικό σχέδιο είναι γιγάντιοι - και όλα δείχνουν ότι η κρίση του Ευρώ βαίνει προς **το τέλος του ενιαίου νομίσματος**, τουλάχιστον στη σημερινή μορφή του.

Εκτιμάται ότι σε βάθος χρόνου οι ιδιώτες κάτοχοι τραπεζικών ομολόγων θα πρέπει ν' αποδεχθούν ζημιές 3,3 τρις ευρώ, ώστε οι ευρωπαϊκές τράπεζες να εξυγιανθούν χωρίς «κούρεμα». Αυτό όμως είναι αδύνατον: οι γύπες του χρηματοπιστωτικού τομέα μπορεί να «κουρεύουν» τους πιο αδύναμους καπιταλιστές ανταγωνιστές τους, αλλά πάνω απ' όλα **τα αρπακτικά τους χέρια απλώνονται προς τις λαϊκές καταθέσεις**, τους κόπους μιας ζωής μεροκαματιάρηδων, συνταξιούχων κ.λπ., **τα χρήματα των ασφαλιστικών ταμείων** που είναι κατατεθειμένα σε τράπεζες, που συγκεντρωμένα σε πανευρωπαϊκό επίπεδο αντιπροσωπεύουν μια μεγάλη συσσώρευση χρηματικού κεφαλαίου, φιλί ζωής για τον καταρρέοντα ευρωπαϊκό καπιταλισμό. Το όριο των 100.000 Ευρώ θ' αποδειχτεί προσωρινό: θέλουν ν' αρπάξουν ό,τι υπάρχει. Τέλος, το «κούρεμα» θα αφαμαξεί τα διαθέσιμα πολλών επιχειρήσεων, μικρών, μεσαίων ή και μεγαλύτερων, που δεν θα μπορούν να πληρώσουν μισθούς, προμηθευτές κ.λπ., φέρνοντας τσουνάμι χρεοκοπιών και λουκέτων, ραγδαία επιδείνωση της ύφεσης.

Για να σωθεί από την κρίση, το μεγάλο κεφάλαιο δεν διστάζει ν' απαλλοτριώσει το μικρό - και ό,τι βρει μπροστά του, καταθέσεις, μισθούς, περιουσίες: η κυνική διακήρυξη και εφαρμογή αυτής της βάρβαρης αρχής του καπιταλισμού **γκρεμίζει το ιδεολογικό βάθος της ασφάλειας της ατομικής περιουσίας/ιδιοκτησίας** και ο καπιταλισμός στέκει γυμνός βασιλιάς μπροστά στις εργαζόμενες μάζες. Μέσα από έναν οδυνηρό δρόμο, αυτές θα υποχρεωθούν ν' ανακαλύψουν ξανά ότι η σωτηρία τους περνάει μέσα από τη σύγκρουση με τον καπιταλισμό, την επανάσταση, το «κούρεμα» που οι ίδιες πρέπει να επιβάλλουν στους λήσταιχους της Ευρωζώνης.

Μοντέλο για το μέλλον» χαρακτηρίσε το πρωτοφανές κούρεμα καταθέσεων άνω των 100.000 ευρώ στις δύο μεγαλύτερες κυπριακές τράπεζες, ο γερμανός υπ. Οικονομικών Σόιμπλε. Το κούρεμα υποτίθεται ότι θα εξασφαλίσει 5,8 δις ευρώ στα κρατικά ταμεία, ενώ το τελικό ύψος του ακόμα συζητείται, με τις τελευταίες ανακοινώσεις να το θέλουν γύρω στο 45%. Επιπλέον 5 δις πρέπει να εξασφαλίσει η κυπριακή κυβέρνηση εφαρμόζοντας ένα απεχθές Μνημόνιο, προκειμένου να υπογράψει τη Δανειακή Σύμβαση με την Τρόικα, που θα της εξασφαλίσει άλλα 10 δις για την ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών, τις άμεσες ανάγκες εξυπηρέτησης του δημόσιου χρέους και το έλλειμμα. Σημειώτεον ότι το συνολικό «κόστος της κυπριακής διάσωσης» αυξήθηκε μέσα σε μια νύχτα από τα 17,5 στα 20,6 δις, χωρίς καμία εξήγηση!

Η Δανειακή Σύμβαση προβλέπει δάνειο 10 δις, με επιτόκιο 2,5-2,7%, περίοδο χάριτος 10 ετών και αποπληρωμή σε 22 έτη. Μόνο για καταβολή τόκων, θα απαιτούνται 250 εκ. ευρώ τον χρόνο. Αρκετές από τις μνημονιακές διατάξεις εφαρμόζονται ήδη από τον Δεκέμβριο του 2012, ωστόσο η τελική συμφωνία προβλέπει επιπλέον μειώσεις στους μισθούς των δημοσίων υπαλλήλων, αύξηση φορολογίας, νέο συνταξιοδοτικό και ιδιωτικοποιήσεις. Ακολουθείται ο φαύλος κύκλος που είναι γνωστός και απ' την Ελλάδα. Αναλυτικότερα:

- Προβλέπεται νέα μείωση στους μισθούς των δημοσίων υπαλλήλων, που, μαζί μ' αυτή του περασμένου Δεκεμβρίου, αρχίζει από 0,8% και φτάνει κλιμακωτά τα 14,5%, ενώ από τον Ιανουάριο του 2014 προβλέπεται επιπλέον οριζόντια μείωση 3% σε όλους.
- Αυξάνεται ο φόρος των εταιρειών στο 12,5% από 10%.
- Αύξηση των συντελεστών φόρου ακινήτων. Φορολόγηση και της πρώτης κατοικίας.
- Αύξηση του συντελεστή φορολόγησης τόκων στο 30%.
- Αύξησης της φορολόγησης στα ΙΧ αυτοκίνητα.

Επαναποικιοποίηση της Κύπρου με το Μνημόνιο

στ) Αύξηση των τιμών των δημόσιων υπηρεσιών κατά 17%.

ζ) Σταδιακή συρρίκνωση έως κατάργηση των διάφορων επιδοτήσεων κατοικίας προς τους πρόσφυγες.

η) Χορήγηση του Δώρου Πάσχα μόνο σε όσους συνταξιούχους παίρνουν μηνιαία σύνταξη κάτω από 500 ευρώ.

θ) Μεταρρυθμίσεις στο συνταξιοδοτικό που προβλέπουν: αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης, μείωση των συντάξεων με αλλαγή του τρόπου υπολογισμού τους, πρόστιμο για τις πρόωρες συνταξιοδοτήσεις.

ι) Μείωση των κοινωνικών παροχών και επιδομάτων. Συγκεκριμένα στο στόχαστρο έχουν μπει οι αιτούντες πολιτικό άσυλο και οι Τουρκοκύπριοι, ενισχύοντας έτσι τη ρατσιστική φιλολογία. Με αφορμή αυτό, έχει περάσει νομοσχέδιο που τερματίζει τη δωρεάν ιατροφαρμακευτική περίθαλψη για όλους, θέτοντας ως προϋπόθεση την εξασφάλιση τριετίας στις Κοινωνικές Ασφαλίσεις. Έτσι χτυπιούνται και όλοι οι νέοι άνεργοι και εργαζόμενοι που δεν έχουν προλάβει να αποκτήσουν τρία χρόνια ασφάλισης!

ια) Υπολογισμός του μισθού με βάση την παραγωγικότητα και τα κέρδη των επιχειρήσεων.

ιβ) Πάγωμα της Αυτόματης Τιμηριθμικής Αναπροσαρμογής μέχρι το 2016 και μη καταβολής της για κάθε έτος όπου θα υπάρχει ύφεση.

ιγ) Ιδιωτικοποιήσεις-ξεπούλημα δημόσιων και ημικρατικών επιχειρήσεων αλλά και ακίνητης περιουσίας. Ενδεικτικά οι τρεις κερδοφόροι ημικρατικοί οργανισμοί (Αρχή Τηλεπικοινωνιών, Αρχή Λιμένων και Αρχή Ηλεκτρισμού) έχουν συνολικά ετήσια κέρδη 250 εκ., ενώ υπολογίζεται να πουληθούν μόλις για 1,2 δις.

ιδ) Θεσπίζεται η δημιουργία ειδικού λογαριασμού, όπου θα κατατίθενται τα έσοδα από τους υδρογονάνθρακες και θα χρησιμοποιούνται για αποπληρωμή των δανειστών.

Από το Μνημόνιο αφαιρέθηκε πρόνοια που επέτρεπε στην Κύπρο να απεμπλακεί απ' αυτό πριν το τέλος της περιόδου προσαρμογής, δηλαδή πριν το 2018. Μετά από παρέμβαση του γενικού εισαγγελέα, και με γνωμάτευση ότι μέσα στο Μνημόνιο τίθεται ζήτημα εκχώρησης εθνικής κυριαρχίας, τόσο το Μνημόνιο όσο και η Δανειακή Σύμβαση πρέπει να περάσουν και απ' την Βουλή. Παρόλα αυτά, τα επιμέρους νομοσχέδια που απαιτούνται για την εφαρμογή του έχουν ήδη αρχίσει να ψηφίζονται, **με τη συμμετοχή όλων των κομμάτων**, παρόλο που ΑΚΕΛ και ΕΔΕΚ φωνάζουν ότι θέλουν λύση εκτός Τρόικας!

Η κυβέρνηση ανακοίνωσε επιπλέον μέτρα για την «επανεκκίνηση της οικονομίας, που καλωσορίστηκαν απ' όλα τα κόμματα, παρόλο που μεταξύ άλλων περιλαμβάνουν:

- Ενίσχυση του ιδιωτικού τομέα υγείας για την αποσυμφόρηση των κρατικών νοσηλευτηρίων, με αγορά υπηρεσιών από τον ιδιωτικό τομέα, ύψους 6 εκ. ευρώ - Επιχορήγηση του 65% του μισθού εργαζομένων σε επιχειρήσεις που προσλαμβάνουν άνεργους, με την προϋπόθεση ότι θα πρόκειται για ευέλικτη απασχόληση με ελαστικό ωράριο.
- Επιχορήγηση 45% του μισθού κύπριων (sic) εργαζομένων στην ξενοδοχειακή βιομηχανία.
- Φοροαπαλλαγές στις επιχειρήσεις ύψους 25% για κάθε επιπλέον εργαζόμενο που θα προσληφθεί τον επόμενο χρόνο!
- «Ευκαιρία» πρόσληψης άνεργων πτυχιούχων, προκειμένου ν' αποκτήσουν «πιστοποιητικό εργασιακής εμπειρίας», με μηνιαίο επίδομα (όχι μισθό) ύψους 500 ευρώ!
- Μείωση των επιδομάτων προς τους αιτούντες πολιτικό άσυλο ή άλλους αλλοδαπούς, ενώ τα ποσά που διατίθενται για διατροφή και ένδυση αντικαθίστανται με κουπόνια.
- Όσοι ιδιοκτήτες οικιστικών ή επαγγελματικής στέγης αδύνατοι να ανταποκριθούν στο χρέος τους, θα μετατρέπονται σε ενοικιαστές!

- Τέλος, προβλέπεται «ανάπτυξη και επενδύσεις» που βασίζονται στον τουρισμό και στις αδειοδοτήσεις για γήπεδα γκολφ και καζίνο! Μπροστά σε όλα αυτά, κόμματα και συνδικαλιστική γραφειοκρατία εξακολουθούν να πασχίζουν να διατηρηθεί η κοινωνική ειρήνη ως το σημαντικότερο αγαθό, ενώ αφήνουν στο έλεος της φιλανθρωπίας χιλιάδες πολίτες που βρίσκονται στο χείλος της φτωχοποίησης και εξαθλίωσης. Είναι ενδεικτικό ότι μέσα σ' έναν μήνα οι αιτήσεις προς τα Κοινωνικά Παντοπωλεία έχουν τριπλασιαστεί!

Ακόμη δεν έχουν φανεί στο σύνολό τους οι επιπτώσεις του «κουρέματος» και του Μνημονίου στην οικονομία. Στην αγορά, όλο τον Απρίλιο επικρατούσε μούδιασμα, που αν συνεχιστεί σίγουρα θα οδηγήσει σε μαζικό κύμα απολύσεων και κάθετων περικοπών μισθών στον ιδιωτικό τομέα. Ήδη αρκετές επιχειρήσεις έχουν εξαγγείλει περικοπές μισθών ύψους 25%-50%, ενώ αυξάνονται και τα περιστατικά που οι εργοδότες δεν πληρώνουν τους εργαζόμενους. Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία ωστόσο φαίνεται να κάνει τα στραβά μάτια.

Το δίλημμα «Μνημόνιο ή Χρεοκοπία», δεν υφίσταται. Μνημόνιο σημαίνει χρεοκοπία, όπως έχει φανεί και στην Ελλάδα. Η διαγραφή του χρέους και η άμεση έξοδος από το ευρώ και την Ε.Ε., η εθνικοποίηση όλων των τομέων-κλειδιών της οικονομίας κάτω από εργατικό έλεγχο, είναι η μόνη λύση για να σώσουμε την κοινωνία, για να παραμείνει ο πλούτος της χώρας στα χέρια των εργαζομένων, για να σώσουμε το μέλλον μας και το μέλλον των επόμενων γενεών. Χρειάζεται ένα πρόγραμμα αγώνων, με μαζικές διαδηλώσεις και συνελύσεις σε χώρους εργασίας και γειτονιές, όπου πάνω απ' όλα θα μπαίνει το συμφέρον της κοινωνίας και όχι των «συμπέθερων του προέδρου», των τραπεζών, των επιχειρηματιών.

■ Μαρία Χριστοφή,
Εργατική Πάλη (Κύπρος)

Τουρκία

Δυναμικά στο ενεργειακό παιχνίδι

Προσεγγίζει το Ισραήλ και επιχειρεί κλείσιμο του Κουρδικού

Τον ηγεμονικό ρόλο που παίζει το τελευταίο διάστημα στις γεωπολιτικές εξελίξεις στην ευρύτερη περιοχή, με αφορμή τη Συρία, επιχειρεί να διευρύνει στον τομέα της ενέργειας η Τουρκία, μετά την οικονομική κατάρρευση της Κύπρου, που αλλάζει τις συμμαχίες και τα δεδομένα στην ενέργεια και δίνει τη δυνατότητα στον Ερντογάν να μπει δυναμικά στο παιχνίδι.

Οδικός Χάρτης για το Κουρδικό

Προϋπόθεση, αλλά και ζήτημα αιχμής για την Τουρκία και το ρόλο ηγέτη του μουσουλμανικού και αραβικού κόσμου που επιδιώκει να παίξει στην περιοχή, αποτελεί η διευθέτηση του κουρδικού ζητήματος. Αρκετές εκατοντάδες χιλιόμετρα τουρκικών εδαφών στα φλεγόμενα τουρκοσυριακά σύνορα, όπου ζει η πλειοψηφία των 15 εκατομμυρίων Κούρδων της Τουρκίας, ελέγχονται από τους κούρδους αντάρτες. Είναι, λοιπόν άμεση η απειλή σε περίπτωση διαμελισμού της Συρίας, να σχηματιστεί ένα κουρδικό κράτος, που θα περιλαμβάνει τα ελεγχόμενα από τους Κούρδους τουρκικά εδάφη, την υπό αυτονομία κουρδική περιοχή της Συρίας και την ήδη αυτονομημένη κουρδική περιοχή του Ιράκ.

Ήδη οι συνομιλίες με τον φυλακισμένο ηγέτη του ΡΚΚ Οτσαλάν έχουν προχωρήσει και έχει μπει σε εφαρμογή το ειρηνευτικό σχέδιο, στο οποίο κατέληξαν οι δύο πλευρές. Σύμφωνα με αυτό, η πρώτη φάση, που ήδη εφαρμόζεται από τις 21 Μάρτη, περιλαμβάνει ανακωχή και κατάπαυση πυρός από την πλευρά των κούρδων ανταρτών. Στην επόμενη φάση, που τοποθετείται χρονικά μεταξύ Μαΐου και Ιουνίου, και μετά τις εγγυήσεις της Τουρκίας ότι δεν θα κινηθεί εναντίον των 4.000 ανταρτών του ΡΚΚ, αυτοί θα αποσυρθούν από τα τουρκικά εδάφη προς το βόρειο Ιράκ. Στην τρίτη και τελευταία φάση προβλέπεται η παράδοση των όπλων του από το ΡΚΚ, εφόσον όμως τα τέσσερα κοινοβουλευτικά κόμματα της Τουρκίας συμφωνήσουν στη δημιουργία της «ουδέτερης υπηκοότητας», δηλαδή στην άρση του διαχωρισμού των πολιτών σε Τούρκους και Κούρδους, στην εισαγωγή της κουρδικής γλώσσας στα σχολεία των κουρδικών περιοχών και στην αυτόνομη διοίκηση της κουρδικής περιοχής, σε συνδυασμό με την αλλαγή του εκλογικού νόμου, ώστε να επιτρέπεται η αναλογική εκπροσώπηση του κουρδικού λαού στο κοινοβούλιο.

Οι προθέσεις του Ερντογάν να επιλύσει το θέμα θεωρούνται, αυτή τη φορά, σοβαρές, άποψη που ενισχύεται από το σαφές μήνυμα που έστειλε, αναφορικά με τον περιορισμό της ισχύος του στρατιωτικού κατεστημένου, η ισόβια κάθειρξη στην οποία καταδικάστηκαν πολλά από τα στρατιωτικά στελέχη στη δίκη Εργκενεκόν, ανάμεσά τους και ο πρώην αρχηγός των ενόπλων δυνάμεων. Ωστόσο, τα πρώτα μαύρα σύννεφα έκαναν κιάλας την εμφάνισή τους στην ειρηνευτική διαδικασία, καθώς οι εγγυήσεις που ζητούν οι αντάρτες του ΡΚΚ για να προχωρήσουν στη δεύτερη φάση, δηλαδή στη σχεδιασμένη αποχώρησή τους, είναι η κατοχύρωση, με νόμο, της ασυλίας τους, καθώς η προηγούμενη ανάλογη απόπειρα το 1999 βάρυνε με το αίμα εκατοντάδων Κούρδων. Ο Ερντογάν από την πλευρά του, αντιπαραθέτει νομοθετικά εμπόδια και ζητά επιπλέον τον αφοπλισμό των ανταρτών πριν την αποχώρησή τους, πράγμα που το ΡΚΚ αποκλείει κατηγορηματικά.

Συμφιλίωση με το Ισραήλ

Το δεύτερο μέτωπο που επιχειρεί να κλείσει ο Ερντογάν, έχοντας το βλέμμα στραμμένο στους υδρογονάνθρακες Κύπρου και Ισραήλ, είναι αυτό με το Ισραήλ. Η πρόσφατη κρίση στην Κύπρο γκρέμισε τα σχέδια του Ισραήλ για ασφαλή μεταφορά του ισραη-

λινού φυσικού αερίου μαζί με το κυπριακό προς την ευρωπαϊκή αγορά από σταθμούς αποθήκευσης στην Κύπρο, παρακάμπτοντας τη Συρία, την Τουρκία ή και τη Ρωσία. Υποχρέωσε τον Νετανιάχου να εξετάσει και πάλι τη συνεργασία με την Τουρκία, όσο κι αν προτιμούσε να αποφύγει αυτό το ενδεχόμενο λόγω της ανταγωνιστικής σχέσης των δυο χωρών στη διεκδίκηση του ηγεμονικού ρόλου στην περιοχή. Κάτω από αυτές τις εξελίξεις αλλά και την πίεση του Ομπάμα, και με αντάλλαγμα την μεγαλύτερη αμερικανική συναίνεση στις ισραηλινές θέσεις απέναντι στους Παλαιστίνιους (δεν ζητούν πια πάγωμα των εποικισμών για να αρχίσουν διαπραγματεύσεις), ο Νετανιάχου ζήτησε συνγνώμη για την ισραηλινή επιδρομή, το 2010, στο τουρκικό καράβι «Μαβί Μαρμαρά» (του στόλου της ελευθερίας που έπλεε προς την πολιορκημένη Γάζα), που στοίχισε τη ζωή σε εννιά τούρκους πολίτες και οδήγησε στη διακοπή των διπλωματικών σχέσεων των δύο χωρών. Ο Ερντογάν από την πλευρά του ανακοίνωσε τον τερματισμό της δικαστικής δίωξης των υπευθύνων και την αποκατάσταση των διπλωματικών σχέσεων. Στο στόχαστρό του, πέρα από τον υποσκελισμό του Ισραήλ στο ρόλο του μεσολαβητή και ρυθμιστή των γεωστρατηγικών εξελίξεων στην ευρύτερη Μέση Ανατολή, κάτι που παγιώνεται σιγά-σιγά, βρίσκεται και η σύναψη συμφωνιών για τη μεταφορά τόσο του ισραηλινού όσο και του κυπριακού φυσικού αερίου μέσα από τα εδάφη της Τουρκίας.

Η επίμονη διεκδίκηση συμμετοχής της τουρκοκυπριακής πλευράς στην εκμετάλλευση των κοιτασμάτων του νησιού και της ΑΟΖ του, η επαναφορά των απειλών διχοτόμησης του νησιού, η διακοπή συνεργασίας με τις διεθνείς εταιρείες που συνεργάζονται στον ενεργειακό τομέα με την Κύπρο, η πραγματοποίηση ερευνών στη Μαύρη Θάλασσα αλλά και κοντά στο Καστελόριζο, μέσα στην ελληνική ΑΟΖ, δείχνουν ξεκάθαρα τις βλέψεις της γείτονος χώρας. Παράλληλα, προωθεί συμβόλαια τόσο στο βόρειο Ιράκ (τις αυτόνομες κουρδικές περιοχές), όσο και με την επίσημη ηγεσία του Ιράκ και συμμετέχει ήδη ενεργά στα δίκτυα των αγωγών μεταφοράς πετρελαίου και φυσικού αερίου από την Ασία στην Ευρώπη, έχοντας συμφωνίες συνεργασίας τόσο με τις ΗΠΑ και την ΕΕ, όσο και με τη Ρωσία (παρά τον ανταγωνισμό τους) και την Κίνα. Στέλνει έτσι το μήνυμα ότι μπορεί να εγγυάται την «ασφάλεια» στη μεταφορά ενέργειας, παρά τη χαώδη κατάσταση στην περιοχή.

Όλα αυτά, βέβαια, λαμβάνουν χώρα σε ένα εξαιρετικά ασταθές περιβάλλον, που ο Ερντογάν και η τουρκική αστική τάξη δεν μπορεί να ελέγξει, αν και μέχρι τώρα χειρίζονται τις εύθραυστες ισορροπίες με μεγάλη επιτυχία για τα συμφέροντά τους. Ακόμα και στο εσωτερικό της χώρας, ούτε το Κουρδικό μπορεί να θεωρείται δρομολογημένο, ούτε πολύ περισσότερο ο έλεγχος επί του στρατιωτικού κατεστημένου, που ρυθμίζει τα πράγματα μέχρι πρόσφατα.

■ Μαρία Κτιστάκη

στον κόσμο...

Ισπανία

Χιλιάδες γιατροί, νοσοκόμες και εργαζόμενοι στον κλάδο της υγείας διαδήλωσαν την Κυριακή 21/4 στη Μαδρίτη ενάντια στις συνεχείς περικοπές (η κυβέρνηση του πρωθυπουργού Μαριάνο Ραχόι έχει περικόψει κατά 7 δις ευρώ τις δαπάνες για την υγεία) και τα σχέδια μερικής ιδιωτικοποίησης των δημόσιων νοσοκομείων και ιδρυμάτων νοσηλείας, με τα οποία παραχωρείται η διαχείριση 20 μεγάλων νοσοκομείων και 27 κέντρων υγείας σε ιδιώτες. Περίπου 70.000 διαδηλωτές συμμετείχαν στη διαδήλωση, την πέμπτη που πραγματοποιείται φέτος στην ισπανική πρωτεύουσα. Η αστυνομία από την πλευρά της έκανε λόγο για 5.000 διαδηλωτές. Οι διαδηλωτές ξεκίνησαν από τα μεγαλύτερα νοσοκομεία και έκαναν πορεία προς το κέντρο της πόλης φωνάζοντας «Τίποτα, τίποτα, τίποτα για τον ιδιωτικό τομέα».

Κούβα (Γκουαντάναμο)

Οι 84 από τους 166 κρατούμενους στην αμερικανική ναυτική βάση του Γκουαντάναμο έχουν ξεκινήσει απεργία πείνας. Από αυτούς, 16 τελούν υπό καθεστώς αναγκαστικής σίτισης με ορό, ενώ 5 νοσηλεύονται. Η διαμαρτυρία άρχισε από τις 6 Φεβρουαρίου, όταν οι φύλακες ερεύνησαν ακόμη και τα Κοράνια για ύποπτα αντικείμενα, μια προσβολή που εξόργισε τους κρατούμενους. Ο κρατούμενος Σακέρ Ααμέρ δήλωσε, μέσω του δικηγόρου του, ότι ο αριθμός των απεργών πείνας είναι μεγαλύτερος απ' αυτόν που διαρρέει το Πεντάγωνο. Ο βασικός λόγος της απεργίας πείνας είναι η συνεχιζόμενη κράτησή τους -ακόμη και για 11 χρόνια- χωρίς να τους έχουν καν απαγγελθεί κατηγορίες! Σίγουρα, πάντως, αυξάνεται διαρκώς ο αριθμός των κρατουμένων που ξεκινούν απεργία πείνας, με τους ιθύνοντες του Γκουαντάναμο να φοβούνται περαιτέρω κλιμάκωση. Στις 13 Απριλίου μάλιστα, περίπου 60 κρατούμενοι μεταφέρθηκαν σε ατομικά κελιά, με την δικαιολογία της καταστολής εξέγερσης. Ο πρόεδρος των ΗΠΑ Ομπάμα είχε υποσχεθεί να κλείσει το κολαστήριο κατά τη διάρκεια της πρώτης προεκλογικής του εκστρατείας το 2008, αλλά ακόμη «εκπληρώνει» τη δέσμευσή του!

Χονγκ Κονγκ

Μια υποδειγματική και σημαντική απεργία πραγματοποιείται από τις 28 Μαρτίου στο Χονγκ Κονγκ. Οι λιμενεργάτες απαιτούν αύξηση των μισθών τους κατά 15-20% (τα τελευταία 15 χρόνια δεν έχουν πάρει καμία αύξηση). Ζητούν επίσης να αναγνωρισθεί στο σωματείο τους (UHKD) και το δικαίωμά τους για συλλογικές διαπραγματεύσεις με την εργοδοσία. Τέλος, ζητούν ανθρώπινες συνθήκες εργασίας αφού δουλεύουν δωδεκάωρες βάρδιες χωρίς να τους επιτρέπεται διάλειμμα, ούτε καν για φαγητό ή τουαλέτα. Παρά τη διάρκεια της, η απεργία έχει τεράστια συμμετοχή, με αποτέλεσμα πάνω από 120.000 κοντέινερ να έχουν ακινητοποιηθεί στο λιμάνι, τα πλοία να αντιμετωπίζουν καθυστερήσεις άνω των 60 ωρών και οι συνολικές ζημιές να ξεπερνούν το μισό εκατομμύριο δολάρια ημερησίως, αφού η εργοδότης Hong Kong International Terminals (HIT) ελέγχει πάνω από το 70% της εμπορικής κίνησης του λιμανιού του Χονγκ Κονγκ, ένα από τα σημαντικότερα παγκοσμίως.

Η τοπική κυβέρνηση προσπάθησε να ανακόψει την απεργία, με δικαστική απόφαση που απαγόρευε την συγκέντρωση περισσότερων από 80 απεργών στις αποβάθρες. Όμως η διαρκής παρουσία μεγάλου αριθμού απεργών και αλληλέγγυων που διαδηλώνουν στους γύρω από το λιμάνι δρόμους, καταφέρνει να σταματά σχεδόν κάθε εμπορική δραστηριότητα, κάτι που ενισχύθηκε από την έμπρακτη συμπαράσταση των οδηγών φορτηγών του λιμανιού. Ένα ισχυρό κίνημα αλληλεγγύης έχει εξαπλωθεί σε όλη την πόλη, με χιλιάδες εργαζόμενους να συμπαρίστανται στους απεργούς με κάθε τρόπο, ακόμη και συγκεντρώνοντας τρόφιμα, νερό και χρήματα (μαζί με τη διεθνή καμπάνια έχουν συγκεντρωθεί πάνω από 450.000 δολάρια!). Η ομάδα φοιτητών Left21 ξεκίνησε μια καμπάνια μποϊκοτάζ, ενάντια σε αλυσίδα σουπερ μάρκετ κοινών συμφερόντων με την εργοδότης εταιρία. Σημαντικό ρόλο στην οργάνωση της απεργίας έχει παίξει η Συνομοσπονδία Σωματείων Χονγκ Κονγκ (HKCTU). Η διεθνής αλληλεγγύη επίσης είναι τεράστια, με την στήριξη 65 σωματείων λιμενεργατών απ' όλο τον κόσμο, με οικονομική ενίσχυση και χιλιάδες γράμματα συμπαράστασης από συνδικαλιστικές και πολιτικές οργανώσεις, αλλά και την παρουσία του ίδιου του προέδρου της Διεθνούς Ομοσπονδίας Μεταφορέων. Η απεργία έρχεται να προστεθεί σε μια σειρά σημαντικών αγώνων που πραγματοποιούνται στα ανερχόμενα οικονομικά κέντρα του πλανήτη και μπορεί να παίξει καταλυτικό ρόλο για το ξέσπασμα περισσότερων αγώνων από την εργατική τάξη της Κίνας, μιας και η πλήρης ενοποίηση του Χονγκ Κονγκ με την Κίνα μπορεί ακόμη να αργεί, όμως η οικονομική ενοποίηση και αλληλεπίδραση έχει πραγματοποιηθεί εδώ και πάρα πολύ καιρό.

Θάτσερ: Ο θάνατος μιας νεοφιλελεύθερης φασίστριας

Στις 8 Απρίλη πέθανε, ύστερα από εγκεφαλικό επεισόδιο, η πρώην πρωθυπουργός της Μεγάλης Βρετανίας Μάργκαρετ Θάτσερ. Αν και αποχώρησε από την πρωθυπουργία το 1990, η είδηση του θανάτου της προκάλεσε ανακούφιση στην πλειοψηφία της εργατικής τάξης στη Μεγάλη Βρετανία (και όχι μόνο).

Το 1959 εξελέγη για πρώτη φορά στη Βουλή των Κοινοτήτων με το Συντηρητικό Κόμμα. Το 1970 ορίστηκε υπουργός Παιδείας και Επιστήμης και από αυτό το πόστο έδωσε τα πρώτα δείγματα γραφής, περικόπτοντας τον προϋπολογισμό για την παιδεία, ενώ κατάργησε και τη χορήγηση δωρεάν γάλακτος στα σχολεία, μέτρο το οποίο της «χάρισε» το παρατσούκλι “milk snatcher” («άρπαγας του γάλακτος»). Στις 11 Φεβρουαρίου 1975 εξελέγη πρόεδρος του Συντηρητικού Κόμματος. Το 1976, με αφορμή μια ομιλία της που καταφερόταν εναντίον της Σοβιετικής Ένωσης, μια σοβιετική εφημερίδα της προσέδωσε το παρατσούκλι «Σιδηρά Κυρία».

Στις εκλογές του 1979 οι Συντηρητικοί νίκησαν και στις 4 Μαΐου του ίδιου έτους η Μάργκαρετ Θάτσερ έγινε Πρωθυπουργός. Με την εκλογή του Ρόναλντ Ρέικαν στις ΗΠΑ το 1980 θα αποτελέσουν το νεοφιλελεύθερο δίδυμο, που για πρώτη φορά θα εφαρμόσει τις νεοφιλελεύθερες οικονομικές συνταγές σε χώρες με κοινοβουλευτικό-«δημοκρατικό» καθεστώς, ακολουθώντας τα χνάρια του δικτάτορα της Χιλής Αυγκούστο Πινοσέτ. Μια από τις πρώτες σκληρές μάχες που θα δώσει η Θάτσερ θα είναι η καταστολή των ιρλανδών μαχητών του IRA. Στη μεγάλη απεργία πείνας και καθαριότητας των πολιτικών κρατουμένων-μαχητών του IRA, η Θάτσερ θα παραμείνει αδιάλλακτη μέχρι το τέλος, οδηγώντας στον θάνατο τον εκλεγμένο βουλευτή Μπόμπι Σαντς και άλλους 9 συναγωνιστές του, μετά από 66 μέρες απεργίας πείνας. Μία ημέρα μετά τον θάνατό του, η Θάτσερ θα σχολίαζε κυνικά: «Θα συνεχίσουμε την προσπάθεια εξάλειψης της τρομοκρατίας. Ο κ. Σαντς ήταν απλά ένας κατάδικος που επέλεξε να πεθάνει».

Δεύτερο σημαντικό γεγονός της διακυβέρνησής της ήταν ο λεγόμενος «Πόλεμος των Φώκλαντ». Το 1982 η Αργεντινή εισέβαλε στα Νησιά Φώκλαντ, τα οποία αποτελούσαν αποικία

της Μεγάλης Βρετανίας, παρόλο που ανήκαν στην Αργεντινή. Η Θάτσερ αντέδρασε στέλνοντας ναυτική δύναμη και ανακατέλαβε τα νησιά με τη συμπαράσταση και των άλλων ιμπεριαλιστών.

Το 1983 θα επανεκλεγεί Πρωθυπουργός με 42,4% των ψήφων. Στη δεύτερη θητεία της θα δώσει την πιο λυσσασμένη μάχη της ενάντια στην εργατική τάξη. Θα αντιμετωπίσει τη σθεναρή αντίσταση των εργαζομένων, με πρωτοπορία τους ανθρακωρύχους, που θα απεργήσουν για έναν ολόκληρο χρόνο, από τον Μάρτιο του 1984 μέχρι τον Μάρτιο του 1985, αντιδρώντας σε ένα σχέδιο για περιορισμό της λειτουργίας των ανθρακωρυχείων και των επιδοτήσεων της εξόρυξης άνθρακα. Παρά τον ηρωικό αγώνα, η Θάτσερ θα βγει νικήτρια, παρόλο που θα μπορούσε να συντριφεί, μόνο και μόνο επειδή το Εργατικό Κόμμα και η TUC (βρετανική ΓΣΕΕ) πρόδωσαν τους ανθρακωρύχους, απομονώνοντας τον αγώνα τους. Ήταν μια βαριά ήττα της βρετανικής εργατικής τάξης, που ακόμη δεν έχει ξεπεραστεί, ενώ σηματοδότησε και την κατακράδα των αγώνων και των κοινωνικών-συνδικαλιστικών δικαιωμάτων.

Το 1987 η Θάτσερ εκλέγεται για τρίτη φορά. Στην τελευταία θητεία της αντιτάχθηκε στη διαφαινόμενη συγκεντροποίηση της λήψης αποφάσεων στην Ευρωπαϊκή Ένωση, ενώ η ίδια υποστήριζε ότι ο ρόλος της ΕΕ έπρεπε να περιοριστεί στη διασφάλιση του «ελεύθερου» εμπορίου και ανταγωνισμού. Η «αντιευρωπαϊκή» της πολιτική άρχισε να διχάζει το κόμμα της. Ο διχασμός αυτός μαζί με την τεράστια πτώση της δημοτικότητάς της έμελλε να αποβεί μοιραίος και για την ίδια στην εσωκομματική μάχη. Το τελευταίο κατόρθωμά της ήταν η ψήφιση ενός σκληρού φορολογικού νομοσχεδίου, το 1990, το οποίο προκάλεσε βίαιες διαδηλώσεις και ταραχές, οι οποίες επισπεύσανε την πτώση της. Στις 22 Νοεμβρίου του ίδιου έτους, η Θάτσερ διαβαίνει για τελευταία φορά το κατώφλι της Downing Street ως πρωθυπουργός. Στην εκλογή νέου προέδρου των Συντηρητικών δεν κατόρθωσε να εκλεγεί από τον πρώτο γύρο και ανακοίνωσε την παραίτησή της για τον επόμενο γύρο, στηρίζοντας τον Τζον Μέιτζορ, ο οποίος και εξελέγη. Η ίδια παρέμεινε βουλευτής ως τις εκλογές του 1992.

Ιταλία: Υπό διάλυση το πολιτικό σκηνικό

Στα 87 του χρόνια επανεξελέγη πρόεδρος της Ιταλίας για μια ακόμα 7ετη(!) θητεία ο Τζόρτζιο Ναπολιτάνο. Στο πρόσωπό του υπέργηρου πολιτικού συμπυκνώνεται το αδιέξοδο του ιταλικού αστικού πολιτικού συστήματος και της κρίσης που μαστίζει τα δύο μεγάλα κόμματα μετά και τα απογοητευτικά αποτελέσματά τους στις εκλογές της 24^{ης} Φεβρουαρίου.

Δύο μήνες μετά και ενόσω γράφονταν αυτές οι γραμμές, δεν έχει συγκροτηθεί ακόμα κυβέρνηση. Στις διερευνητικές εντολές κανένα κόμμα δεν είχε βιώσιμη πρόταση. Ο Μπερλουσκόνι πρότεινε συνεργασία κεντροαριστεράς και κεντροδεξιάς, αποδεχόμενος τον Μπερσάνι ως πρωθυπουργό. Ο Μπερσάνι αρνήθηκε και προσπάθησε για μια κυβέρνηση συνεργασίας με το Κίνημα 5 Αστέρων του Γκριλο. Πρότεινε μια βραχύβια κυβέρνηση μ' ένα πρόγραμμα οχτώ σημείων, όπου υιοθετούσε και προεκλογικές προτάσεις του Κ5Α (μείωση βουλευτών και βουλευτικής αποζημίωσης, αλλαγή εκλογικού νόμου κ.α.). Παρόλο που βουλευτές του έβλεπαν θετικά μια τέτοια κυβέρνηση, ο Γκριλο αρνήθηκε: «Όσοι πίστευαν ότι θα συνεργαζόμουν με τμήμα της 'κομματοκρατίας', δεν άκουγαν τι έλεγα προεκλογικά.» Μπροστά στο αδιέξοδο, ο Ναπολιτάνο συγκρότησε δύο επιτροπές σοφών(!), για την οικονομία και το πολιτικό σύστημα, που με τα πορίσματά τους θα γίνει νέα προσπάθεια συγκρότησης κυβέρνησης.

Στο μεταξύ όμως ξεκίνησε η διαδικασία εκλογής νέου προέδρου της δημοκρατίας (η θητεία του Ναπολιτάνο έληγε τον Μάιο), που εξελίχθηκε σε ακόμα μεγαλύτερη φαρσοκωμωδία. Για τον πρόεδρο ψηφίζουν 1.007 εκλέκτορες (630 βουλευτές, 319 γερουσιαστές, 58 αντιπρόσωποι περιφερειών). Για την εκλογή στις πρώτες τρεις ψηφοφορίες απαιτείται πλειοψηφία 2/3 (672 ψήφοι), ενώ από την τέταρτη και μετά απλή πλειοψηφία (504 ψήφοι).

Ο Μπερσάνι στις πρώτες ψηφοφορίες πρότεινε τον πρώην πρόεδρο της Γερουσίας Μαρίνι. Ο Μαρίνι, προερχόμενος από την πρώην χριστιανοδημοκρατία, είχε την στήριξη των Μπερλουσκόνι και Μόντι. Όμως δεν κατάφερε ούτε καν να πλησιάσει τον στόχο των 672 ψήφων, κινούμενος περίπου στις 520 ψήφους και γνωρίζοντας ταπεινωτική ήττα. Ωστόσο μεγαλύτερη ήττα γνώρισε ο Μπερσάνι που τον πρότεινε, βλέποντας το κόμμα του να μην στηρίζει την επιλογή του. Στην κεντροαριστερά έγινε «εξέγερση» απέναντι στην επιλογή του Μπερσάνι. Ο 38χρονος δήμαρχος της Φλωρεντίας (βασικός διεκδικη-

τής της θέσης του επικεφαλής της κεντροαριστεράς σε ενδεχόμενη νέα εκλογική αναμέτρηση) Ματέο Ρέντσι, αποκάλεσε τον Μαρίνι «υποψήφιο του περασμένου αιώνα», χωρίς κανένα χάρισμα ή διεθνή αναγνωρισιμότητα, που επελέγη μόνο με κριτήριο ότι ήταν αποδεκτός από τον Μπερλουσκόνι. Δεν ψήφισαν υπέρ του Μαρίνι, αλλά υπέρ του Ροντοτά (υποψήφιο πρόεδρο του Γκριλο), και οι 46 εκλέκτορες του Βέντολα («Αριστερά, Οικολογία, Ελευθερία», συνιστώσα της κεντροαριστεράς).

Στην τέταρτη ψηφοφορία ο Μπερσάνι απέσυρε την υποψηφιότητα Μαρίνι και πρότεινε τον πρώην πρωθυπουργό Ρομάνο Πρόντι, σε μια απέλπιδα προσπάθεια να απεγκλωβιστεί, να συσπειρώσει το κόμμα και την παράταξη του και με την κρυφή ελπίδα ότι θα κατάφερε να τον εκλέξει, αφού ακούσε πλέον απλή πλειοψηφία. Τώρα ήταν η σειρά του Μπερλουσκόνι (για τον οποίο ο Πρόντι αποτελεί κόκκινο πανί) να ξεσπαθώσει εναντίον του Μπερσάνι και να μιλήσει για πραξικοπηματική εκλογή. Τελικά ούτε ο Πρόντι έμελλε να εκλεγεί. Συγκέντρωσε μόλις 395 ψήφους, όταν η κεντροαριστερά είχε μόνη της περίπου 495 εκλέκτορες. Ο Μπερσάνι μίλησε για προδοσία και ανακοίνωσε ότι θα παραιτηθεί μετά την εκλογή προέδρου της δημοκρατίας.

Η φαρσοκωμωδία ολοκληρώθηκε με την εκλογή του Ναπολιτάνο σαν ύστατη λύση στο αδιέξοδο. Αμέσως μετά, παραιτήθηκε ο γραμματέας του Δημοκρατικού Κόμματος Μπερσάνι καθώς και ολόκληρη η ηγετική ομάδα του Δημοκρατικού Κόμματος. Μέχρι το επόμενο συνέδριο είναι πιθανό να συσταθεί ένα είδος «διευθυντηρίου», που θα προσπαθήσει ν' αναλάβει την καθοδήγηση της μεγαλύτερης πολιτικής δύναμης της ιταλικής κεντροαριστεράς, αν βέβαια αυτή δεν διαλυθεί. Μένει να δούμε αν οι νέες προσπάθειες του Ναπολιτάνο να σχηματίσει κυβέρνηση αποδώσουν (το πιθανότερο σενάριο είναι μια τέτοια κυβέρνηση να στηριχτεί από το Δημοκρατικό Κόμμα, τον Μπερλουσκόνι και τον Μάριο Μόντι) ή θα προκηρυχθούν νέες εκλογές.

Στην Ιταλία η διάλυση του πολιτικού σκηνικού (κάτι ανάλογο με όσα συμβαίνουν και στη χώρα μας) ξεκίνησε πολύ πριν εκδηλωθούν με σφοδρότητα οι συνέπειες της βαθιάς οικονομικής κρίσης του ιταλικού καπιταλισμού. Βρισκόμαστε ακόμα στα πρώτα επεισόδια ενός μεγάλου σήριαλ. Διέξοδος μπορεί να δοθεί μόνο αν το ιταλικό εργατικό κίνημα παίξει πρωταγωνιστικό ρόλο.

■ Χρήστος Νομίδης

Προεδρικές εκλογές στη Βενεζουέλα Ο Τσάβες πέθανε. Ζήτω ο Τσάβες!

Ο θάνατος του Τσάβες ήταν αναμενόμενο να ενισχύσει τη διάθεση της βενεζουελάνικης μπουρζουαζίας και των ιμπεριαλιστών πατρónων της στην Ουάσινγκτον να αναδιοργανώσουν τις δυνάμεις της αντιπολίτευσης για μια αντεπίθεση στη διαδικασία της «μπολιβαριανής επανάστασης». Αναμενόμενο ήταν εξάλλου αυτές οι δυνάμεις να επιδιώξουν μια γενική πολιτική αποσταθεροποίηση, προθάλαμο για μια νέα όξυνση της αντιπαράθεσης με την εργατική τάξη και τα πληβειακά λαϊκά στρώματα που στηρίζουν τον «σοσιαλισμό του 21ου αιώνα», που είχε επαγγελθεί ο Τσάβες.

Οι προεδρικές εκλογές (διενέργεια, κλίμα, αποτελέσματα, μετεκλογική κρίση) ήταν μια επιβεβαίωση της δύσκολης κατάστασης στην οποία μπαίνει η χώρα και πιο ειδικά το τσαβικό στρατόπεδο και το **Ενοποιημένο Σοσιαλιστικό Κόμμα της Βενεζουέλας (PSUV)**. Το PSUV έπεσε από τα 8,05 εκ. ψήφων (54,4%) στις εκλογές της 8ης Οκτώβρη του περασμένου χρόνου, στα 7,51 εκ. (50,7%), ενώ ο Ενρίκε Καπρίλες, υποψήφιος της ενωμένης αντιπολίτευσης (21 κόμματα) ανέβηκε από τις 6,46 εκ. ψήφους (43,7%) στα 7,27 εκ. (49,1%) αντίστοιχα. Παρά την σχετική πτώση του, το PSUV κατάφερε να επικρατήσει με μια οριακή διαφορά 250.000 ψήφων.

Πριν ακόμα κλείσουν οι κάλπες, η αντιπολίτευση, κάτω από την στενή παρακολούθηση των ιμπεριαλιστών, έβαλε μπροστά ένα σχέδιο μετωπικής ρήξης με τους «τσαβιστές» και ανοιχτής αμφισβήτησης του αποτελέσματος, οδηγώντας την πολιτική κρίση στο κόκκινο. Κατηγορώντας τον Μαδούρο (διάδοχο του Τσάβες) για νοθεία, όχι μόνο δεν αναγνώρισε το αποτέλεσμα ζητώντας επανακαταμέτρηση, αλλά και έβγαλε οπαδούς και μπράβους της στους δρόμους, που συγκρούστηκαν με τους «τσαβιστές» αφήνοντας πίσω τους 7 νεκρούς. Οι πληρωμένοι δολοφόνοι της αντιπολίτευσης δεν δίστασαν να βανδαλίσουν ακόμα και νοσοκομεία.

Το PSUV και ο Μαδούρο, ενώ έκαναν λόγο για «επιχειρούμενο πραξικόπημα», υποχώρησαν στις πιέσεις του Καπρίλες και δέχτηκαν την επανακαταμέτρηση. Όμως στις 17/4, το Ανώτατο Δικαστήριο ανακοίνωσε ότι «η χειρωνακτική μέθοδος καταμέτρησης των ψήφων δεν εφαρμόζεται πλέον στη Βενεζουέλα» και το αίτημα της αντιπολίτευσης δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί, γιατί καταργήθηκε με το Σύνταγμα του 1999. Άλλωστε το εκλογικό σύστημα της Βενεζουέλας είναι αναγνωρισμένο διεθνώς ως ένα από τα πιο διαφανή.

Τα οικονομικά οφέλη για τις φτωχές λαϊκές μάζες της Βενεζουέλας από την πολιτική των κυβερνήσεων του Τσάβες είναι αναμφισβήτητα. Η πολιτική αυτή τις έβγαλε από το κοινωνικό σκοτάδι και επέβαλε στην κοινωνία την «ύπαρξη» τους. Ο αναφαβητισμός, η παιδική θνησιμότητα, ο υποσιτισμός έπεσαν στο μισό. Το Mercal, δίκτυο εμπορίας φθηνών τροφίμων για τις λαϊκές μάζες, έχει εξαφανίσει την πείνα επιτρέποντας σε 11 εκ. ανθρώπους καθημερινά να σιτίζονται αξιοπρεπώς. Όταν ξεκίνησε, το δίκτυο είχε μόλις 5 καταστήματα σε όλη τη χώρα, το 2003 υπήρχαν 1.625 και σήμερα 13.805 (αύξηση 749%).

Όμως αυτή η «ύπαρξη» των «από κάτω» δεν είναι δεδομένη. Η φτώχεια, η μιζέρια, η απουσία εργασιών και πολιτιστικών προοπτικών είναι η βάση ανάπτυξης της ανεξέλεγκτης κοινωνικής βίας και διαφθοράς σε όλα τα επίπεδα του κρατικού μηχανισμού – που ο έλεγχός του από τους υποστηρικτές της «μπολιβαριανής επανάστασης» θα είναι πολύ πιο δύσκολος μετά το θάνατο του Τσάβες, ο οποίος λειτουργούσε συσπειρωτικά. Το ίδιο άλλωστε θα συμβεί και με το ίδιο το PSUV. Η ανάπτυξη των νεανικών συμμοριών, η μαζικοποίηση της κατοχής πυροβόλων όπλων (9 ως 15 εκ. παράνομα όπλα σ' έναν πληθυσμό 29 εκ.), οι καθημερινές δολοφονίες (60 δολοφονίες ανά 100.000 κατοίκους), κάνουν την Βενεζουέλα σχεδόν μια χώρα σε κατάσταση πολέμου. Αυτή την κατάσταση προσπαθούν να εκμεταλλευτούν η αντιπολίτευση και οι ιμπεριαλιστές, για να διώξουν από την εξουσία το κόμμα του Τσάβες και να επιβάλλουν τα συμφέροντα των ντόπιων και γιάνκηδων αστών. Η βενεζουελάνικη εργατική τάξη και οι φτωχές λαϊκές μάζες καλούνται ακόμα μια φορά να αποκριθούν αυτή την επίθεση και να επιταχύνουν το «μπολιβαριανό» επαναστατικό προτσές, οικοδομώντας ένα επαναστατικό κόμμα που θα συγκρουστεί αποφασιστικά με τον καπιταλισμό και τους ιμπεριαλιστές.

Αφιέρωμα για την ιστορία του ελληνικού εργατικού κινήματος

1918: Η ίδρυση της ΓΣΕΕ και του ΣΕΚΕ

Στο α' μέρος του αφιερώματος παρακολουθήσαμε τα πρώτα συνδικαλιστικά και πολιτικά βήματα του ελληνικού προλεταριάτου, τα πρώτα κομβικά ζητήματα που είχε ν' αντιμετωπίσει. Σ' αυτό το β' μέρος θα εξετάσουμε την ίδρυση της ΓΣΕΕ και του ΣΕΚΕ.

■ Κώστας Σηφάκης

Η μακρόχρονη και βασιανιστική πορεία του ελληνικού εργατικού κινήματος βρίσκει τον πρώτο της μεγάλο σταθμό στα δύο ιστορικά συνέδρια του 1918, με τα οποία ιδρύθηκαν η ΓΣΕΕ (Γενική Συνομοσπονδία Εργατών Ελλάδας) και το ΣΕΚΕ (Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα Ελλάδος). Το εργατικό κίνημα αποκτά τότε για πρώτη φορά ένα εργατικό κόμμα, αφήνοντας πίσω τον κατακερματισμό των πρώιμων σοσιαλιστικών ομάδων, και επιπλέον μια πανεθνική συνδικαλιστική οργάνωση. Οι δύο αυτές οργανώσεις θα παίξουν έκτοτε καθοριστικό ρόλο στην ανάπτυξη και διαμόρφωση του εργατικού κινήματος.

Είχαν προηγηθεί: (α) Μια πύκνωση των εργατικών απεργιών και αγώνων από το 1908 μέχρι το 1918, σημαντικές εμπειρίες και παρακαταθήκες για την εργατική τάξη. Σταθμός μεταξύ άλλων η ηρωική απεργία των μεταλλωρύχων της Σερπίφου το 1916 (4 νεκροί εργάτες από πυρά της χωροφυλακής, αλλά και 4 νεκροί και πολλοί τραυματίες χωροφύλακες στις συγκρούσεις με τους εργάτες). (β) Η εξάπλωση του συνδικαλισμού πανελλαδικά, ο πολλαπλασιασμός των σωματείων (200 το 1917 και 320 το 1918, με περίπου 100.000 μέλη), η ίδρυση Εργατικών Κέντρων σε Αθήνα, Πειραιά, Βόλο, Θεσσαλονίκη, Λάρισα, Χανιά κ.α. (γ) Μια ορισμένη στελεχοποίηση του εργατικού κινήματος με την ανάδειξη μαχητικών, έμπειρων και καταρτισμένων αγωνιστών, κυρίως προερχόμενων από τη Φεντερασιόν της Θεσσαλονίκης και τη Σοσιαλιστική Νεολαία του Λιγδόπουλου. (δ) Μια σημαντική χειροτέρευση του ήδη άθλιου βιοτικού επιπέδου των εργατικών και λαϊκών μαζών από την αδιάκοπη πολεμική περιπέτεια της ελληνικής αστικής τάξης (Βαλκανικοί Πόλεμοι, Α' Παγκόσμιος Πόλεμος). (ε) Η εξελισσόμενη πολιτική κρίση των δύο μεγάλων παρατάξεων της άρχουσας τάξης, Βενιζελικών και Κωνσταντινικών, που μερικά χρόνια αργότερα θα εξελιχθεί σε κατάρρευση του πολιτικού σκηνικού μετά το φιάσκο της Μικρασιατικής Καταστροφής. (στ) Ίσως το σημαντικότερο, η καθοριστική επίδραση της Ρώσικης Επανάστασης, της επικράτησης των μπολσεβίκων και της ίδρυσης του πρώτου εργατικού κράτους. (ζ) Τέλος, το ανοδικό επαναστατικό κύμα στην Κεντρική Ευρώπη (Γερμανία, Ουγγαρία, Ιταλία, Βουλγαρία).

Η προσπάθεια ίδρυσης ενός πανεθνικού συνδικαλιστικού οργάνου δεν ήταν η πρώτη. Είχε προηγηθεί το 1911, με πρωτοβουλία του Εργατικού Κέντρου Αθηνών, μια παρόμοια προσπάθεια με το όνομα «Πανελλήνιος Εργατική Ομοσπον-

δία» (ΠΕΟ), που όμως ναυάγησε λόγω των πρόωγων αντικειμενικών συνθηκών και του αποκλεισμού από τη λειτουργία της των σοσιαλιστών. Η ΠΕΟ περιόρισε την ύπαρξή της στα χαρτιά και στις σφραγίδες. Ακολούθησε μια δεύτερη προσπάθεια, ευθύς μετά το τέλος των Βαλκανικών Πολέμων το 1914, κατόπιν πρωτοβουλίας των καπνεργατών, που κάλεσαν σχετική συνδιάσκεψη στην Αθήνα και πήραν ανάλογες αποφάσεις, αλλά χωρίς να τις εφαρμόσουν. Ακολούθησε και μια τρίτη προσπάθεια, το 1916, από το Εργατικό Κέντρο Πειραιά, κι αυτή όμως άκαρπη.

Το συνέδριο του 1918, όμως, που ξεκίνησε στις 21 Οκτώβρη και διεξήχθη για οκτώ μέρες στο Βασιλικό και έπειτα στο Δημοτικό Θέατρο, αποτέλεσε και το ιδρυτικό συνέδριο της ΓΣΕΕ. Συμμετείχαν 214 σωματεία, που σύμφωνα με τις δηλώσεις τους αντιπροσώπευαν 65.000 εργάτες. Στο συνέδριο παρουσιάστηκαν αρκετές τάσεις. Πρώτον, η τάση των αστικών στοιχείων με επικεφαλής τον φανατικό βενιζελικό Μαχαίρα, στοιχεία δεξιά, δεμένα με τα αστικά κόμματα και πράκτορες της αστικής τάξης μέσα στο εργατικό κίνημα. Προέρχονταν κατά κύριο λόγο από τα σωματεία φορτοεφορτωτών και λιμενεργατών Πειραιά. Δεύτερον, η τάση των σοσιαλιστών, κυρίως από αντιπροσώπους σωματείων της Θεσσαλονίκης, των σιγαροποιών, ηλεκτροτεχνιτών, κάποιοι παλαιά στελέχη της Φεντερασιόν. Υποστήριζαν μ' έναν καθαρό τρόπο την ταξική ανεξαρτησία της εργατικής τάξης, τον ιδιαίτερο χαρακτήρα της, τον ιστορικό της ρόλο για την κατάληψη της εξουσίας. Ανάμεσα ή παράπλευρα στους δύο κύριους πόλους του Συνεδρίου εμφανίστηκαν μια μετριοπαθής τάση και ορισμένοι αναρχοσυνδικαλιστές, που υποστήριζαν την αποχή από οποιαδήποτε πολιτική.

Οι σοσιαλιστές κατάφεραν να υιοθετήσει το Συνέδριο τις θέσεις τους για την πάλη των τάξεων και την ανεξαρτησία της εργατικής τάξης, δηλαδή ότι η ΓΣΕΕ θα στέκεται «έξω από κάθε αστική επιρροή» (με 158 υπέρ, 21 κατά και 1 λευκό). Όμως στην πρώτη 11μελή διοίκηση της ΓΣΕΕ, τα αστικά στοιχεία, που έπαιζαν τον ρόλο της κυβερνητικής παράταξης, είχαν την πλειοψηφία με 6 θέσεις. Η ομάδα των σοσιαλιστών εκπροσωπούνταν από τους Μπεναρόγια, Ευαγγέλου, Παπανικολάου και η σοσιαλιστική ομάδα του Γιαννιού (που είχε μείνει εκτός του ΣΕΚΕ) από τους Δελεζάνο και Χατζημιχάλη.

Το συνδικαλιστικό κίνημα στην Ελλάδα απέκτησε λοιπόν το 1918 ένα τριτοβάθμιο όργανο πάνω από τα πρωτοβάθμια σωματεία και τα Εργατικά Κέντρα. Η ίδρυση ομο-

σπονδιών, κλαδικών και ομοιοπαγγελματικών, ήταν εξέλιξη που ακολούθησε την ίδρυση της ΓΣΕΕ, αφού αμέσως μετά το συνέδριο δημιουργήθηκαν οι ομοσπονδίες ηλεκτροφωτισμού, βυρσοδεφεργατών, υποδηματεργατών, μυλεργατών, αρτεργατών, εργατών τύπου κ.α. Το μικρό μέγεθος της ελληνικής βιομηχανίας, η αστάθεια των βιομηχανικών δραστηριοτήτων, η μεγάλη κινητικότητα των εργαζομένων από εργασία σε εργασία, εμπόδιζε μέχρι τότε τη συγκρότηση ομοσπονδιών και ευνοούσε τις τοπικές οργανώσεις των Εργατικών Κέντρων.

Λίγες μόνο μέρες μετά τη λήξη του ιδρυτικού συνεδρίου της ΓΣΕΕ, ξεκίνησαν, στις 4 Νοέμβρη, στα γραφεία του συνδέσμου μηχανικών των ατμόπλοιων, οι εργασίες του Α' Πανελλαδικού Σοσιαλιστικού Συνεδρίου. Τριάντα αντιπρόσωποι των διαφόρων σοσιαλιστικών ομάδων της Ελλάδας συγκεντρώθηκαν με σκοπό την ενοποίησή τους και την ίδρυση του πρώτου εργατικού σοσιαλιστικού κόμματος. Είχαν προηγηθεί κι άλλες προσπάθειες ενοποίησης των σοσιαλιστών στην Ελλάδα, με την Α' Σοσιαλιστική Συνδιάσκεψη (1915) και τη μυστική Β' Σοσιαλιστική Συνδιάσκεψη (Θεσσαλονίκη 1918), η οποία αποφάσισε το συνέδριο ίδρυσης του κόμματος να γίνει στην Αθήνα και να συμμετάσχουν όλοι ανεξαιρέτως. Εντωμεταξύ η κυβέρνηση Βενιζέλου, ποντάροντας καιροσκοπικά στα πιθανά οφέλη της ύπαρξης ενός εργατικού μεταρρυθμιστικού κόμματος, το οποίο θα βοηθούσε την ελληνική μπουρζουαζία στη διεκδίκηση της λείας της από τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο έναντι των σερβικών και βουλγαρικών διεκδικήσεων, επιτρέπει τη διεξαγωγή του συνεδρίου, όπως επέτρεψε και το συνέδριο της ΓΣΕΕ, ελπίζοντας στην κυριαρχία των εγκαθέρτων της.

Το ιδρυτικό συνέδριο του ΣΕΚΕ παρουσιάζει μεγάλο ενδιαφέρον λόγω των σφοδρών ιδεολογικών και πολιτικών αντιπαράθεσεων που ξέσπασαν στο εσωτερικό του. Οι διαμάχες αυτές ήταν προϊόν των εσωτερικών ιδεολογικών αδυναμιών των στελεχών του εργατικού κινήματος, κυρίως όμως μετέφεραν στο εσωτερικό τις τεκτονικές ανακατατάξεις του διεθνούς εργατικού κινήματος. Γεννημένο την εποχή του Μεγάλου Ιμπεριαλιστικού Πολέμου, στο ξεκίνημα της ταρχαδούς περιόδου του Μεσοπολέμου, μετά την ιστορική χρεοκοπία της 2ης Διεθνούς, λίγους μήνες πριν την ίδρυση της 3ης Διεθνούς, το νιόβγαλο κόμμα βρέθηκε μέσα σ' έναν κυκλώνα κοσμοϊστορικών ανακατατάξεων και αλλαγών.

Το συνέδριο είχε προετοιμαστεί από οργανωτική επιτροπή (Αρ-

▲ Από το Ιδρυτικό Συνέδριο του ΣΕΚΕ (4-10 Νοεμβρίου 1918)

βανίτης, Δημητράτος, Κόκκινος, Μπεναρόγια, Λιγδόπουλος). Σε όλη τη διάρκεια του, πρόεδρος είχε εκλεγεί ο Πεχνά Αντζελ, εβραίος καπνεργάτης από την Φεντερασιόν. Οι βασικές διαφωνίες συγκεντρώθηκαν γύρω από την Κοινωνία των Εθνών (τον πρόδρομο του ΟΗΕ), τον πόλεμο, το αγροτικό ζήτημα και τον στρατηγικό στόχο του νέου κόμματος.

Η πρώτη μέρα ξεκίνησε με χαιρετισμούς και μια ολιγόωρη διακοπή εργασιών προς τιμή της εξελισσόμενης γερμανικής επανάστασης του 1918. Η αληθινή συζήτηση άρχισε την τρίτη μέρα, στην αρχή γύρω από την Κοινωνία των Εθνών, θέμα πάνω στο οποίο εκφράστηκαν δύο θέσεις: αφενός ότι είναι αστικό κατασκεύασμα (Λιγδόπουλος, Τζουλάτι), αφετέρου ότι είναι σοσιαλιστική και συνεπώς πρέπει ως εργατικό κόμμα να την δεχθούν (Πάννος, Σιδέρης, Χλωμός). Η αριστερή και η δεξιά τάση του Συνεδρίου είχαν ήδη διαμορφωθεί και χωριστεί. Ψηφίστηκε να μπει στο πρόγραμμα η πρόταση της δεξιάς τάσης με 16 υπέρ και 7 κατά. Ακολούθησε συζήτηση για το άρθρο «περί συμμαχιών και πολέμων». Παρά την επιμονή της αριστεράς, αναγνωρίστηκε «η ανάγκη της εθνικής αμύνης». Αποφασίστηκε το πρόγραμμα να στοχεύει στην κατάργηση της συνταγματικής διάταξης που απαγόρευε τη δημοτική γλώσσα. Το σημαντικότερο όμως διακύβευμα του Συνεδρίου ήταν η συζήτηση περί της «Λαϊκής Δημοκρατίας». Η αριστερή τάση υποστήριξε ότι δεν υπάρχει διαφορά μεταξύ των αστικών πολιτευμάτων, ενώ η ομάδα του Γιαννιού ότι χρειάζεται ένα ενδιάμεσο μεταβατικό καθεστώς. Το συνέδριο υιοθέτησε «την κατάργησην του βασιλικού θεσμού και την εκδημοκράτησιν της νομοθετικής, εκτελεστικής και δικαστικής εξουσίας ως περιόδου μεταβατικής δια την πραγματοποίησιν της σοσιαλιστικής πολιτείας». Οι αποφάσεις του Συνεδρίου έχουν χαθεί όπως και η ιδρυτική διακήρυξη του κόμματος. Στην πρώτη Κεντρική Επιτροπή εκλέχθηκαν οι

Αρβανίτης, Δημητράτος, Σιδέρης, Κόκκινος, Λιγδόπουλος. Το Συνέδριο είχε αποφασίσει την προσχώρηση στη 2η Διεθνή, όμως η ίδρυση της 3ης Διεθνούς τράβηξε το νέο κόμμα στις γραμμές της.

Το ελληνικό εργατικό κίνημα γεννημένο την εποχή του μονοπωλιακού σταδίου του καπιταλισμού, των πολέμων, των επαναστάσεων και αντεπαναστάσεων, απέκτησε ορισμένα χαρακτηριστικά διαφοροτικά από το κλασικό εργατικό κίνημα των ιμπεριαλιστικών χωρών και των ανεπτυγμένων καπιταλιστικών εθνών. Καταρχάς, στο φως της Ρώσικης Επανάστασης, δεν ακολούθησε την ιδεολογική και πολιτική διαδρομή της 2ης Διεθνούς, αλλά επηρεάστηκε από τον Μπολσεβίκους και την 3η Διεθνή. Δεύτερον, κάτω από την επίδραση του πρώτου εργατικού κράτους απέκτησε εξαρχής μια αντικαπιταλιστική-επαναστατική τοποθέτηση, έστω ασαφής και ανεπαρκής προγραμματικά. Τρίτον, ο κοινοβουλευτισμός και οι στοιχειώδεις δημοκρατικές ελευθερίες, τις οποίες γνώρισαν τα εργατικά κόμματα στη Δυτική Ευρώπη, το ελληνικό προλεταριάτο ελάχιστα τις γνώρισε. Μαζί με την απροθυμία της ελληνικής μπουρζουαζίας να ικανοποιήσει στοιχειώδη αιτήματα των εργαζομένων, δεν δημιουργήθηκε καμιά υλική και πολιτική βάση για μια συνδικαλιστική γραφειοκρατία και για εργατικά ρεφορμιστικά κόμματα. Το ΣΕΚΕ ποτέ δεν θα ακολουθήσει τον δρόμο των ρεφορμιστικών σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων της 2ης Διεθνούς. Τέλος, το συνδικαλιστικό κίνημα, ταυτισμένο εξαρχής με την ύπαρξη αντικαπιταλιστικής-επαναστατικής τάσης, δέχθηκε σφοδρές διώξεις και τα συνδικάτα θα βρίσκονται σε συνεχή κρίση διασπάσεων, διώξεων, μικρής οργανωτικής βάσης. Τα ιδρυτικά συνέδρια ήταν και τα μόνα που διεξήχθησαν με σχετική νομιμότητα. Αμέσως μετά άρχισαν οι διώξεις, οι εκποτισμοί, οι διασπάσεις - το 2ο Συνέδριο της ΓΣΕΕ θα πραγματοποιηθεί δύο φορές.

Τα διδάγματα της Παρισινής Κομμούνας

«Η Κομμούνα αγωνίστηκε όχι για κάποιο τοπικό ή στενά εθνικό σκοπό, μα για την απελευθέρωση όλης της εργαζόμενης ανθρωπότητας, όλων των ταπεινωμένων, όλων των αδικημένων. Με την έννοια αυτή το έργο της Κομμούνας είναι αθάνατο!» (Λένιν)

Η εξέγερση των εργατών του Παρισιού το 1871 είναι η πρώτη προλεταριακή επανάσταση και η Κομμούνα η πρώτη εργατική εξουσία, που παρά τις μόλις 72 μέρες ζωής της πρόσφερε πολλά στο εργατικό και επαναστατικό κίνημα, εξοπλίζοντάς το θεωρητικά και πολιτικά με πολύτιμα συμπεράσματα, που πολλά εφαρμόστηκαν επιτυχώς στην Οκτωβριανή Επανάσταση του 1917.

Η Κομμούνα έχει τις ρίζες της στην ήττα της Γαλλίας στον γαλλοπρωσικό πόλεμο του 1870-71, στον εξοπλισμό της εργατικής τάξης από τη γαλλική κυβέρνηση (ώστε η πρώτη να συμμετάσχει στον πόλεμο), στην ανεργία που μάζιζε τους εργάτες, στην καταστροφή των μικρομεσαίων στρωμάτων, στην αγανάκτηση ενάντια στις κυρίαρχες τάξεις, καθώς και στον αναβρασμό μέσα στο προλεταριάτο λόγω της εξαθλίωσής του και του πόθου για ένα άλλο κοινωνικό σύστημα.

Με την ήττα της Γαλλίας στον πόλεμο και τη μεταφορά της γαλλικής κυβέρνησης από το Παρίσι στις Βερσαλλίες, το Παρίσι μένει ακυβέρνητο και καταλαμβάνεται από το οπλισμένο προλεταριάτο στις 18 Μαρτίου 1871. Οχτώ μέρες αργότερα θα εγκαθιδρυθεί η Παρισινή Κομμούνα, ένα συμβούλιο εργατών και μικροαστών εκλεγμένο από τις μάζες. Η Κομμούνα θα θεσμοθετήσει μέτρα που δεν είχαν παρθεί ποτέ στο παρελθόν: κοινωνικοποίηση εγκατελεμμένων εργοστασίων, δήμευση εκκλησιαστικής περιουσίας, αντι-

κατάσταση του μόνιμου στρατού από εργατικές-λαϊκές πολιτοφυλακές, εργατικός-λαϊκός έλεγχος, κατάργηση προστίμων και εξώσεων, εξίσωση μισθών των κρατικών λειτουργών μ' αυτούς των εργατών, χωρισμός της Εκκλησίας από το κράτος, κατάργηση της νυχτερινής εργασίας των αρτοποιιών κ.α..

Αυτά δείχνουν τον εργατικό και λαϊκό χαρακτήρα της Κομμούνας, τη σοσιαλιστική της τάση, τη νέα κοινωνία που κυφορούσε. Ιδιαίτερα έδωσαν, μέσα από μια ζωντανή ιστορική εμπειρία, απάντηση στο ερώτημα ποια πολιτική και κρατική μορφή μπορεί να πάρει (στις γενικές της κατευθύνσεις) η δικτατορία του προλεταριάτου: γενικός εξοπλισμός των εργατών, αιρετότητα και ανακλητότητα στις δημόσιες θέσεις, μισθός για τους εκλεγμένους αντιπρόσωπους όχι μεγαλύτερος από τον μισθό ενός ειδικευμένου εργάτη, απαλλοτρίωση της καπιταλιστικής ιδιοκτησίας. Όπως χαρακτηριστικά είπαν οι Μαρξ και Ένγκελς, όποιος αναρωτιέται τι είναι η δικτατορία του προλεταριάτου, πρέπει να δει την Κομμούνα.

Ακόμα, η Κομμούνα είχε έναν καθαρά διεθνιστικό χαρακτήρα, στις γραμμές της συμμετείχαν επαναστάτες από άλλες χώρες και η σημαία της ήταν «η σημαία της παγκόσμιας δημοκρατίας».

Οι ανεπάρκειες και τα αίτια της ήττας της Κομμούνας θα μπορούσαν να συμπυκνωθούν στην ανεπαρκή τότε όξυνση των αντιφάσεων του γαλλικού καπιταλισμού, από τη μια, και στην ελλιπή προετοιμασία του γαλ-

λικού προλεταριάτου, κάτω από μια επαναστατική ηγεσία, από την άλλη. Δεν υπήρχε μια συνειδητή επαναστατική δύναμη/κόμμα, που να επεξεργάζεται τις ιστορικές εμπειρίες και τις πιθανές εξελίξεις των γεγονότων και βάσει αυτών να οργανώνει κατάλληλα τη δράση του προλεταριάτου, να το απεγκλωβίζει από αμφιταλαντεύσεις και λάθη. Πρωταγωνιστές ήταν οι εργάτες του Παρισιού, κάποιοι από τους οποίους μέλη της Πρώτης Διεθνούς, ενώ και ευρύτερα στρώματα ήταν επηρεασμένα από σοσιαλιστικές ιδέες. Όμως είχαν μεγάλη επιρροή οι ιδέες αναρχικών αποχρώσεων, των οπαδών του Μπλανκί κ.α., που δεν μπορούσαν ν' απαντήσουν αποτελεσματικά πάνω στα καθήκοντα της Κομμούνας, αφού δεν είχαν συνείδηση της ανάγκης ενός εργατικού κράτους (δικτατορία του προλεταριάτου). Έτσι π.χ. δεν απαλλοτρίωσαν τα χρήματα της Τράπεζας της Γαλλίας, ενώ άφησαν τους αντιδραστικούς, υπό τον Θιέρσο, να αναδιοργανωθούν στις Βερσαλλίες, όπου είχαν καταφύγει. Αυτοί έμελλε σύντομα να γίνουν οι σφαγείς της Κομμούνας. Το πρόβλημα μεγάλωνε από τη συμμετοχή μικροαστών δημοκρατών, που ευελπιστούσαν ότι η Κομμούνα θα οδηγούσε σε νίκη της Γαλλίας στον πόλεμο.

Από την άλλη είχε συσπειρωθεί όλη η γαλλική μπουρζουαζία και αντίδραση, υποστηριζόμενη από τον μέχρι πρότινος αντίπαλό της γερμανό Μπίσμαρκ, ο οποίος απελευθέρωσε 100.000 αιχμάλωτους γάλλους φαντάρους για να συμμετάσχουν στην κατα-

στολή της Κομμούνας. Ένα από τα μεγάλα διδάγματα της Κομμούνας είναι ότι η αστική τάξη δεν είναι «εθνική», πως όταν απειλείται από το προλεταριάτο καταφεύγει στην πιο ανοιχτή συνεργασία ακόμα και με τους πιο άσπονδους εθνικούς εχθρούς της.

Η Κομμούνα, παρά τις αδυναμίες της, ήταν θανάσιμη απειλή για την παλιά τάξη πραγμάτων και γι' αυτό οι αστοί την έπνιξαν στο αίμα, πριν εξαπλωθεί και σ' άλλες πόλεις. Στις 21/5, τα στρατεύματα των Βερσαλλιών αρχίζουν γενική επίθεση στο Παρίσι. Ακολουθεί μια εβδομάδα αίματος, τρομοκρατίας και εκτελέσεων, η «Ματωμένη Εβδομάδα» όπου περίπου 100.000 εργάτες δολοφονήθηκαν, φυλακίστηκαν, εξορίστηκαν.

Σήμερα, 142 χρόνια μετά, τα διδάγματα της Κομμούνας παραμένουν επίκαιρα, μιας και διαμορφώνονται βασικές προϋποθέσεις για την ανάπτυξη ενός νέου επαναστατικού κύματος, που πρέπει να κάνουμε το παν για να είναι νικηφόρο.

50 χρόνια απο τη δολοφονία του Λαμπράκη

Στις 22 Μαΐου 1963 δολοφονήθηκε στη Θεσσαλονίκη από ακροδεξιούς ο Γρηγόρης Λαμπράκης, βουλευτής της ΕΔΑ (Ενιαία Δημοκρατική Αριστερά). Το αστικό κράτος και η τότε κυβέρνηση της ΕΡΕ (Εθνική Ριζοσπαστική Ένωση) του Καραμανλή προετοίμασαν, τουλάχιστον ιδεολογικά με τον αντικομμουνισμό τους, τη δολοφονία, ενώ κομμάτια του κρατικού μηχανισμού, λιγότερο ή περισσότερο ανοιχτά, υπέθαλψαν αυτό το έγκλημα, αν δεν συμμετείχαν κιόλας στην ίδια την οργάνωση της εκτέλεσης.

Η δολοφονία του Λαμπράκη επέτεινε το πολιτικό αδιέξοδο της κυβέρνησης της ΕΡΕ, επέσπευσε την πτώση της και τροφοδότησε το εργατικό και λαϊκό κίνημα της εποχής. Ο Λαμπράκης, με τη στάση και τη ζωή του ως αγνός αγωνιστής - ασχέτως της πολιτικής της ΕΔΑ - μπορεί σε μεγάλο βαθμό να αποτελέσει, με τα στοιχεία του χαρακτήρα του, ένα από τα πρότυπα για τη σημερινή νεολαία. Η δολοφονία του έχει καταγραφεί στο μυθιστόρημα «Ζ» του Β. Βασιλικού και στην ομώνυμη ταινία του Κ. Γαβρά (1969).

Ο Γρηγόρης Λαμπράκης, γεννημένος τον Απρίλη του 1912, ήταν ένας πολυτάλαντος άνθρωπος. Πατρός, ειδικευμένος στη γυναικολογία, έγινε υφηγητής Μαιευτικής-Γυναικολογίας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών το 1950. Παράλληλα, είχε εξαιρετικές επιδόσεις ως αθλητής στο άλμα εις μήκος (κατείχε το πανελλήνιο ρεκόρ ως το 1959).

Πέρα από τις επιστημονικές και αθλητικές του διακρίσεις, ο Λαμπράκης αναδείχθηκε μέσα στις συνθήκες της εποχής ως ένας αγνός εκφραστής των πόθων του ελληνικού λαού για την απαλλαγή του από το

μετεμφυλιακό, αντικομμουνιστικό αστυνομικό καθεστώς της ΕΡΕ. Εκλέχθηκε βουλευτής Πειραιά, συνεργαζόμενος με την ΕΔΑ το 1961. Στις 21 Απριλίου 1963, αφήφώντας την απαγόρευση της αστυνομίας, πραγματοποίησε ουσιαστικά μόνος του μια μαραθώνια πορεία ειρήνης, στο τέλος της οποίας συνελήφθη και κρατήθηκε. Η πράξη του αυτή ήταν, όπως φαίνεται, η σταγόνα που ξεχείλιζε το ποτήρι για την κυβέρνηση, το κράτος και τους εθνικόφρονες, που πίστευαν ότι δολοφονώντας τον Λαμπράκη θα ξεμπέρδευαν με το εργατικό και λαϊκό κίνημα, που βρισκόταν σε άνοδο από την αρχή της δεκαετίας.

Η δολοφονία του Λαμπράκη οργανώθηκε από τον «επίσημο» και «ανεπίσημο» κρατικό μηχανισμό. Στη Θεσσαλονίκη, όπου ήταν προγραμματισμένη αντιπολεμική εκδήλωση με ομιλητή τον ίδιο, αστυνομικοί με πολιτικά και άλλοι εθνικόφρονες είχαν καταλάβει από νωρίς τα πεζοδρόμια και προπηλάκιζαν όσους επιθυμούσαν να παρενρευθούν, προετοιμάζοντας το κλίμα μίσους για τη δολοφονία. Οι συγκεντρωμένοι είχαν επιτεθεί στον Λαμπράκη και στους υπόλοιπους διοργανωτές και συμμετέχοντες, ήδη κατά την είσοδό τους στην αίθουσα. Καθώς ο Λαμπράκης εξερχόταν, μετά το τέλος της εκδήλωσης, δέχθηκε δολοφονικό χτύπημα με κάποιο αντικείμενο στο κεφάλι από έναν από τους επιβαίνοντες στο διαβόητο «τρίκυκλο», το οποίο φυσικά δεν είχε εμποδιστεί από κανένα, παρά την απαγόρευση της κυκλοφορίας στους γύρω δρόμους. Είναι ενδεικτικό ότι οι επιβαίνοντες δολοφόνοι (Σπύρος Γκοτζαμάνης και Μανόλης Εμμανουηλίδης) συνελήφθησαν μόνο χάρη

στην αυτοθυσία και τον ηρωισμό ενός παρευρισκόμενου, όχι όμως της αστυνομίας. Ο Λαμπράκης εξέπνευσε στο νοσοκομείο ΑΧΕΠΑ έπειτα από τέσσερις μέρες.

Η κατακραυγή από τη δολοφονία ήταν τόσο μεγάλη που η κυβέρνηση και ο κρατικός μηχανισμός (οι μετέπειτα χουντικοί) δεν ήταν δυνατόν να συγκάλυψουν το έγκλημα, παρά τις αρχικές προσπάθειές τους να το βαφτίσουν... τροχάιο! Την κηδεία του Λαμπράκη ακολούθησε ένα πλήθος μισού εκατομμυρίου διαδηλωτών και αυτό οδήγησε στην πτώση της κυβέρνησης Καραμανλή (Ιούνιος 1963) και στην αντικατάστασή της από νέα κυβέρνηση της ΕΡΕ υπό τον Πιπινέλη. Αυτός ο ελιγμός της άρχουσας τάξης και των πολιτικών της επιτελείων δεν ήταν ικανός να τιθασεύσει το κίνημα και τις συνειδήσεις που αγανακτούσαν και ριζοσπαστικοποιούνταν. Οι εκλογές του Νοεμβρίου 1963 ανέδειξαν πρώτη την Ένωση Κέντρου (ΕΚ) του Γεωργίου Παπανδρέου.

Η νίκη της ΕΚ ήταν αποτέλεσμα των αγώνων των μαζών, αλλά συνάμα και των αυταπατών που είχαν για το πρόγραμμα και τις δυνατότητές της. Ήταν παράλληλα και αποτέλεσμα της λαϊκομετωπικής πολιτικής της ΕΔΑ-ΚΚΕ, που εγκατέλειψε τους αγώνες των μαζών για χάρη μιας εκλογικής συμμαχίας με την ΕΚ. Είχαν προηγηθεί οι εκλογές «βίας και νοθείας» του Οκτώβρη 1961, έπειτα από τις οποίες είχε αρχίσει να κορυφώνεται η αναμέτρηση των λαϊκών μαζών και της κυβέρνησης της ΕΡΕ, που είχε προκύψει από το εκλογικό πραξικόπημα που είχαν οργανώσει η αυλική κυβέρνηση, η ΚΥΠ, ο κρατικός μηχανισμός, το κεφάλαιο και οι Αμερικάνοι. Στις 20 Απρίλη 1962 έλαβε χώρα μια μεγάλη ταξική μάχη, αναμέτρηση με τον κρατικό μηχανισμό, με αφορμή μια συγκέντρωση της ΕΚ. Αυτή η μάχη ήταν μια συνολικότερη έκφραση ενός μεγάλου κινήματος για δημοκρατικές ελευθερίες. Μπροστάρης στους αγώνες ήταν μια νέα

γενιά, εργατική και σπουδαστική, που δεν ανεχόταν άλλο το καταπιεστικό αστυνομικό κράτος, τις φασιστικές συμμορίες, τους φόρους, το πλιάτσικο του «δημόσιου χρήματος», τον εκπαιδευτικό σκοταδισμό, τις στρατιωτικές δαπάνες κ.λπ.

Το Δεκέμβρη του 1962 οργανώθηκαν μεγάλες σπουδαστικές κινητοποιήσεις σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη, με βασικό αίτημα το 15% του προϋπολογισμού για την παιδεία. Παράλληλα, πραγματοποιούνταν διάσπαρτες απεργίες και αγροτικές κινητοποιήσεις (ο αριθμός των απεργών τετραπλασιάστηκε μεταξύ 1959-62, ξεπερνώντας τους 800.000 ανά έτος). Αυτή την αλλαγή της ψυχολογίας των μαζών εκμεταλλεύτηκε με τη δημαγωγία της η ΕΚ για «τίμιο» κράτος, έχοντας άξιο συμπαράστατή την ΕΔΑ-ΚΚΕ. Το ΚΚΕ, έχοντας ως στόχο την «εθνική δημοκρατική αλλαγή» και το «πατριωτικό μέτωπο αλλαγής», ενίσχυε την απάτη του «δημοκρατικού Κέντρου» και δεν προσπάθησε να οικοδομήσει ένα ανεξάρτητο μέτωπο πάλης των εργατών και των καταπιεζόμενων. Έτσι δημιουργήθηκε ένα μεγάλο ρεύμα για την πρόσδεση των αγώνων στο άρμα της «φιλελεύθερης» μπουρζουαζίας που εξέφραζε η ΕΚ.

Η μνήμη της δολοφονίας του Λαμπράκη έχει ιδιαίτερη σημασία στις σημερινές συνθήκες, όπου το αστικό κράτος γίνεται ένα κράτος «έκτακτης ανάγκης» για την αντιμετώπιση του εργατικού κινήματος και δεν διατάζει να δολοφονήσει νεολαίους, εργάτες, ανέργους, μετανάστες. Η δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου και η έκρηξη της νεολαίας που την ακολούθησε ήταν ένα δείγμα της εποχής στην οποία έχουμε μπει. Πρέπει να τελειώνουμε με τη χούντα συγκυβέρνησης-ΕΕ-Τρόικας, προτού δολοφονήσει κι άλλους νεολαίους και αγωνιστές, είτε με σφαίρες είτε με ανεργία και εξαθλίωση.

Χερσόνησος της Κορέας

Εφιαλτική απειλή

■ Κώστας Δικαίος

Η αφορμή για τη νέα κρίση στη χερσόνησο της Κορέας ήταν τα μέτρα του ΟΗΕ ενάντια στη Β. Κορέα, ως αντίποινα για την πυρηνική δοκιμή που πραγματοποίησε τον Φεβρουάριο, αφηφώντας την απαίτηση του ΟΗΕ να δοθεί τέλος στα πυρηνικά της προγράμματα. Οι ΗΠΑ απάντησαν ανακοινώνοντας ότι μετά τη λήξη των καθιερωμένων ετήσιων κοινών στρατιωτικών ασκήσεων με τη Ν. Κορέα, τα πολεμικά πλοία με πυρηνικά όπλα θα παραμείνουν στα ύδατα της δεύτερης, ενώ κατά τη διάρκεια των ασκήσεων χρησιμοποιήθηκαν στρατηγικά βομβαρδιστικά B-52 αλλά και τα περίφημα «αόρατα» βομβαρδιστικά Στελθ (τα οποία δεν εντοπίζονται από τα ραντάρ και μπορούν να φέρουν 18 τόνους βομβών συμβατικών ή πυρηνικών, περιλαμβανομένων και των τρομερών GBU-37 αντιμπούνκερ, που προορίζονται για την καταστροφή καταφυγίων κάτω από το έδαφος).

Η απάντηση της Β. Κορέας ήταν να αναπτύξει τους πυραύλους Musudan, οι οποίοι υποτίθεται ότι μπορούν να φέρουν πυρηνική κεφαλή και να πλήξουν στόχους μέχρι και στα 3.000 - 4.000 χιλιόμετρα, άρα να καταφέρουν πλήγμα σε Ν. Κορέα, Ιαπωνία, και ακόμα σε νησιά των ΗΠΑ, όπως το Γκουάμ και η Χαβάη.

Αν και υπάρχουν μελέτες της Υπηρεσίας Πληροφοριών Άμυνας (DIA) των ΗΠΑ ότι «... η Β. Κορέα έχει πυρηνικά όπλα που μπορούν να τοποθετηθούν σε βαλλιστικούς πυραύλους, αλλά με πολύ χαμηλή αξιοπιστία...», μάλλον πρέπει να θεωρηθούν προπαγανδιστικές, με στόχο περισσότερο να προκαλούν φόβο στους λαούς της περιοχής και να δικαιολογούν την παρουσία των οπλικών συστημάτων των ΗΠΑ στις χώρες τους. Εξάλλου, το ίδιο το Πεντάγωνο έσπευσε να ανακοινώσει ότι «... θα ήταν ανακρίβεια να αφήσουμε να εννοηθεί ότι το καθεστώς της Β. Κορέας έχει πλήρως πραγματοποιήσει έλεγχο, δοκιμές ή επιδείξεις των δυνατοτήτων που αναφέρονται στη μελέτη...». Το υπουργείο Άμυνας της Ν. Κο-

ρέας σημειώνει: «Η Β. Κορέα έχει διεξάγει 3 πυρηνικές δοκιμές, αλλά υπάρχουν αμφιβολίες σχετικά με το αν έχει καταφέρει να δημιουργήσει μια πυρηνική κεφαλή μικρού μεγέθους, η οποία να μπορεί να τοποθετηθεί σε πύραυλο».

Εξάλλου, μπορεί το καθεστώς της Πιονγκ Γιανγκ να είναι υπερφίαλο, αλλά δεν είναι αυτοκαταστροφικό. Μια θερμοπυρηνική σύρραξη θα σήμαινε την εξαφάνιση και της δικής του χώρας. Αλλά και σε μια σύρραξη με συμβατικά όπλα, η Β. Κορέα δεν θα είχε καμία ελπίδα από μόνη της να αποκρούσει τους ιμπεριαλιστές. Το μόνο που θα μπορούσε είναι κάποια αντίδραση δυσαρέσκειας, όπως ο βομβαρδισμός ενός μικρού νοτιοκορεάτικου νησιού τον Νοέμβριο του 2010, που στοίχισε τη ζωή σε 4 ανθρώπους και «τίμησε» τα όπλα του βορειοκορεάτικου στρατού.

Η επίδειξη δύναμης των ΗΠΑ αποβλέπει στο να τρομοκρατήσει τους λαούς της περιοχής και κυρίως να απειλήσει την Κίνα, τη μοναδική σύμμαχο της Β. Κορέας - παρότι και η ίδια η Κίνα ψήφισε στον ΟΗΕ τα μέτρα, θέλοντας να κάνει ξεκάθαρο στη σύμμαχό της ότι δεν μπορεί να κινείται ανεξέλεγκτα. Η περικύκλωση της Κίνας αποτελεί στρατηγικό στόχο των ΗΠΑ και έχει να κάνει με τον οικονομικό και πολιτικό πόλεμο ανάμεσα στους ιμπεριαλιστές και τη ραγδαία ανερχόμενη Κίνα, που απειλεί να τους υποσκελίσει σε όλα τα επίπεδα (ακόμα και στρατιωτικά η Κίνα αριθμεί στρατό 2,3 εκατομμυρίων(!) και το 2015 θα διαθέτει 3 αεροπλανοφόρα). Η Β. Κορέα λοιπόν «κάνει πολιτική» με τις πλάτες της Κίνας και συνήθως σε κάθε κρίση ανταλλάσσει τις «βαριές απειλές της» με κάποια οικονομική βοήθεια. Δεν είναι όμως βέβαιο ότι η σημερινή κρίση θα έχει την ίδια κατάληξη για τρεις λόγους:

1. Η επιθετικότητα των ΗΠΑ αυξάνεται λόγω της αυξανόμενης ισχύος της Κίνας. Εν μέσω της κρίσης στην Κορέα οι ΗΠΑ πραγματοποίησαν κοινά γυμνάσια με τις Φιλιππίνες, θέλοντας να δείξουν ότι ενισχύουν την πολυετή συνεργασία μαζί τους. Η αριστερά στις Φιλιππίνες επέκρινε την έκταση των γυμνασίων, καταγγέλλοντας ότι η Μανίλα πα-

ραχωρεί στις ΗΠΑ μια βάση για ενδεχόμενο πόλεμο με τη Β. Κορέα. «Συρόμαστε στον επιθετικό πόλεμο των ΗΠΑ» προειδοποίησε η αριστερή συνδικαλιστική οργάνωση Κίνημα της Πρώτης Μαΐου. Οι Φιλιππίνες βρίσκονται σε διένεξη με την Κίνα λόγω διαφιλονικιών περιοχών στη θάλασσα της νότιας Κίνας, που διεκδικούνται από την Κίνα σε μια προσπάθεια να σπάσει τον αποκλεισμό της.

Άλλο παράδειγμα αποτελεί η εγκατάσταση πυραυλικών συστημάτων Πάτριος στο κέντρο του Τόκιο από την Ιαπωνία, αλλά και στο νησί Οκινάουα, ενώ αντιτορπιλικά εξοπλισμένα με το προηγμένο σύστημα Aegis (υπολογιστές και ραντάρ για τον εντοπισμό εχθρικών στόχων στον αέρα) πλέον στη θάλασσα της Ιαπωνίας, εκεί όπου βρίσκονται τα αμφισβητούμενα νησιά Σενκάκου (τα οποία η Κίνα αποκαλεί Ντιαογιού). Μπορεί η δικαιολογία για την ανάπτυξη σύγχρονων οπλικών συστημάτων να είναι «οι απειλές της Β. Κορέας», αλλά δύσκολα μπορεί κανείς να «ξεχάσει» τη σύγκρουση Κίνας-Ιαπωνίας!

Επιπλέον, οι ΗΠΑ μετέφεραν από το Περλ Χάρμπορ στη θάλασσα της νότιας Κίνας το ραντάρ SBX, που μπορεί να εντοπίσει εκτόξευση πυραύλου σε ακτίνα 2.000 χιλιομέτρων και, σε συνεργασία με τα υπόλοιπα ραντάρ των ΗΠΑ στην περιοχή, να διευκολύνει το αντιπυραυλικό σύστημα Aegis. Παράλληλα, μια αντιπυραυλική συστοιχία THAAD εγκαθίσταται στο Γκουάμ. Η ακτίνα δράσης της δεν αφήνει αμφιβολία ότι δεν περιορίζεται στη Β. Κορέα.

Τέλος, βρίσκεται σε εξέλιξη η προσπάθεια των ΗΠΑ για τη Σύμπραξη της Περιοχής του Ειρηνικού (TPP), η οποία έχει στόχους τη δημιουργία της μεγαλύτερης ζώνης ελεύθερων συναλλαγών σε παγκόσμιο επίπεδο και την κυριαρχία των ΗΠΑ στην περιοχή της Ασίας και του Ειρηνικού σε βάρος της Κίνας!

Είναι φανερό ότι οι ΗΠΑ ετοιμάζονται για οικονομικό, πολιτικό, ίσως και στρατιωτικό πόλεμο με την Κίνα. Ωστόσο, δύσκολα μπορούν να εμπλακούν σε πόλεμο στην περιοχή, όταν δεν έχουν ακόμα ξεμπλέξει από Ιράκ και Αφγανιστάν, ενώ δυσκολεύονται ακόμα και για ένα πλήγμα στο Ιράν. Έτσι, μαζί με την επίδειξη δύναμης και τα σχετικά τακτικά κέρδη, κάνουν και υποχωρήσεις, όπως η αναβολή δοκιμής του διηπειρωτικού πυραύλου Minuteman 3 και η αποστολή του υπουργού Εξωτερικών Τζον Κέρι σε Πεκίνο, Σεούλ και Τόκιο, ώστε να διαπραγματευτεί την άμβλυνση της κρίσης. «Η δραστική αντιμετώπιση του πυρηνικού προβλήματος στην Κορέα είναι προς το συμφέρον όλων των πλευρών», ήταν η διαβεβαίωση που απέσπασε ο Κέρι από το Πεκίνο.

2. Ωστόσο, η Κίνα δεν βλέπει με καθόλου καλό μάτι τη στάση των ΗΠΑ, γεγονός που μπορεί να κάνει εφιαλτική για την ανθρωπότητα την παρούσα κρίση. Ο νέος κινέζος πρόεδρος Σι Τζινπίνγκ δήλωσε ότι «... σε κανέναν δεν θα πρέπει να επιτραπεί να βυθίσει στο

χάος μια περιοχή... από εγωισμό...», χωρίς όμως να ξεκαθαρίσει αν αναφέρεται στη Β. Κορέα ή στις ΗΠΑ! Μια κινέζικη έκθεση αναφέρει χαρακτηριστικά: «... Οι ΗΠΑ κλιμακώνουν την ένταση μέσω περιφερειακών συμμαχιών στην περιοχή της Ασίας-Ειρηνικού και αναπτύσσουν νέα όπλα για να διατηρήσουν «στρατηγική υπεροχή»... η Κίνα αντιμετωπίζει πολλαπλές και περίπλοκες απειλές ασφάλειας εν μέσω ενδείξεων αυξανόμενης ηγεμονίας, πολιτικής εξουσίας και νέο-παρεμβατισμού... ορισμένες φορές έχουν ενισχύσει τις στρατιωτικές συμμαχίες τους στην περιοχή της Ασίας-Ειρηνικού, έχουν ενισχύσει την στρατιωτική παρουσία τους εκεί και συχνά κλιμακώνουν την περιφερειακή ένταση... ο Λαϊκός Απελευθερωτικός Στρατός της Κίνας θα επισπεύσει τον εκσυγχρονισμό του και θα ενισχύσει την ικανότητά του να κερδίζει τοπικούς πολέμους με τη χρήση σύγχρονων συστημάτων βασισμένων στην τεχνολογία των πληροφοριών...». Τα λόγια είναι περιττά για τους κινδύνους που αντιπροσωπεύει ο καπιταλισμός της Κίνας.

3. Το καθεστώς της Β. Κορέας αποτελεί τον τρίτο παράγοντα αστάθειας και απρόβλεπτης εξέλιξης της κρίσης. Πρόκειται για ένα δικτατορικό-στρατοκρατικό καθεστώς, που βασίζεται στη θέση της χώρας ως ασπίδα της Κίνας, πράγμα που εκμεταλλεύεται στο έπακρο, και στην επιβολή ενός απόλυτα δικτατορικού συστήματος διακυβέρνησης ενός λαού, που ζει υπό τον συνεχή τρόμο μιας αμερικανικής επίθεσης. Ο λαός της Β. Κορέας είναι εξαιρετικά φτωχός, με χαμηλό προσδόκιμο ζωής, ζει από την οικονομική ενίσχυση της Κίνας και του ΟΗΕ, και οι εργαζόμενοι γνωρίζουν άγρια εκμετάλλευση σε ειδικές οικονομικές ζώνες, τόσο από την Κίνα όσο και από τη Ν. Κορέα. Στη ζώνη του Καεσόνγκ δραστηριοποιούνται 123 νοτιοκορεατικές επιχειρήσεις και εργάζονται 53.000 βορειοκορεάτες εργάτες! Ωστόσο, το καθεστώς του Κιμ Πιονγκ Ουν - που είναι απλά ο γιος και εγγονός των προηγούμενων ηγετών Κιμ Πιονγκ Ιλ και Κιμ Ιλ Σουνγκ και τίποτα άλλο αξιόλογο - δεν διστάζει να ξοδεύει τους πόρους του κράτους για εξοπλισμούς και την ικανοποίηση των αδηφάγων αναγκών της στρατιωτικής κλάσης. Υπό το βλέμμα των τεράστιων προσωπογραφιών πατέρα, παππού και γιου, στρατιωτικοί και πολίτες ορκίστηκαν πίστη στον ηγέτη της χώρας και βροντοφώναξαν: «βγάζουμε τα όπλα και τους πυραύλους μας για τον αξιοσέβαστό μας Κιμ Πιονγκ Ουν... καλούμε τις ένοπλες δυνάμεις μας να καταφέρουν ανηλέες πλήγμα στις ΗΠΑ... είμαστε έτοιμοι να τις εξαφανίσουμε με την τελική μας νίκη...!» Παράλληλα, δεν δίστασαν να απαγορεύσουν στους 53.000 εργάτες στην Καεσόνγκ να πάνε στη δουλειά τους, παρά το γεγονός ότι το βιομηχανικό αυτό κέντρο αποφέρει στη χώρα 2 δις δολάρια ετησίως! Τι εμπιστοσύνη να έχει κανείς σ' αυτό το τσίρκο!

